50 let
GLASBENE ŠOLE
PIRAN

Glasbena šola Koper
Scuola di musica Capodistria

50 let
GLASBENE ŠOLE
PIRAN

Glasbena šola Koper
Scuola di musica Capodistria

50 let
GLASBENE ŠOLE
PIRAN

Kazalo

Marija Gombač: Za nove svetlobe mladih ljudi 7
Vojka Štular: Drage glasbenice in glasbeniki, ... 8
Marija Gombač: Čas in spomini so naša preteklost in prihodnost 11
Miran Hasl: Mojih štirideset in petindvajset let 26
Miran Hasl: Pet spominskih utrinkov ob petdesetletnici 33
Borut Logar: Ob 50-letnici Glasbene šole Piran 40
Marija Gombač: Iz letnih poročil 50
Benjamin Makovec: Enaintrideset let na Glasbeni šoli Piran 67
Danijela Terbižan: Praznovanje 50. obletnice 70
Za ohranjanje spomina 89
- Franc Čelhar 89
- Žiga Fabbro 91
- Ivana Lipoglavšek 92
- Suzana Markovič 94
- Marjaž Murko 95
- Leander Pegan 97
- Ester Radojkovič Tomšič 99
- Umberto Radojkovič 101
- Lučka Rupert 103
- Breda Skubic 104
- Nataša Tomšič 106
- Boštjan Udovič 107
- Mateja Valič Presnik 108
- Alja Velkaverh 110
- Emil Zonta 111
- Sara Žigon 113

Udeleženci tekmovanj od 1976 do 2006 116
Na piranski glasbeni šoli so od leta 1971 dalje poučevali 133
Statistika tekmovanj gš Piran 140
Salvator Žitko: Sprehod po zgodovini Pirana 142
Danijela Terbižan in Piroška Sič Birsa: 50 let zvokov 145
CD I 146
CD II 148

ZA NOVE SVETLOBE MLADIH LJUDI

Marija Gombač

Predzgodovina nastanka piranske glasbene šole se začenja pri zamisli o ustanovitvi glasbene šole v Piranu leta 1953, ko je Vladimir Lovec, ravnatelj GŠ Koper, poslal Okrajnemu ljudskemu odboru predlog za njeno ustanovitev. Arhivski viri Pokrajinskega arhiva Koper hranijo prve dokumente o »poučevanju dijakov glazbe« iz leta 1954, ko je GŠ Piran delovala še »v sestavu Nižje glasbene šole v Kopru«.

Oktobra 1955 je bilo na seznamu učencev vpisanih 70 učencev Glasbene šole Piran. En učitelj je poučeval violino, dva klavir, eden pa nauk o glasbi. Že osem mesecev kasneje (1956) je bila GŠ Piran samostojna glasbena šola. In s tem se začenja zgodovina te šole.

Pri kronološkem pregledu pa ne moremo mimo dejstva, da se je osnovno glasbeno izobraževanje v slovenski Istri pričelo 21. decembra 1948 v Portorožu. Čeprav so po dveh letih šolo preselili v Koper (z ustanovitvijo Glasbene šole Koper), pa bo občina Piran za vselej ostala zibelka glasbenega šolstva v slovenski Istri.

Praznujemo 50. obletnico ustanovitve samostojne glasbene šole Piran! In to je za nas posebno, jubilejno leto. Zato je letošnje leto tudi leto praznovanj in veselja.

Vse kulture poznajo simboliko števil, v vseh pa velja poenoten pogled, da število ni samo matematični znak, temveč simbolno znamenje, ki odkriva vrata v svet skritih vedenj. Pravijo, da je poznavanje simbolike števil nujno potrebno za celovito razumevanje človeštva in njegovih odločitev, njegovih dejanj. Zavestno poigravanje s simbolnimi pomeni števil srečujemo na različnih področjih umetniške ustvarjalnosti. Tudi glasbene.

Kaj simbolizira število petdeset?

V okviru pitagorejske platonske številčne mistike predstavlja petica celovitost in skladnost.

V antični kulturi je petica tudi sveto število boginje ljubezni, grške Afrodite oziroma rimske Venere. Vsi poznamo človeški lik v pentagramu, ki je uveljavljen simbol človeka kot mikrokozmosa, in predstavlja enega izmed ključev najvišje znanosti. Številko petdeset tvori par števila 5 in ničle. Majevska kultura je vsaj tisoč let pred Evropo prikazovala koncept ničle tudi kot spiralo: zaprto neskončnost v odprti neskončnosti. Za spiralo pa vemo, da je simbol moči razvoja.

Zatorej bodimo še naprej kot spirala, ki je ena sama ustvarjalna vibracija!

V svetu glasbe pripada učiteljem posebno mesto. To so ljudje, ki svoja življenja podarjajo glasbeni vzgoji otrok. To so ljudje polni ljubezni, lepote in čutnosti, hkrati pa tudi poguma, zmagoslavja in slave. To so ljudje, ki nosijo v sebi mladosten zanos in gorečnost. Ti ljudje so nosilci odličnosti in modrosti.

Številčno gledano je piranska glasbena šola razmeroma majhna šola. V slovenskem in nekdanjem jugoslovanskem prostoru pa je v prejšnjih desetletjih postala prepoznavna zaradi kakovostnega poučevanje trobil in pihal.

Pred vsemi uspehi – in za njimi – pa stojijo zgolj in samo LJUDJE, tako učitelji kot učenci in njihovo DELO.

Prepričana sem, da bo GŠ Piran tudi v prihodnje motivirala, navdihovala in navduševala, da bo tudi v prihodnje ostala samosvoja glasbena šola ter prepoznavna po navzočnosti v širšem glasbenem prostoru. Verjamem, da bodo strokovni delavci GŠ Piran poosebljali magično modrost poučevanja glasbe, saj se je skozi petdeset let oblikovala zmes spretnosti in znanja o nečem, kar se je prek bogate izkušnje spreminjalo v umetnost, v glasbo.

Vse to in še veliko več so morali biti glasbeni pedagogi na naši glasbeni šoli. Vse to in veliko več bodo morali biti tisti, ki bodo prišli za nami.

Polstoletno delovanje piranske glasbene šole zastavlja pred njene akterje tudi v prihodnje odgovorno nalogo. Vizija je projekcija v prihodnost, »ki ima motivacijsko moč, če je izzivalna, jasna, atraktivna, prepojena z vrednotami, usmerjena na potrebe vseh, ki so vključeni v pedagoški proces,« zato sproža »ustvarjalno motivacijsko napetost in proces istenja pedagogov s poučevanjem, zlasti če so njegovi sooblikovalci in uresničevalci.« Zato je pravilno oblikovanje vizije nadvse pomembno za delo in razvoj. Prepričana sem, da je vizija za glasbeno šolo Piran tudi v prihodnje spodbujevalna in tvori celovit mozaik dolgoročnih teženj.

Vsako leto znova se moramo zavedati svojega poslanstva, nobeno leto pa ne smemo pozabiti na osnovne usmeritve, na pričakovanja in cilje učencev, staršev in strokovnih delavcev.

O delu in uspehih piranske glasbene šole naj spregovori pričujoča publikacija.

Mi pa ostanimo tudi v prihodnje svetloba, iz katere se bodo krepile in širile nove svetlobe mladih ljudi.

DRAGE GLASBENICE IN GLASBENIKI, CENJENI LJUBITELJI GLASBE!

Vojka Štular, županja Občine Piran (do novembra 2006)

Mineva že 50 let, odkar je Glasbena šola Piran prvič odprla svoja vrata in privabila otroke, da so začeli spoznavati čudoviti svet zvokov, melodij in harmonij. Naš Piran, dedič velikega mojstra violinskih strun Giuseppeja Tartinija, se je takrat znova odprl in pokazal svojo dušo, prežeto z glasbo. Učitelji so z veliko zagnanostjo začeli voditi svoje učence po skrivnostnem svetu not in črtovja, ključev in lestvic, molov in durov. Glasba je tako živo prepredla vsako uličico in vsak prehod ter obogatila nas same in našo kulturo. Vse to so Pirančani že od nekdaj čutili, toda z Glasbeno šolo Piran je mesto doživelo pravi glasbeni preporod, saj se je domači ljudski pesmi pridružilo tudi kakovostno šolano glasbeno znanje.

Morda bi kdo dejal, da v današnjem času, ko kot po tekočem traku nastajajo glasbene skupine in posamezniki, glasbene šole vse bolj izgubljajo svoj pomen in namen, vendar to ni res. Le kdor glasbo zares razume, se želi vedno bolj izpopolnjevati in odkrivati prefinjene lastnosti svojega instrumenta in glasbenih mojstrovin številnih skladateljev iz slovenske glasbene zakladnice in seveda melodij, ki so nastale na tujem. Vem, da mednje spadate tudi vsi vi, ki na Glasbeni šoli Piran poučujete, jo obiskujete ali pa ste šolanje na njej že uspešno zaključili. Tu ste odkrili moč in lepoto glasbe, njeno povezovalno silo, njeno posebno lastnost, da deluje kot univerzalni jezik, ki ga lahko razume vsak. Ker se pomena glasbe in njene vzgoje v Občini Piran zelo dobro zavedamo, smo leta 2002 prenovili prostore glasbene šole, letos pa bomo zaključili tudi prenovo piranskega godbenega doma.

Glasba zbližuje ljudi in gradi mostove, bogati naše življenje in dodaja nekaj več vsakemu našemu trenutku. Dovolite mi, da ob tej pomembni obletnici vsem iz srca čestitam ter zaželim, da bi Pirančane še dolgo prežemali magični zvoki, ki prihajajo iz modre hiše na Levstikovi ulici 8.

Stavba GŠ Piran nekoč

ČAS IN SPOMINI SO NAŠA PRETEKLOST IN PRIHODNOST

Marija Gombač

Obletnice označujejo pomembna obdobja v življenjskem ciklusu, zato naj ne bodo samo priložnost za praznovanje, pač pa tudi kritičen pogled na prehojeno pot, da, tudi na čase pred lastnim začetkom. Iz tega pogleda lahko skladneje stopamo skozi danes proti jutrišnjim izzivom. Ne pozabimo, da delujemo v glasbenih hišah, kjer lahko razsvetlimo skrite zavesti mladih ljudi z lučjo prihodnosti za vselej.

Zgodovina glasbenega šolstva na Obali, prve slovenske glasbene šole v slovenski Istri, se je začela pisati v Portorožu leta 1948. Prvo glasbeno šolo je ustanovil pedagog, dirigent in pianist Srečko Kumar. Prvi proračun mu je pomagal sestaviti Lucijan Janež.

Predsedstvo Istrskega okrožnega ljudskega odbora je v Kopru, 24. novembra 1948, s številko 3047/1-48, izdalo odločbo o ustanovitvi Glasbene šole v Portorožu: *»Izvršni odbor Istrskega okrožnega ljudskega odbora na osnovi 1. člena odloka o osnovanju novih šol z dne 14. septembra 1947 /Uradni list 1/2-I/ odloča, da se ustanovi Glasbena šola v Portorožu, s podružnicama v Kopru in Bujah, katere naloga je dvig glasbene kulture in vzgoja glasbenih kadrov. Oddelek za prosveto je dolžan izvesti to odločno.«* Pod dokument je bil kot predsednik podpisan Franc Beltram. S prosto roko je na dokumentu pripisana št. 12 ter datum 5. II. 1949. V dvorani hotela Piran v Portorožu je bila 16. decembra istega leta slavnostna otvoritev. Prisostvovali so tudi *»predstavniki krajevne, okrajne in okrožne oblasti, profesorji in dijaki. Glasbena šola v Portorožu ima podružnici v Kopru in Bujah. V Kopru se ni otvorila radi pomanjkanja prostorov in strokovnega kadra. V Bujah pa so jo odprli sporazumno z IOLO v avtonomni regiji.«* Tako je zapisano v Kroniki iz leta 1948, ki jo hrani arhiv GŠ Koper.

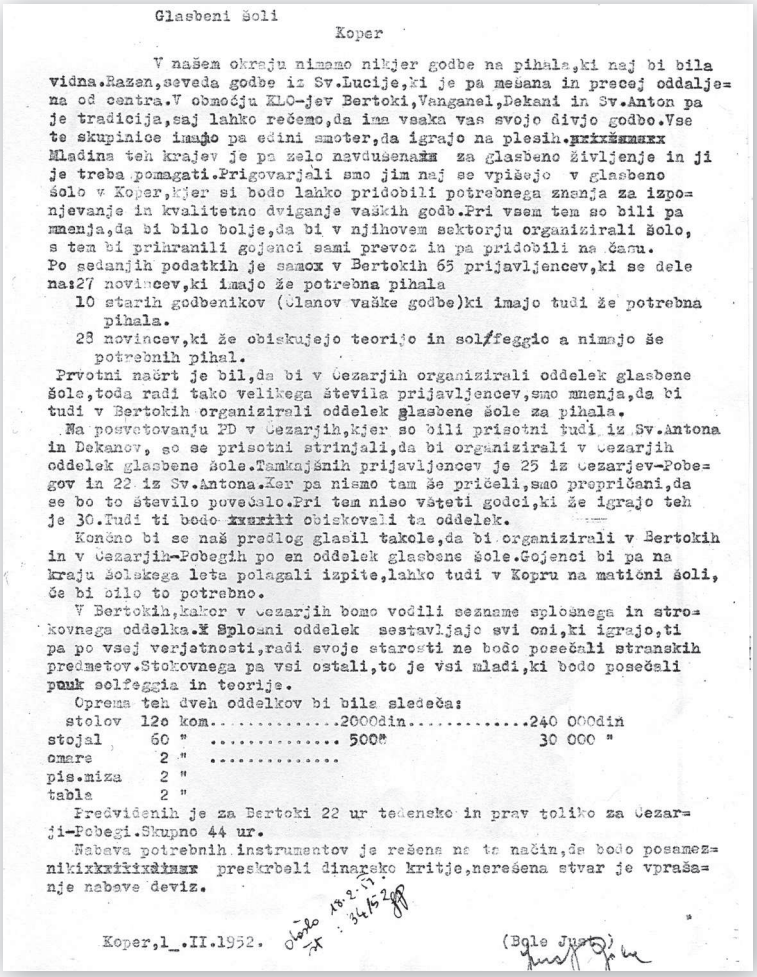
Čeprav se je po dveh letih glasbeno izobraževanje iz Portoroža preselilo v Koper – ustanovljena je bila Glasbena šola Koper – pa bo Občina Piran za vselej obveljala kot zibelka glasbenega šolstva v slovenski Istri.

Ravnatelj Srečko Kumar je 24. avgusta 1950 iz Portoroža poslal IOLO – Poverjeništvu za prosveto v Kopru - predloge za delo v šolskem letu 1950/51 in v njem zapisal tudi: *»Glasbena šola v Portorožu je v prvih dveh šolskih letih dala precej pobud za dvig glasbene kulture … Vzgoja glasbenih kadrov je ožja, toda specifična naloga glasbene šole. Te kadre se da vzgojiti le z večletnim rednim študijem. Pri tem delu je bila Glasbene šola v Portorožu zelo ovirana, ker se je morala večkrat seliti in je morala v šol. letu 1949/50 odstopiti polovico svojih prostorov vojaški godbi JA. … Vsled teh ovir in zato, ker je bila na šoli premalo moči, je dosegla šola razmeroma lepe uspehe na*

vokalnem polju, uspehi na instrumentalnem polju pa niso bili zadovoljivi … Za gojence (učiteljiščnike, gimnazijce, osnovnošolce), ki so že dve leti pohajali v glasbeno šolo v Portorožu in med katerimi je precej nadarjenih, je treba omogočiti nadaljevanje glasbenega študija v Portorožu. Zato naj se naroči KLO v Portorožu, da poskrbi za primerne prostore za glasbeni pouk v šol. letu 1950/51 obsegajoče vsaj 3 sobe.«

Po drugi svetovni vojni je gospodarski obnovi tudi v slovenski Istri sledil razmah šolstva, kulture, umetnosti, vendar pa se je šele po podpisu londonskega memoranduma oktobra 1954, začelo obdobje vsestranskega razvoja. Koncertov res ni bilo veliko, zato pa se je društvena dejavnost po vaseh in mestih naglo obnavljala. Ustanavljali so zborovske, folklorne, recitacijske in druge skupine.

Just Bole je 1. februarja 1952 Glasbeni šoli Koper poslal dopis, v katerem je predlagal ustanovitev podružnic v Bertokih in Čežarjih:

Glasbeni šoli

Koper

V našem okraju nimamo nikjer godbe na pihala,ki naj bi bila vidna.Razen,seveda godbe iz Sv.Lucije,ki je pa mešana in precej oddaljena od centra.V območju KLO-jev Bertoki,Vanganel,Dekani in Sv.Anton pa je tradicija,saj lahko rečemo,da ima vsaka vas svojo divjo godbo.Vse te skupinice imajo pa edini smoter,da igrajo na plesih.~~xxixšmaxx~~ Mladina teh krajev je pa zelo navdušena~~xx~~ za glasbeno življenje in ji je treba pomagati.Prigovarjali smo jim naj se vpišejo v glasbeno šolo v Koper,kjer si bodo lahko pridobili potrebnega znanja za izpopnjevanje in kvalitetno dviganje vaških godb.Pri vsem tem so bili pa mnenja,da bi bilo bolje,da bi v njihovem sektorju organizirali šolo, s tem bi prihranili gojenci sami prevoz in pa pridobili na času.
Po sedanjih podatkih je samo~~x~~ v Bertokih 65 prijavljencev,ki se delena:27 novincev,ki imajo že potrebna pihala
10 starih godbenikov (članov vaške godbe)ki imajo tudi že potrebna pihala.
28 novincev,ki že obiskujejo teorijo in solfeggio a nimajo še potrebnih pihal.
Prvotni načrt je bil,da bi v Čezarjih organizirali oddelek glasbene šole,toda radi tako velikega števila prijavljencev,smo mnenja,da bi tudi v Bertokih organizirali oddelek glasbene šole za pihala.
Na posvetovanju ZD v Čezarjih,kjer so bili prisotni tudi iz Sv.Antona in Dekanov, so se prisotni strinjali,da bi organizirali v Čezarjih oddelek glasbene šole.Tamkajšnih prijavljencev je 25 iz Čezarjev-Pobegov in 22 iz Sv.Antona.Ker pa niemo tam še pričeli,smo prepričani,da se bo to število povečalo.Pri tem niso vštteti godci,ki že igrajo teh je 30.Tudi ti bodo ~~xxxxili~~ obiskovali ta oddelek.
Končno bi se naš predlog glasil takole,da bi organizirali v Bertokih in v Čezarjih-Pobegih po en oddelek glasbene šole.Gojenci bi pa na kraju šolskega leta polagali izpite,lahko tudi v Kopru na matični šoli, če bi bilo to potrebno.
V Bertokih,kakor v Čezarjih bomo vodili seznamе splošnega in strokovnega oddelka.~~x~~ Splošni oddelek sestavljajo svi oni,ki igrajo,ti pa po vsej verjetnosti,radi svoje starosti ne bodo posečali stranskih predmetov.Stokovnega pa vsi ostali,to je vsi mladi,ki bodo posečali pouk solfeggia in teorije.
Oprema teh dveh oddelkov bi bila sledeča:

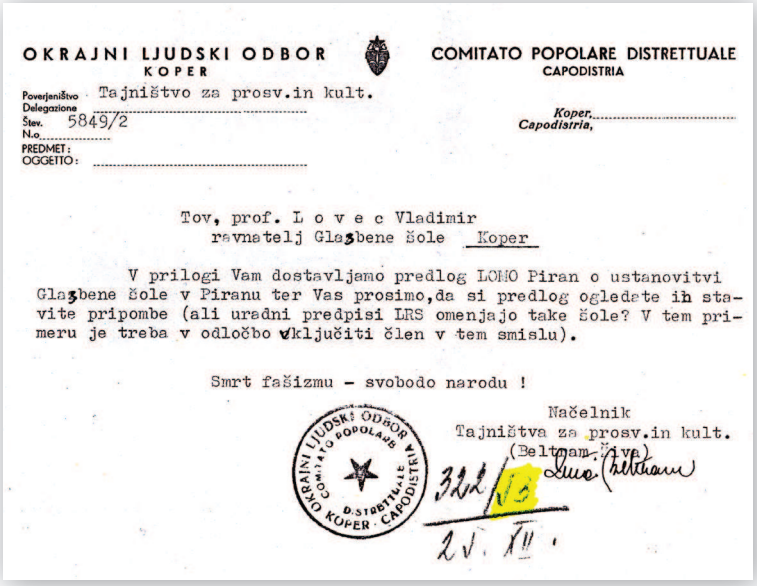
stolov	12o kom.	.....2000din.....	240 000din
stojal	60 "	 500	30 000 "
omare	2 "	.....	
pis.miza	2 "		
tabla	2 "		

Predvidenih je za Bertoki 22 ur tedensko in prav toliko za Čezarji-Pobegi.Skupno 44 ur.
Nabava potrebnih instrumentov je rešena na ta način,da bodo posamezniki~~xxxiixxixxxx~~ preskrbeli dinarsko kritje,nerešena stvar je vprašanje nabave deviz.

Koper,1_.II.1952. (Bole Just)

Ravnatelj Srečko Kumar je 20. februarja 1952 Boletov dopis poslal Svetu za prosveto in kulturo ter predlagal, da se *»vprašanje ustanovitve podružnice Glasbene šole v Bertokih in Čežarjih pretrese na prvi seji Pododbora za znanost in umetnost«*.

Zamisel o nadaljevanju glasbene vzgoje v Portorožu ali Piranu ne sega zgolj v leto 1955, ko je šola v Piranu domnevno začela s poukom. Že leta 1953 je Okrajni ljudski odbor Koper poslal na Glasbeno šolo Koper naslednji dopis:

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR
KOPER

COMITATO POPOLARE DISTRETTUALE
CAPODISTRIA

Poverjeništvo Tajništvo za prosv.in kult.
Delegazione
Štev. 5849/2
No.
PREDMET:
OGGETTO:

Koper,
Capodistria,

Tov, prof. L o v e c Vladimir
ravnatelj Glasbene šole Koper

V prilogi Vam dostavljamo predlog LOMO Piran o ustanovitvi Glasbene šole v Piranu ter Vas prosimo,da si predlog ogledate in stavite pripombe (ali uradni predpisi LRS omenjajo take šole? V tem primeru je treba v odločbo vključiti člen v tem smislu).

Smrt fašizmu - svobodo narodu !

Načelnik
Tajništva za prosv.in kult.
(Beltram, živ.)

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR COMITATO POPOLARE DISTRETTUALE KOPER - CAPODISTRIA

Predlogu je sledil odgovor Vladimirja Lovca, tedanjega ravnatelja Glasbene šole Koper:

»Na Vaš dopis štev. 6027/53 Vam sporočamo, da bi za Glasbeno šolo v Izoli nujno potrebovali 1 učno moč z večletno prakso za ravnatelja šole in 1 pianista, tako, da bi bil na šoli 1 violinist in 1 pianist.

Z ozirom na Vaš dopis štev. 5894/2 Vam sporočamo, da mestni odbori lahko odpro svojo glasbeno šolo, ako imajo naslednje pogoje:

1. Glasbena šola mora imeti primerne prostore, primerne instrumente za pouk /za vežbanje učencev/ ter zadostno število učnih moči.

2. Pravilnik o organizaciji in delu glasbenih šol LRS predvideva naslednje oddelke:

a/ klavir
b/ violina
c/ pihala in trobila
d/ solopetje

poleg obveznega pouka glasbene teorije, ki so ga dolžni obiskovati vsi učenci.

Če šola v Piranu odgovarja navedenim zahtevam, ni nobenega razloga zoper njeno ustanovitev. Opozarjamo pa, da je velika težava z iskanjem novih moči, ker je tudi v Sloveniji zelo, zelo veliko pomanjkanje kvalificiranega kadra.

Nadaljnje delo v šoli se mora ravnati po učnem načrtu, ki ga je izdal Svet za prosveto in kulturo pri Vladi LS.

Šola lahko po potrebi odpre nove oddelek, lahko prireja glasbena predavanja za učence, lahko pa tudi ukine katerikoli oddelek.

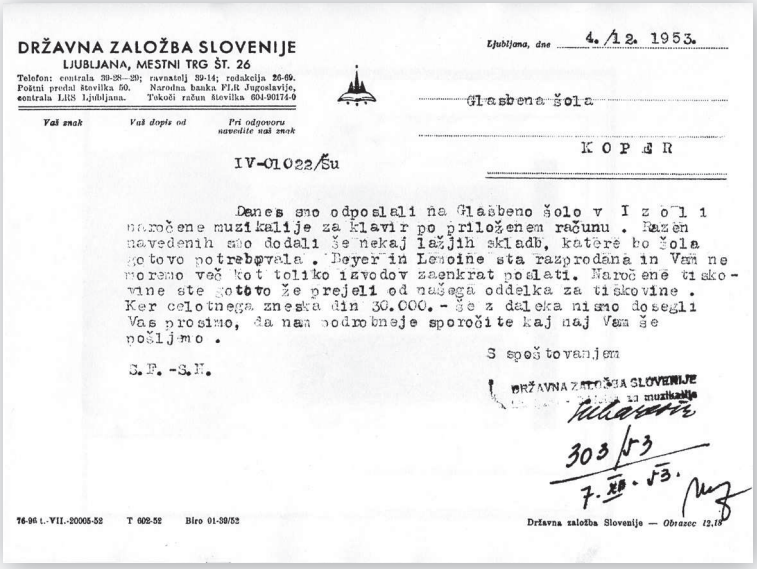
Naša želja pa je, da naj ima šola čim več poklicnih glasbenikov.

Istočasno vračamo predložene dopise.

Smrt fašizmu – svobodo narodu!«

Vladimir Lovec je pojasnila o ustanavljanju glasbene šole poslal Okrajnemu ljudskemu odboru 25. decembra 1953. Dopisu je bilo priloženo pet prilog, ki pa jih ni v arhivu.

Iz arhivskih virov lahko sklepamo, da je bila glasbena šola v Piranu ustanovljena kot tretja glasbena šola v naši Istri. Da je bila Glasbena šola v Piranu ustanovljena, ko je v Izoli že delovala glasbena šola, pritrjuje tudi dopis Državne založbe Slovenije iz leta 1953:

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE
LJUBLJANA, MESTNI TRG ŠT. 26
Telefon: centrala 39-28—29; ravnatelj 39-14; redakcija 26-69.
Poštni predal številka 50. Narodna banka FLR Jugoslavije,
centrala LRS Ljubljana. Tekoči račun številka 604-90174-6

Vaš znak | Vaš dopis od | Pri odgovoru navedite naš znak

IV-01022/Šu

Ljubljana, dne 4./12. 1953.

Glasbena šola

K O P E R

Danes smo odposlali na Glasbeno šolo v I z o l i naročene muzikalije za klavir po priloženem računu . Razen navedenih smo dodali še nekaj lažjih skladb, katere bo šola gotovo potrebovala . Beyer in Lemoine sta razprodana in Vam ne moremo več kot toliko izvodov zaenkrat poslati. Naročene tiskovine ste gotovo že prejeli od našega oddelka za tiskovine . Ker celotnega zneska din 30.000.- še z daleka nismo dosegli Vas prosimo, da nam podrobneje sporočite kaj naj Vam še pošljemo .

S spoštovanjem

S. P. -S. N.

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE
... in muzikalije

303/53
7. XII. 53.

76-96 t.-VII.-20005-52 T 602-52 Biro 01-30/52 Državna založba Slovenije — Obrazec 12,18

V predlogu za nagrade, ki ga je leta 1954 poslal ravnatelj Vladimir Lovec Društvu srednješolskih vzgojiteljev, je zabeležen tudi ravnatelj Glasbene šole Piran, v oklepaju pa *»zaenkrat še ni odprta,«* medtem ko je Ivan Šček že poučeval na Glasbeni šoli v Izoli.

Glasbena šola
K o p e r

Štev. dop. 215/54 Koper, 15. dec. 1954.

Predmet: Predlogi za nagrade.

Društvo srednješolskih vzgojiteljev,

K o p e r,

Dostavljamo Vam predloge za nagrade zahtevane z Vašim dopisom štev. 61/54 od 13. dec. 1954.

Bole Just, profesor,/IV. stopnja/
Na šoli poučuje pihala
izven šole vodi godbo na pihala v Izoli
ravnatelj Glas. šole v Piranu /zaenkrat še ni odprta/

Babič Bogomir, rom. učitelj /III. stopnja/
poleg študija glasbe poučuje še klavir
izven šole pomaga zboru in godbi na pihala v domači vasi

Logar Miroslav, predmetni učitelj /I. stopnja/
na šoli uči 30 ur - obveza 20 ur, s tem delom je popolnoma okupiran, ker ima dosti dela z uglaševanjem godal.

Lovec Vladimir, profesor-ravnatelj
poleg ravnateljskih poslov uči na šoli 24 ur - obveza 8
Vodi in vežba zbor "Svobode" v Kopru. Po potrebi sodeluje v gledališču /n.pr. sedaj napisal glasbo za "Metež"

Hiti Vukosava, predmetni učitelj /II. stopnja/
na šoli uči 28 ur - obveza 20 ur
poleg tega uči v otroškem vrtcu plese

Peršič Alojzija, učiteljica glasbe /I. stopnja/
na matični šoli uči 32 ur - obveza 20 ur
Poleg tega uči na Glasbeni šoli v Izoli
je vedno pripravljena sodelovati in spremljati na prireditvah in v Radiu.

Pušnar Marija, tajnik
vodi administrativne posle šole in bibliotekar šolske knjižnice, ki šteje 1873 del in je vsak odprta.
do 12. dec. 1954 blagajnik družine Srebrnega galeba

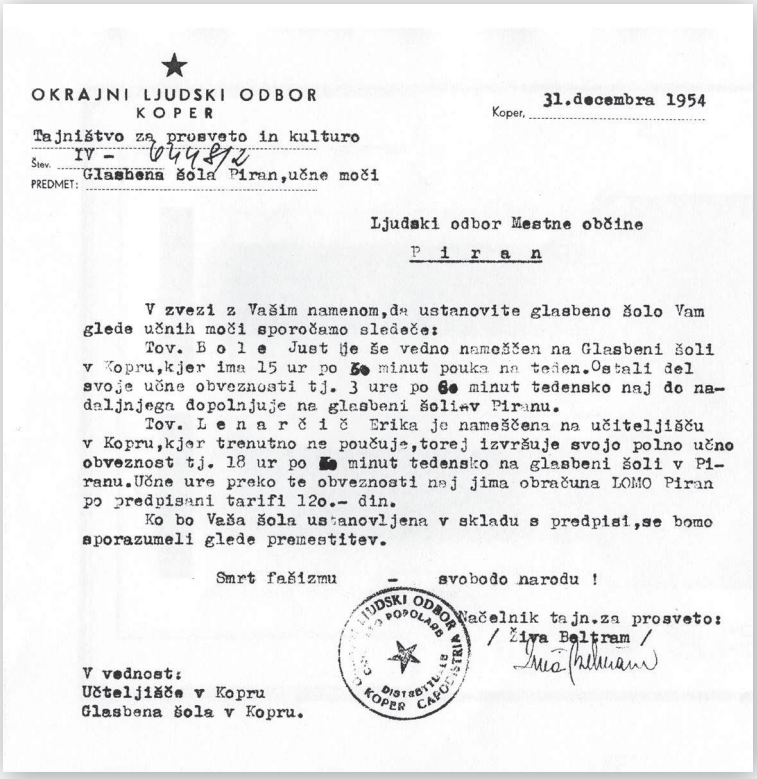
Šček Ivan, strokovni učitelj /I. stopnja/
Na matični šoli uči 28 ur + obveza 24 ur
Poleg tega uči na ital. gimnaziji
Na Glasbeni šoli v Izoli
Vodi zbor v Deka ih
Vodi zbor v Izoli
Vodil zbor družine S rebrnega galeba

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

Ravnatelj:

Lovec Vladimir

Tajništvo za prosveto in kulturo Okrajnega ljudskega odbora Koper je 31. decembra 1954 Ljudskemu odboru Mestne občine Piran poslalo dopis:

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR
KOPER

Koper, 31.decembra 1954

Tajništvo za prosveto in kulturo
Štev. IV - 044/52
PREDMET: Glasbena šola Piran,učne moči

Ljudski odbor Mestne občine
P i r a n

V zvezi z Vašim namenom,da ustanovite glasbeno šolo Vam glede učnih moči sporočamo sledeče:
Tov. B o l e Just je še vedno nameščen na Glasbeni šoli v Kopru,kjer ima 15 ur po 60 minut pouka na teden.Ostali del svoje učne obveznosti tj. 3 ure po 60 minut tedensko naj do nadaljnjega dopolnjuje na glasbeni šoli v Piranu.
Tov. L e n a r č i č Erika je nameščena na učiteljišču v Kopru,kjer trenutno ne poučuje,torej izvršuje svojo polno učno obveznost tj. 18 ur po 60 minut tedensko na glasbeni šoli v Piranu.Učne ure preko te obveznosti naj jima obračuna LOMO Piran po predpisani tarifi 120.- din.
Ko bo Vaša šola ustanovljena v skladu s predpisi,se bomo sporazumeli glede premestitev.

Smrt fašizmu – svobodo narodu !

Načelnik tajn.za prosveto:
/ Živa Beltram /

V vednost:
Učiteljišče v Kopru
Glasbena šola v Kopru.

V arhivu (zvezku) zapisnikov Glasbene šole Koper lahko beremo:

»1. feb. 1955 so bile šole v Izoli in Piranu priključene naši šoli. Od tega dne so to podružnice Glasbene šole v Kopru. Osebne izdatke za te šole se izplačuje iz proračuna Glasbene šole v Kopru. Tvorne in funkcionalne izdatke pa krijejo mestni ljudski odbori sami. 11. feb. je bila V. konferenca. Na to konferenco so bili povabljeni tudi tovariši, ki poučujejo na Glasbenih šolah v Izoli in Piranu,« se glasi zapis v šolski Kroniki za Glasbeno šolo Koper. Na naslednjih straneh pa zaman iščemo zaznamek, ki bi govoril o osamosvojitvi glasbenih šol v Izoli in Piranu.

Ali morda iz tega zapisnika lahko sklepamo, da je šola v Piranu vendarle začela s poukom že konec leta 1954, 1955 pa se je skupaj z izolsko priključila koprski šoli?

Ljudski odbor Mestne občine Izola je 24. februarja 1955 poslal dopis v vednost Glasbeni šoli v Kopru:

»Tov. Hrovat Rajmund, učitelj glasbe, Matetottijeva – novi blok

Vljudno Vas naprošamo, da z dne 28. februarjem 1955 preneha veljati pogodba o honorarni službi …, ki je bila sklenjena med Vami in tukajšnjo občino dne 1. oktobra 1954, ker preide s 1. III. 1955 Glasbena šola Izola pod Upravo glasbene šole v Kopru. Vaše dokumente smo dne 12. t.m. dostavili Tajništvu za prosveto in kulturo OLO Koper. Prejemke Vam bo od 1. 3. 1955 dalje izplačevala Glasbena šola v Kopru.

Predsednik LOMO Izola:
Gobbo Nerino-Gino

Vida Hribar je 18. februarja 1955 v svojem inšpekcijskem poročilu zapisala:

»Glasbena šola v Piranu ima že stoletno tradicijo, kar priča bogati arhiv violinskih skladb na nižji in srednji stopnji in razni zapiski.

Vendar je na šolo sedaj vpisanih cela vrsta začetnikov, ki kažejo dovolj interesa za instrument. Tudi na tej šoli bo situacija povsem jasna šele v jeseni, ko bodo odšli zadnji odseljenci. Tudi tu poučuje učitelj, ki je Maestro di banda – torej kvalificiran za ta pouk. Pri pouku je opaziti, da bi rad posredoval mladini znanje, če bi ga sam imel. Manjka mu sistem in zahteva nemogoče. Svetovala sem drugo violinsko šolo. Učencem je treba dati primerne majhne violine in loke ter upirala za brado. Zanimanje je veliko. Škoda pa bi bil zavirati vnemo, saj je na redkih šolah za ta instrument tako velika. Do prihoda strokovnjaka lahko tov. Rotta nadaljuje z delom. Vendar se bo moral povsem točno držati danih navodil tako glede podajanja, kot izpitne snovi. Ravnatelj šole pa bo oskrbel učencem primerne instrumente. Splošni vtis na šoli je dober in se bo dalo doseči tudi tu ob pravilnem delu dobre rezultate, ker so gojenci sprejemljivi in imajo polne želje po violinskem znanju.«

V 22. zapisniku konference z dne 11. februarja 1955 Glasbene šole Koper je med drugim zapisano:

»…Po sklepu tajništva za prosveto in kulturo bi moral ravnatelj pripraviti pravila, da po sporazumu vsi trije uredijo predloge. Hrovat meni, da je najbolje, da vsako večjo stvar uredijo preko centralne šole. … Radi točne evidence se mora vsa poročila pošiljati na šolo v Koper. Tajnico je treba čimprej zamenjati, ker je z njo težko delati. Prav tako je nujno, da se dobi moč za tajniške posle v Piranu. Tov. Roto, kot violinista ni mogoče nastaviti, ker nima ustrezne izobrazbe, na honorarjih pa ni dovolj sredstev. … Tov Bole jemlje vso snov preveč hitro, učenci se pritožujejo, da se ga bojijo. … Šolska disciplina je v glavnem še kar dobra. V Piranu izostajajo od pouka solfedža, ker se bojijo predav. V Izoli redno obiskujejo, izostanki so le zaradi bolezni. …«

Prof. Poženelova se je maja 1955 takole napovedala za inšpekcijski nadzor v Kopru, Izoli in Piranu:

Ljubljana 3. V. 55.

Tovariš direktor!

Ker sem tudi letos dolocena za
inspekcijo Vase glasbene šole v Kopru
ter se ocitk dvel v šoli ji Piranu
Vam, spostovani, ola prideni Fja dol
v casu od 13—16 t. m. Lepo prosim
da obvestite o tem tudi profesorje
v šoli ji Piranu, ker mi bloprovolte
sporociti ji predlogati, kateri dan
bi bil najboljši da pridem jaz ve
mi v katerem mestu moj racunam?
Ker Vam je možno se dogovoriti
po telefonu, upam da prejmem
odgovor še v ponedeljek najkasneje
pa v torek!

Hvala vnaprej, da pridete ja

Vas lepo pozdravljam

prof. J. Strnad-Štajnbergova

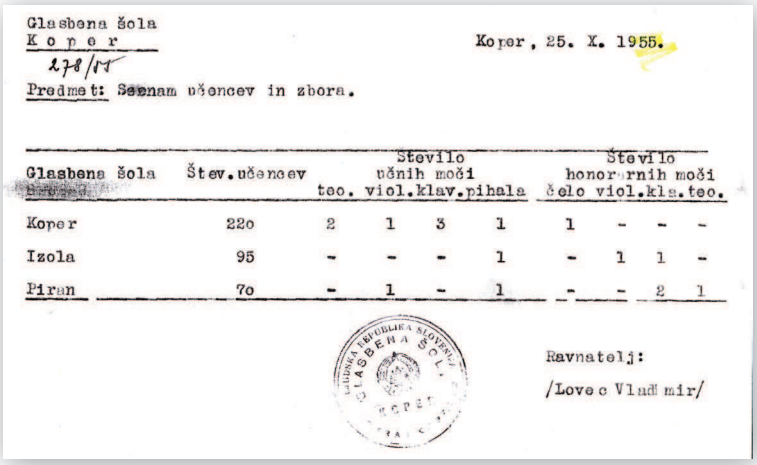
P.S. Krizcas bo istocasno pri
svoji inspekciji tudi pri
ja. direktor Vida Jerajeva.

81/55
7. V. 55

V poročilu o inšpekciji Glasbenih šol v Kopru, Izoli in Piranu z dne 11., 12., in 13. maja istega leta, ki ga tudi hrani arhiv Glasbene šole Koper, je zapisano, da je Glasbena šola v Piranu *»po vrstnem redu najmlajša, saj se vrši na njej pouk šele 5 mesecev in delujeta pedagoško tov. Lenarčič Erika in Bevc I. (iz Kopra). Kakor na ostalih dveh šolah, se tudi tu oba pedagoga trudita z veliko vnemo in dajeta od sebe vse, kar jim dopuščajo njune sposobnosti. Zelo težko delo pa imata predvsem zato, ker so začetniki predvsem malčki iz predšolske dobe oziroma v starosti od 6 do 8 let. Imam vtis, da vidijo starši v vsakem otroku Dubravko Tomšič ali Igorja Ozima, ki naj bi iz njih v kratkem dorasli zreli umetniki. Predčasno pošiljanje otroka v glasbeno šolo, ko organizem še ni dovolj krepak, ko se otroku še lomijo vsi prsti, povzroča pedagogom ogromno dela. Otrok v tej dobi tudi še ni discipliniran, manjka mu resnosti, ne pozna pojmov, zelo slabo čita itd. – to pa vse zelo zavlačuje normalen in soliden potek pouka. Splošna osnovna šola naj bi – po mojem mnenju – učenca pripravila na resnost in disciplino, pa bo potem zlahka vse nadoknadil, kar premnogi mislijo, da je zamujeno. Zato ne silimo otrok pred 9. letom v pouk inštrumenta, razen če ne očituje že na zunaj izredne nadarjenosti.*

V Piranu pa je razen tega še druga skupina učencev, gojencev Srednje pomorske šole, nekako 9 po številu. Ti pa so v teh 5 mesecih prav resno zagrabili študij in hitro ter dobro napredujejo. …« Pod poročilom je podpisana prof. Jadviga Štrukelj – Poženel.

V 25. zapisniku konference GŠ Koper z dne 10. junija 1955 je zapisano razmišljanje: *»… tov. ravnatelj prične konferenco s pozdravom tovarišema iz Izola in Pirana. Pripomni, da so se pokazale specifične potrebe v tem delu Slovenije, ker ni glasbene tradicije. Zato so bile ustanovljene šole v Kopru, Izoli in Piranu. Paziti je treba, da so dijaki res objektivno ocenjeni …«*

Glasbena šola
K o p e r
270/55

Koper, 25. X. 1955.

Predmet: Seznam učencev in zbora.

Glasbena šola	Štev. učencev	Število učnih moči teo.	viol.	klav.	pihala	Število honorarnih moči čelo	viol.	kla.	teo.
Koper	220	2	1	3	1	1	-	-	-
Izola	95	-	-	-	1	-	1	1	-
Piran	70	-	1	-	1	-	-	2	1

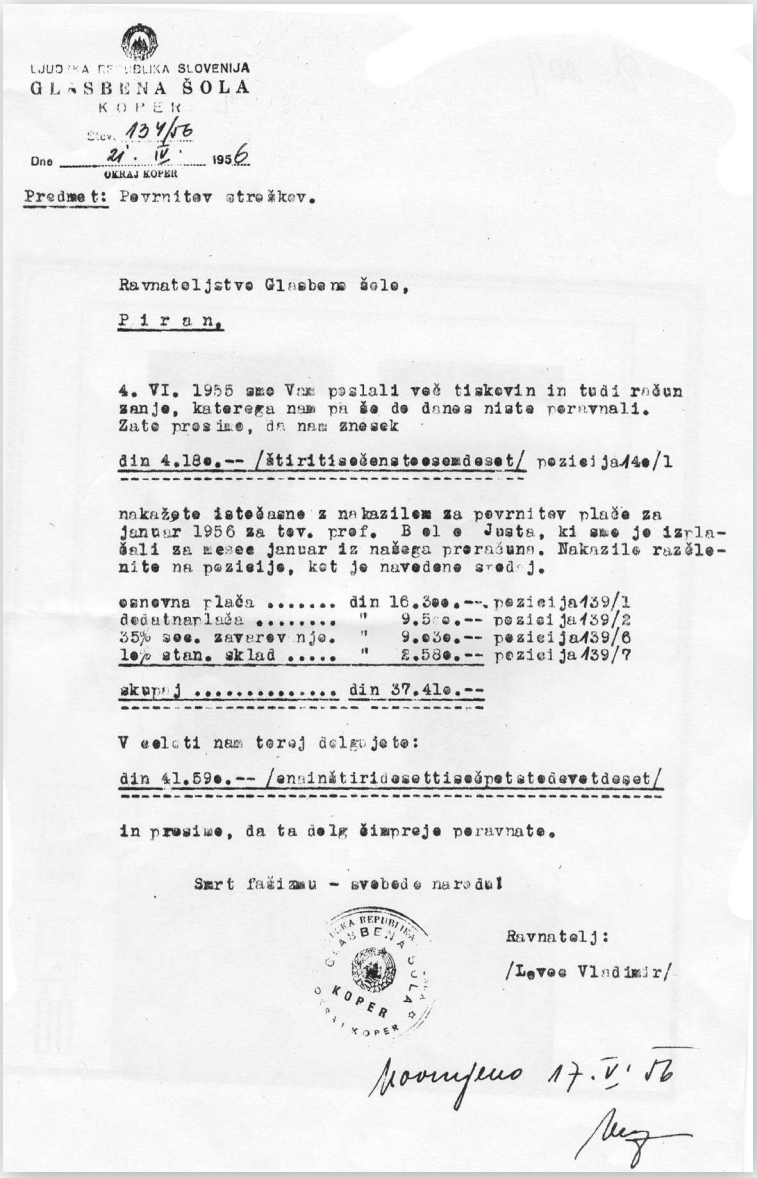
REPUBLIKA SLOVENIJA GLASBENA ŠOLA KOPER

Ravnatelj:
/Lovec Vladimir/

Neizpodbitno dejstvo pa je, da je oktobra 1955 na seznamu učencev Glasbene šole Piran zapisanih 70 učencev, Glasbene šole Koper 220, izolske

pa 95 učencev. V piranski šoli sta bila zaposlena dva učitelja in trije honorarci, v Kopru je redno poučevalo 7 učiteljev in en honorarno, v Izoli pa je bil en učitelj redno zaposlen, dva pa honorarno. Skupno je tedaj v slovenski Istri poučevalo 16 učiteljev.

Glasbena šola Koper je ravnateljstvu Glasbene šole Piran 21. aprila 1956 poslala zahtevek za povrnitev stroškov:

LJUDSKA REPUBLIKA SLOVENIJA
GLASBENA ŠOLA
KOPER

Štev. 134/56
Dne 21. IV. 1956
OKRAJ KOPER

Predmet: Povrnitev stroškov.

Ravnateljstvo Glasbene šole,

P i r a n,

4. VI. 1955 smo Vam poslali več tiskovin in tudi račun
zanje, katerega nam pa še do danes niste poravnali.
Zato prosimo, da nam znesek

din 4.18e.-- /štiritisočstoosemdeset/ pozicija14e/1

nakažete istočasno z nakazilom za povrnitev plače za
januar 1956 za tov. prof. B e l e Justa, ki smo je izrla-
šali za mesec januar iz našega proračuna. Nakazilo razče-
nite na pozicije, kot je navedeno spredaj.

osnovna plača ..... din 16.3ee.-- pozicija139/1
dodatnaplača ..... " 9.5ee.-- pozicija139/2
35% soc. zavarov nje. " 9.e3e.-- pozicija139/6
1o% stan. sklad ..... " 2.58e.-- pozicija139/7

skupaj ..... din 37.41e.--

V celoti nam torej dolgujete:

din 41.59e.-- /enainštiridesettisočpetstodevetdeset/

in prosimo, da ta dolg čimpreje poravnate.

Smrt fašizmu - svobodo narodu!

LJUDSKA REPUBLIKA SLOVENIJA GLASBENA ŠOLA KOPER OKRAJ KOPER

Ravnatelj:
/Levec Vladimir/

Prejeto 17. V. 56

Koper, 1966

INFORMACIJA

o delu in organizaciji glasbenih šol na območju obalnih občin

S to kratko informacijo želimo seznaniti pristojne družbene organe o dejavnosti in organizaciji glasbenih šol na obalnem območju z željo, da isti podprejo težnjo delovnih kolektivov glasbenih šol in Medobčinskega sveta po ustanovitvi glasbenega centra za vso obalo, ki naj bi v bodoče usmerjal in vodil politiko te kulturne dejavnosti.

1. Glasbene šole

Na obalnem območju delujejo tri samostojne nižje glasbene šole, ki so bile ustanovljene: Glasbena šola Koper, ustanovljena z odločbo Istrskega okrožnega Ljudskega odbora z dne 24.11.1948 (le-ta je do preselitve v Koper 1.5.1951 delovala v Portorožu za vso obalno območje) Glasbena šola Izola, ustanovljena z odločbo občinskega ljudskega odbora Izola štev. 0l-866/l z dne 9.3.1956 in Glasbena šola Piran, ustanovljena z odločbo občinskega ljudskega odbora Piran štev. 0131-865/1 z dne 23.3.1956.

Ustanovitev glasbenih šol je narekovala potreba po glasbenem izobraževanju mladine v vseh treh obalnih središčih z osnovno nalogo, da isti omogočijo glasbeno izobrazbo do stopnje dobrih amaterjev, glasbeno nadarjenim pa dajejo osnovo za nadaljevanje glasbenega študija na srednjih, višjih in visokih strokovnih šolah. Razen tega pa te šole (zlasti koprska) proučujejo tudi probleme iz glasbenega življenja svojega območja ter druge naloge, ki jim jih nalagajo statuti šol.

Na vseh šolah poučujejo nauk o glasbi (glasbeno teorijo) v skupinskem pouku, dočim se instrumentalni pouk poučuje individualno po oddelkih za: klavir, godala, pihala in trobila, solo petje in harmoniko. Nižja stopnja v glasbenih šolah obsega šest letnikov, učenci pa lahko nadaljujejo učenje instrumenta do zaključno desetega letnika. Na koprski glasbeni šoli redno dela tudi simfonični orkester, vse šole pa občasno sestavljajo razne manjše instrumentalne skupine.

2. Sistematizacija in zasedba delovnih mest

Sedanjasistemizacija predvideva 25 delovnih mest v vseh treh glasbenih šolah. Od tega odpade na Glasbeno šolo Izola 6, Glasbeno šolo Koper 12 in Glasbeno šolo Piran 7 delovnih mest. Dejansko je zasedenih 25 delovnih mest: od tega pri Glasbeni šoli Izola 6 Glasbeni šoli Koper 12 in Glasbeni šoli Piran 7 delovnih mest.

Razentega so vse tri šole dopolnjevale pouk (v odvisnosti od števila učencev in finančnih sredstev) z večjim (5) številom honorarnih učnih moči oziroma

glasbenih pedagogov z dopolnilnim delovnim razmerjem.

3) Gibanje učencev po šolah

Čeprav so to relativno majhni mestni centri je zainteresiranost šolske mladine za glasbeno vzgojo več kot zadovoljiva. Pregled gibanja učencev po letih in šolah potrjuje upravičenost obstoja in delovanja teh šol. V primerjavi s šolskim letom 1960/61 se je v šolskem letu 1965/66 skupno število učencev zmanjšalo od 343 na 289 ali za 15,8% (v Izoli za 25 ali za 40,5%, v Kopru za 40 ali za 20,4% in v Piranu povečanje za 11 ali za 14,7%). Gibanje učencev po šolah in letih pa pokaže naslednja tabela:

Leto	*skupaj*	*Glasbena šola Izola*	*Glasbena šola Koper*	*Glasbena šola Piran*
1960/61	*343*	*82*	*197*	*64*
1961/62	*286*	*71*	*143*	*72*
1962/63	*262*	*66*	*132*	*64*
1963/64	*272*	*51*	*138*	*83*
1964/65	*272*	*54*	*131*	*87*
1965/66	*289*	*57*	*157*	*75*

Iz dosedanjih razprav je razvidno, da je odstotek učencev, ki obiskuje glasbene šole v primerjavi s številom učencev osnovnih in srednjih šol v vseh treh mestih odločno premajhen.

Z boljšo in koordinirano organizacijo dela, z ustrezno kadrovsko politiko, predvsem pa s povečanjem števila učnih moči bi se obstoječi odstotek v najkrajšem času dvignil. Skoraj v celoti pa je realizacija zgornjega odvisna od dotacij, ki jih bodo ustanovitelji namenili glasbenim šolam.

4) Ostala dejavnost šol

Ker sodi k dejavnosti glasbenih šol tudi skrb za pospeševanje kulturnega življenja, je bila Glasbena šola Koper pobudnik za ustanovitev Društva prijateljev glasbe in Društva glasbenih pedagogov Primorske. Sedeža obeh društev sta pri Glasbeni šoli Koper.

Društvo prijateljev glasbe deluje že tri leta kot organizator koncertnega življenja v Kopru, Društvo glasbenih pedagogov Primorske pa skrbi za tesnejše povezovanje ter strokovno pomoč glasbenim pedagogom glasbenih šol in splošno izobraževalnih šol celotne Primorske.

Omenjenim društvom gre zahvala za številne in kvalitetne glasbene prireditve od koncertov do predavanj in seminarjev ter skupnih nastopov glasbenih šol. Učenci vseh treh glasbenih šol so sodelovali pri mnogih prireditvah in koncertih ter se tako aktivno vključili v kulturno življenje svojih območij.

Društvena dejavnost ter sodelovanje na mnogih področjih kulturnega

življenja sta od večine glasbenih pedagogov zahtevala polno angažiranost saj so to delo opravljali poleg svojega rednega dela. Glasbene šole opravljajo tudi vlogo svetovalca, nudijo potrebne nasvete in notni material glasbenim pedagogom osnovnih in drugih šol.

5) Financiranje šol

Glasbene šole se financirajo iz občinskih proračunov (šolskih skladov) in z dohodki šolnine, ki jo plačujejo učenci. Z dotacijami občinskih skupščin oziroma skladov za šolstvo se krijejo osebni dohodki stalno zaposlenih ter izdatki za opravljeno dopolnilno in honorarno delo, s šolnino pa materijalni izdatki šol. Osebni dohodki učnega in drugega osebja so opazno nižji od osebnih dohodkov ostalih prosvetnih delavcev. Dobljena finančna sredstva so omogočila osnovno dejavnost šol le v okvirih, ki so v posameznih šolskih letih komaj dopuščali opazno razširjanje dejavnosti. Vse tri šole so ob tem s težavo skrbele za nabavo novih oziroma popravilo starih inštrumentov. Popolnoma nemogoče pa je bilo skrbeti za redno vzdrževanje šolskih stavb oziroma učilnic (večina učilnic ni bila prepleskana že deset let).

Po podatkih iz zaključnih računov so glasbene šole v letih od 1961 sprejele naslednjo višino dotacije iz občinskih proračunov: (Glej tabelo).

6) Šolnina

Ker se glasbena vzgoja ne uvršča v obvezno šolanje, prispevajo h kritju stroškov tudi starši v obliki šolnine. Po podatkih za leto 1965 so glasbene šole s prispevki za šolnino krile 8,9% vseh stroškov (Izola 10,3%, Koper, 8,7%, in Piran 8,1%).

Šolnina, ki jo plačujejo starši na vseh treh šolah, spada med najvišje v vsej Sloveniji, tako da bo v tem smislu komaj še možno kaj spremeniti. Spreminjanje oziroma zviševanje bi brez dvoma resno vplivalo na število učencev kot tudi na njihovo socialno strukturo.

Šolnina v Sloveniji (1.9.1966)
v ND

Inštrument	*Izola*	*Koper*	*Piran*	*Lj. - Vič*	*Kranj*	*Celje*	*Ptuj*
Godala	*12,00*	*15,00*	*15,00*	*9,00*	*6,00*	*8,00*	*13,00*
Pihala							
- trobila	*12,00*	*15,00*	*10,00*	*9,00*	*6,00*	*8,00*	*13,00*
Klavir	*16,00*	*25,00*	*25,00*	*10,00*	*12,00*	*15,00*	*20,00*
Harmonika	*20,00*	*30,00*	*30,00*	*15,00*	*20,00*	*?*	*?*

Iz priložene tabele ugotovimo, da se je šolnina zelo počasi spreminjala navzgor, čeprav so se stroški šolanja na učenca iz leta v leto znatno povečevali.

Predlog za reorganizacijo glasbenih šol

Na pobudo predstavnikov glasbenih šol Kopra in Pirana je tajništvo sveta že v januarju t.l. sklicalo posvetovanje z namenom, da se najdejo skupna izhodišča za integracijo glasbenih šol. Na podlagi sprejetih izhodišč so delovne skupnosti glasbenih šol podale predlog za to integracijo.

Delovne skupnosti glasbenih šol predlagajo ustanovitev centra za glasbeno vzgojo Koper, v katerega bi se vključile vse tri glasbene šole kot samostojne enote. V tem predlogu je poudarjena smotrnost take integracije:

Bodoči glasbeni center bo skrbel za usklajevanje glasbeno–vzgojne problematike na celotnem obalnem območju; za poenotenje učnih programov ter zahtevnosti na posameznih oddelkih; skrb za smotrno zaposlitev glasbenih pedagogov in vodenje enotne kadrovske politike; formiranje strokovnih aktivov za posamezne predmetne skupine; tesnejšo povezavo glasbenih šol z osnovnimi šolami; smotrnejšo uporabo, razporeditev in popravljanje inštrumentov; aktivnejšo vlogo v kulturnem življenju v vseh treh občinskih centrih. Integracija bo prispevala k utrditvi samoupravljanja, ki ga skoraj ni bilo, recimo na šoli s petimi zaposlenimi. Razen tega se v zaključkih poudarja, da bo možno v okviru take integracije reševati pereča kadrovska, stanovanjska in druga vprašanja. Na podlagi sprejetih izhodišč delovnih kolektivov glasbenih šol Medobčinski svet predlaga skupščinam občin Izola, Koper in Piran naslednje:

1) Ustanovitev glasbenega centra, ki naj bi nosil naziv: Center za glasbeno vzgojo Koper. V okviru tega centra bi delovale tri šole: Glasbena šola Izola, Glasbena šola Koper in Glasbena šola Piran.

2) Sedež Centra za glasbeno vzgojo Koper (v nadaljnjem besedilu Center) bi bil na Glasbeni šoli Koper.

3) Center bi imel direktorja (ravnatelja), ki bi bil upravni, organizacijski in pedagoški vodja Centra oziroma vseh treh glasbenih šol. Vsaka glasbena šola bi imela svojega pedagoškega vodjo.

4) Center bi imel računovodstvo skupno za vse tri šole. Vsaka šola bi imela svojega tajnika (varianta) Izola in Piran skupaj in Koper svojega, ki bi opravljal delo tudi za Center.

5) Financiranje: Skladi za šolstvo občin Izola, Koper in Piran bi namensko financirali Glasbeno šolo na svojem območju, le-te bi pa odvajale določen odstotek za osebni dohodek direktorja ter računovodje ter določeno vsoto za materialne izdatke. Varijanta: skupen finančni načrt Centra - en žiro račun, s točno razporeditvijo sredstev za potrebe glasbenih šol in Centra.

6) Center bi imel svet šole s predstavniki javnosti in upravni odbor, v katerem bodo zastopani člani vseh treh glasbenih šol.

7) Center bi imel svoj statut, pravilnik za delitev osebnega dohodka in druge samoupravne akte.

Center bi imel svoj žig s tekstom: »Center za glasbeno vzgojo Koper«. Vsaka

*šola pa svojega s tekstom: (za ostale se spremenijo samo nazivi mest) »Center za glasbeno vzgojo Koper" \ Glasbena šola Izola *

8) Do konca koledarskega leta 1966 bi delovale vse tri šole pod začasnim vodstvom v.d. direktorja Centra, po končanih organizacijskih pripravah pa bi se mesto direktorja razpisalo.

9)Financiranje vseh treh šol bi do konca leta 1966 bilo po sedanjem načinu.

---------- … ----------

1) Skupščine občin Izola, Koper in Piran naj izdajo odločbe o prenehanju samostojne dejavnosti glasbenih šol in sprejem soglasja za ustanovitev Centra za glasbeno vzgojo Koper in sprejem soglasja za pristop glasbene šole k Centru.

2) Skupščini občine Koper da izda odločbo o ustanovitvi Centra za glasbeno vzgojo Koper.

(Pričujoča informacija ni podpisana in nima navedenega datuma)

V informaciji – predlogu za spojitev treh samostojnih glasbenih šol v eno glasbeno šolo - v Center z glasbeno vzgojo Koper, ki ga je sredi šestdesetih let pripravljal Miran Hasl, so navedeni datumi ustanovitev (GŠ Koper) oziroma osamosvojitev (GŠ Izola in Piran) treh istrskih glasbenih šol:

Glasbena šola Koper – ustanovljena z odločbo Istrskega okrožnega ljudskega odbora z dne 24. 11. 1948 v Portorožu za vse obalno območje je v Koper preseljena 1. 5. 1951;

Glasbena šola Izola – ustanovljena z odločbo občinskega ljudskega odbora Izola štev. 01-866/1 z dne 9. 3. 1956 in

Glasbena šola Piran – ustanovljena z odločbo občinskega ljudskega odbora Piran štev. 0131-865/1 z dne 23. 3. 1956.

Glasbena šola v Piranu je kot samostojen zavod delovala le eno desetletje. Že spomladi leta 1966 so na podlagi *»…temeljnega zakona o zavodih … delovne skupnosti Glasbene šole Izola na seji dne 14. 7. 1966, Glasbene šole Koper na seji dne 7. 3. 1966 in Glasbene šole Piran na seji dne 21. maja 1966 sprejele naslednji*

SKLEP

1. Glasbene šole v Izoli, Kopru in Piranu se spojijo v Center za glasbeno vzgojo Koper. … Do imenovanja direktorja zavoda bo opravljal njegove dolžnosti profesor Miran Hasl. … »

Tako je Okrožno gospodarsko sodišče v Kopru kot registrsko sodišče 20. julija 1967 izdalo sklep, v katerem je navedeno, da je bil CGV ustanovljen s sklepom delovnih skupnosti zavodov Glasbene šol Koper, Glasbene šole Izola, Glasbene šole Piran z dne 16. 6. 1967. *»Iz registra zavodov se izbrišejo*

zavodi Glasbena šola Koper (Rgz 242), Glasbena šola Izola (Rgz 210) in Glasbena šola Piran (Rgz 196), ker so se na podlagi sklepov delovnih skupnosti z dne 15. in 16. 6. 1967 spojili zaradi ustanovitve novega zavoda Center za glasbeno vzgojo s sedežem v Kopru (Rgz 262)….»

Devetnajst let po ustanovitvi prve glasbene šole v Portorožu in enajst let po osamosvojitvi glasbenih šol v Izoli in Piranu so se „delovni kolektivi" odločili, da se spet povežejo, tokrat v Javni zavod Center za glasbeno vzgojo Koper s sedežem v Kopru. Miran Hasl je nadvse uspešno vodil CGV do svoje upokojitve leta 1992, torej kar petindvajset let.

Glasbena šola Koper, podružnica Izola, podružnica Piran

Na samem začetku je bil profesor in skladatelj Vladimir Lovec nekaj mesecev ravnatelj glasbene šole Piran, tako kot izolske in koprske. Še v istem letu pa je ravnateljevanje prevzel Just Bole, ki je piransko šolo vodil devet let do upokojitve leta 1965. Takrat je iz ukinjajočega se koprskega učiteljišča prestopil na piransko glasbeno šolo prof. Miran Hasl, ki je svoje izjemno dolgoletno pedagoško in vodstveno obdobje (do leta 1991) začel prav kot ravnatelj glasbene šole Piran. Nato je Center za glasbeno vzgojo Koper devet let vodil Borut Logar in vse tri šole popeljal do novih glasbenih rezultatov. Po tem smo v slovenski Istri smo dobili umetniško gimnazijo.

Naj omenim še vodje GŠ Piran. To so bili Ivana Lipoglavšek, Benjamin Makovec, ki je šolo vodil kar 26 let, eno leto Robert Stanič, danes pa je pomočnica ravnateljice Danijela Terbižan.

V osemdesetih letih se je število učencev v Piranu začelo približevati 200 in tako je še danes.

Center za glasbeno vzgojo s sedežem v Kopru je deloval vse do leta 2003, ko ... Ravnatelj Borut Logar, ki je nasledil Mirana Hasla in je CGV vodil osem let, se je z 31. marcem 2000 upokojil. Ministrstvo za šolstvo in šport je v postopku za novega ravnatelja 20. januarja 2000 sporočilo, da je Odlok o ustanovitvi Centra za glasbeno vzgojo, ki je bil objavljen 9. aprila 1999, sporen, zato ni moglo izdati soglasja k imenovanju Marije Gombač za ravnateljico. Svet CGV je zato M. Gombač imenoval za v.d. ravnateljice od 1. aprila 2000 za dobo enega leta. Na dlani je ugotovitev, da je bil Zakon o organizaciji in financiranju v vzgoji in izobraževanju ob nastajanju pomanjkljiv, saj bi moral upoštevati že dolgo delujoči javni glasbeni zavod in njegovo organizacijsko obliko tudi vključiti v zakon. Togost formalizma prava bi v primeru CGV pripeljala do razpada CGV na njegove sestavne dele: tri samostojne glasbene šole. Tedaj smo bili prepričani, da bodo odgovorni na ministrstvu znali prisluhniti našim odločitvam, da bi vse tri glasbene šole še naprej delovale pod skupno streho kot CGV.

Naslednje leto je ministrstvo Marijo Gombač imenovalo za ravnateljico CGV pod istimi pogoji, kot jo je leto prej zavrnilo. Vendar pa so morale vse tri občine ustanoviteljice pričeti s spremembo Odloka o ustanovitvi. Tako so Mestna občina Koper, Občina Izola in Občina Piran leta 2003 uskladile »Odlok« iz leta 1999 z določili zakonov o glasbenem šolstvu, Glasbeni šoli v Izoli in Piranu sta postali podružnici matične Glasbene šole v Kopru. S tem odlokom smo res zadostili zakonskim predpisom. Vsebinsko pa se ni spremenilo prav nič. Naše tri glasbene šole delujejo že od ustanovitve dalje kot tri zaokrožene celote, ki se življenjsko med seboj prepletajo in dopolnjujejo.

Just Bole, prvi ravnatelj GŠ Piran

MOJIH ŠTIRIDESET IN PETINDVAJSET LET

Miran Hasl, (povzetek iz Zbornika 50 let glasbene šole Koper, 1999)

Začelo se je...

Svoje delovanje na področju glasbenega šolstva bi lahko razdelil na več obdobij in ravni. Najprej na čas, ko sem bil še na Učiteljišču, na Glasbeni šoli sem bil tedaj le zunanji sodelavec, in sem si prizadeval prek Društva glasbenih pedagogov Primorske vplivati na status glasbene vzgoje, zlasti glasbenega šolstva v vzgojnoizobraževalnem sistemu na Primorskem nasploh.

Po imenovanju za direktorja Centra za glasbeno vzgojo sem moral del svojih prizadevanj preusmeriti k organizacijsko-kadrovskim in drugim zahtevam znotraj 'nove' šole. Proti koncu šestdesetih let je moje delovanje posegalo na republiško raven, še posebej potem, ko se je z združitvijo regionalnih društev oblikovala Zveza društev glasbenih pedagogov in Skupnost glasbenih šol Slovenije, saj smo leta 1968 ravnatelja obeh Srednjih glasbenih šol, v Mariboru Vlado Golob, v Ljubljani pa Matija Tercelj in jaz začeli pripravljati gradivo za Zakon o glasbenih šolah, ki ga je leta 1971 republiška skupščina tudi sprejela. To je bil prvi zakon o glasbenem šolstvu v takratni Jugoslaviji. Naj še dodam, da so bile glasbene šole leta 1974 tudi na Primorskem, nekatere sicer pogojno, verificirane.

O problematiki glasbene vzgoje na vseh ravneh vzgojnoizobraževalnega sistema smo razpravljali na mnogih okroglih mizah, pisali v časopisih in govorili na radiu. Tudi z 'odprtimi pismi' smo odločno nasprotovali različnim reorganizacijam, predvsem včasih že kar žaljivim odnosom mnogih kreatorjev takratne šolske in kulturne politike do glasbenega šolstva oziroma do glasbene vzgoje nasploh. Marsikdaj smo uspeli, vse prevečkrat pa žal tudi ne.

Sodelovanje z glasbenim šolstvom

Glasbeno šolo Koper sem začel pobliže spoznavati takrat, ko je ravnateljstvo prevzel skladatelj Vladimir Lovec, kolega iz študijskih let na ljubljanski Akademiji za glasbo. Z ustanoviteljem šole, Srečkom Kumarjem, sva od mojega prihoda v Portorož, na Učiteljišče, decembra 1951, sodelovala izključno na zborovskem področju. Spremljal in delno doživljal sem razvojne težave in tudi uspehe, s katerimi se je soočal kolektiv Glasbene šole.

Vse takratne težave so bile predvsem odraz neke miselnosti; oblikoval se je poseben odnos - posledica objektivnih danosti in subjektivnih pogledov - do šolstva, vzgoje in izobraževanja ter kulture nasploh. Razumljivo in nujno je bilo, da so imela v povojnih letih nekatera področja prednost, in sicer

Nataša Tomšič (Carnelutti), ena izmend prvih učencev GŠ Piran

dejavnosti, ki so ustvarjale t.i. materialno osnovo - predvsem gospodarstvo. Toda takšna usmeritev je kaj hitro oblikovala posebne vrednostne sodbe, potem prednostne naloge in končno tudi mnenje: šolstvo in kultura bosta pač morala počakati, da postanemo *'bogatejši in bolj razviti'*. In to miselnost, ki se je obdržala odločno predolgo, je bilo zelo, zelo težko spreminjati.

Status teh dejavnosti je bil v tistih časih močno odvisen od občine, od njene razvitosti, predvsem pa od odnosa občinskih organov, pozneje t.i. skupnosti - izobraževalne, kulturne, in nenazadnje včasih celo od predsednika občine. Položaj glasbenih šol je bil še dodatno težak predvsem zaradi delitve na obvezno osnovno in neobvezno, dopolnilno glasbeno šolo. To spreminjati pa je bilo vse prej kot lahko delo.

Skupno muziciranje Milene Klobas in Ivana Pahorja v šolskem letu 1961/62

Ravnatelj Glasbene šole, Vladimir Lovec, je s kolektivom šole dovolj zgodaj ugotovil, da se s tarnanjem nad usodo in čakanjem na boljše čase stvari ne bodo izboljšale. Dovolj zgodaj so na šoli spoznali, da lahko stvari spremenijo le z zavzetim in predvsem kakovostnim strokovnim delom, da morajo s svojo dejavnostjo seznanjati starše, javnost, da se morajo uveljaviti tudi navzven, da mora za dejavnosti šole slišati in videti čimširši krog ljudi. Sočasno je bilo ustanovljeno tudi Društvo glasbenih pedagogov Primorske (1964), ki naj bi povezalo učitelje glasbe, predvsem tiste na glasbenih šolah. Tako naj bi postali 'močnejši' sogovornik občinskim organom.

Z Ivanom Siličem z Radia Koper-Capodistria in Vladimirjem Lovcem smo takrat obiskali vse glasbene šole na Primorskem, da bi jih spoznali in se seznanili z njihovim delom in težavami. Vse, kar smo videli in slišali, je bilo vse prej kot spodbudno. Še istega leta smo začeli prirejati revije

Harmonikarski orkester pod vodstvom Marijana Kocjančiča v šolskem letu 1972/73

glasbenih šol. Danes so to srečanja, na katerih nastopajo izbrani učenci vseh šol Primorske. To so bili skromni začetki, ko smo z nemajhnim trudom lahko priredili le eno ali največ dve reviji za celotno Primorsko.

V tistih časih nam je ogromno pomagala glasbena redakcija Radia Koper-Capodistria. Snemali so vse revije, učenci obalnih šol pa so še dodatno posneli na stotine minut glasbenega programa. Leta 1963 je bilo ustanovljeno tudi Društvo prijateljev glasbe, ki je pričelo prirejati koncerte za mladino in odrasle. Njegov prispevek glasbenem in kulturnem življenju je bil že takrat izjemno pomemben. O dejavnosti Glasbene šole so v Slovenskem Jadranu oz. Primorskih novicah redno poročali novinarji in posamezni učitelji. Posledice vsega tega so bile spodbudne. Začel se

je spreminjati odnos okolja, v katerem je šola delovala, vse to pa tudi ni ostalo brez pozitivnega vpliva na njen status.

Učenci trobil iz razreda Umberta Radojkoviča v šolskem letu 1972/73

Učenci pihal in trobil Leandra Pegana v šolskem letu 1972/73

Center za glasbeno vzgojo Koper

Pri opisanem dogajanju sem sodeloval kot profesor na Učiteljišču, ki se je počasi, tam od leta 1965, bližalo svoji ukinitvi. Zadnja generacija učiteljiščnikov je maturirala leta 1968. Po upokojitvi ravnatelja Glasbene šole Piran so me prepričali, da sem leta 1965 prevzel njegovo mesto.

Vladimir Lovec po trinajstih letih ni več želel biti ravnatelj, zato sem bil po razpisu februarja 1966 sprejet še za ravnatelja koprske glasbene šole. Ravnatelj Glasbene šole v Izoli je bil upokojenec, zato smo prišli na idejo, da bi vse tri šole združili. Zamisel je dobila podporo kolektivov vseh treh šol in posameznih občin ter izobraževalnih skupnosti, slednjih predvsem zaradi racionalizacije. Decembra 1967 je bil tako oblikovan Center za glasbeno vzgojo Koper (CGV), sam pa sem bil pozneje imenovan za direktorja.

Začelo se je trdo delo: nanovo oblikovati samoupravne akte, statut CGV, različne pravilnike, na stotine strani rokopisnega gradiva pa še spremljajoče nejasnosti pri statusu posameznih glasbenih šol in njih povezava v enovito organizacijo itd., itd. Namesto treh ravnateljev je bil en sam, namesto treh ena sama tajnica ter pogodbeni, zunanji sodelavec, računovodja v Izoli, da o prostorskih težavah tu zdaj ne bi pisal. In za vse le 'svinčnik, papir in pisalni stroj'. Ni mi jasno, kako sva s tajnico Marico Šček vse to zmogla in uspela.

Letna poročila

V šolskem letu 1972/73 smo začeli izdajati poseben zbornik, publikacijo, ki smo jo imenovali Letno poročilo. V uvodu sem tedaj zapisal: *"Da bi bila z našim delom redno seznanjena tudi javnost, starši, izobraževalne in kulturne skupnosti, ljubitelji glasbe ter vsi, ki naša prizadevanja razumejo in podpirajo, je svet CGV na mojo pobudo sklenil, da bo vsako leto ob zaključku šolskega leta izdal tiskano poročilo o delu in življenju naših treh šol. Vsi podatki in slike bodo - upajmo in želimo - vsako leto pokazali uspehe naših glasbenovzgojnih prizadevanj in sodelovanje v glasbenem in kulturnem življenju obale, Primorske in Slovenije.*

Pod enotnim upravno-administrativnim in pedagoškim vodstvom je prišlo do poenotenja vzgojno-izobraževalnih hotenj, do smotrnejše razporeditve pedagoškega kadra, do oblikovanja strokovnih aktivov za večino predmetnih smeri in ne nazadnje: s 500 učenci in 26 zaposlenimi je postal Center ne samo ena najbolj razvitih, temveč tudi ena boljših šol na Primorskem in v Sloveniji. /.../ Združitev glasbenih šol, predvsem pa skupno delo, sta že obrodila prve sadove. Število učencev se povečuje, z oblikovanjem predšolskih oddelkov pa smo ustvarili pogoje za usmerjanje učencev na t.i. simfonične instrumente, na glasbila, s katerimi lahko oblikujemo komorne skupine, orkestre /.../"

PET SPOMINSKIH UTRINKOV OB PETDESETLETNICI

Miran Hasl

Prvi ...

Ravnatelj Glasbene šole Piran, Just Bole, je imel v šolskem letu 1955/56 srečo, ki je ni imela nobena glasbena šola na Primorskem - »obnovljene učilnice«. Tako sem zapisal ob dvajsetletnici te šole.

Po prenovi stavbe - v njej je šola še danes - naj bi bili prostori družbenopolitičnih organizacij. Ni mi znano - bilo pa je nadvse pohvalno - kdo je zadeve spremenil. In odločil, da bo v tej hiši glasbena šola. Vsak učitelj je imel na razpolago »celo nadstropje in lastne sanitarije!«. Takšnih pogojev ni imela pred petdesetimi leti ... nima danes in ne bo imela nobena šola več!

V času mojega ljubiteljsko-kulturno-prosvetnega delovanja v Portorožu in Piranu sem imel v učilnici šole pevske vaje z oktetom.

Drugi ...

V eni od mnogih reform v Sloveniji so republiški šolski organi sklenili učiteljišča ukiniti - tudi koprskega. Zaradi tega, zame in za mnoge med nami popolnoma zgrešenega »reformiranja« - žal jih je v teh petdesetih in več letih bilo v šolstvu odločno preveč - sem sredi šestdesetih sprejel »ponujeno«, no »določeno mi« kandidaturo za ravnateljsko mesto na Glasbeni šoli Piran. In ob tem prevzel še pouk nauka o glasbi. Kolega Bole se je upokojil.

Tretji ...

Po dveh letih smo združili vse tri obalne glasbene šole in oblikovali Center za glasbeno vzgojo Koper (CGV).

In tako postali močan in tudi zahteven sogovornik občinskim in republiškim organom, različnim »skupnostim« in »obveznemu šolstvu«.

Četrti ...

Piranska šola je - samostojna in potem v okviru CGV - delila »finančno materialno usodo« drugih glasbenih šol.

Z uspešnimi nastopi solistov in komornih skupin na revijah, srečanjih

ter z mnogimi nagradami na slovenskih in jugoslovanskih tekmovanjih je kmalu postala ena najboljših in najuspešnejših šol na Primorskem, v Sloveniji in v tedanji Jugoslaviji. Seveda ne morem mimo uspehov Pihalnega orkestra Piran doma in v tujini.

Nikdar pa ne bom pozabil nastopa najmlajšega hornista, Metoda Tomaca, v Subotici, ki ga je televizija snemala še in še. Ali pa najboljšega slovenskega trobilnega kvinteta piranske šole na tekmovanju v Dubrovniku - »*To je čista stotka!*« je vzkliknil eden od članov komisije!

Peti ...

Glasbena šola Piran je začela kot podružnica, bila tistih deset let samostojna, nato je štirideset let delovala v okviru CGV, da bi svojo petdesetletnico dočakala - zopet - kot PODRUŽNICA koprske šole!

Srečno!
Miran Hasl, upokojenec

Trobilni kvintet Umberta Radojkoviča je leta 1987 na 16. Tekmovanju učencev in študentov glasbe Jugoslavije v Dubrovniku prejel absolutno 1. nagrado za 99 točk: Andrej Jureš, 1. trobenta; Mitja Dragan, 2. trobenta; Metod Tomac, rog, Borut Bažec, pozavna, Damjan Jureš, tuba

Kolektiv v šolskem letu 1974/75: Stojijo (z leve): Leander Pegan, Umberto Radojkovič, Peter Kalaptchiev, Mikloš Nadaši. Sedijo (z leve): Darja Peroša, Erika Druzovič, Ivana Lipoglavšek in Silvija Gračner

Učiteljski zbor v šolskem letu 1975/76: stojijo (z leve): Leander Pegan, Vinko Detoni, Marta Horvat, Umberto Radojkovič, Benjamin Makovec. Sedijo: Silvija Gračner, Ivana Lipoglavšek, Darja Peroša

Učenci klavirja iz razreda Ivane Lopoglavšek v šolskem letu 1974/75

Udeleženci republiškega tekmovanja v Ljubljani v šolskem letu 1977/78: (v prvi vrsti z leve) Ester Radojkovič (Tomšič), Mateja Valič, Suzana Kosgraber (Markovič), in Breda Sedmak. Druga vrsta: tercet trobent: Robert Čepar, Elvis Mahnič in Đani Paris. Tretja vrsta: Trobilni kvintet: Valter Janko, Rajko Krašna, Robert Davanzo, Valter Čondič, Alfred Ravnik z učiteljema Ivano Lipoglavšek in Umbertom Radojkovičem

Zaključni nastop učencev višjih letnikov v Mestni galeriji Piran 12. 05. 1978 iz razreda Ivane Lipoglavšek in Umberta Radojkoviča: v drugi vrsti: Vid Brataševec in trobilni kvintet, v ospredju pianistke Simona Jureš (Kolarič), Ester Radojkovič (Tomšič) in Bojana Boh

Učenci harmonike iz razreda Petra Kalaptchieva v šolskem letu 1978/79

Učenci klavirja iz razreda Marte Horvat v šolskem letu 1978/79

Učenci klavirja iz razreda Darje Peroša v šolskem letu 1978/79

Učenci klavirja iz razreda Silvije Gračner v šolskem letu 1978/79

Kvartet rogov v šolskem letu 1979/80: Barbara Kožar, Mira Čulibrk, Karmen Čondič, Valter Čondič

Bobnarska skupina Vinka Detonija v šolskem letu 1978/79

OB 50-LETNICI GLASBENE ŠOLE PIRAN

Borut Logar, ravnatelj Centra za glasbeno vzgojo od 1992 do 2000

Prvi stik s piransko glasbeno šolo sem doživljal v poznih šestdesetih letih, ko sem od šolskega leta 1966/67 do 1968/69 učil nekaj učencev violine. Redno in s polnim delovnim časom sem bil sicer zaposlen v Glasbeni šoli Koper, a zaradi pomanjkanja učiteljev sem v tistem obdobju učil kar v vseh treh šolah Centra za glasbeno vzgojo. Kolega Renato Kaligarič, ki je pred menoj več let poučeval violino v Piranu in Izoli, je v šolskem letu 1966/67 sprejel mesto učitelja glasbenega pouka v izolski osnovni šoli. Dvakrat tedensko sem se torej s svojim spačkom prevažal zgodaj dopoldne najprej v izolsko glasbeno šolo, nato k dopoldanskemu delu pouka v Piran, po opravljenem popoldanskem pouku v Piranu pa ponovno v Izolo. Zvečer me je v Kopru največkrat čakala še vaja šolskega orkestra.

Danes si težko predstavljam takšno celodnevno poučevanje in povrhu še na treh lokacijah. V spominu imam podatek, da sem opravil kar 37 ur tedenskega pouka, in to brez orkestralnih vaj. V tistem času je še posebno v Slovenski Istri hudo primanjkovalo učiteljev inštrumentalnega pouka, in ker tudi drugod po Sloveniji ni bilo posebno bolje, so šolski predpisi očitno dopuščali ta prekomerni obseg dela. Po drugi strani smo imeli učitelji v glasbenih šolah možnost - seveda tudi obveznost - poučevanja preko celega dne. Vse osnovne in nekatere srednje šole so namreč imele pouk v dveh, celo treh izmenah. K sreči moje 'selitveno poučevanje' ni trajalo več kot tri leta, a dovolj, da je kolega Leander Pegan, vedno poln hudomušnih domislic, narisal zame razpoznavni znak, manjšo karikaturo, na kateri v 'drvečem' spačku z odprto streho, z violino, ki molí iz avta, premagujem pot čez hribe in doline iz Kopra do Izole in naprej do Pirana.

Kasneje, v sedemdesetih in osemdesetih letih, sem delu piranskih kolegov pozorno sledil ob mnogih skupnih dejavnostih v okviru Centra za glasbeno vzgojo. To so bili: nastopi učencev treh šol, revije glasbenih šol Primorske, republiški in zvezni seminarji za učitelje glasbenih šol Jugoslavije, republiška in zvezna tekmovanja učencev glasbenih šol itd. To je bil čas velikih tekmovalnih uspehov piranske šole, ki so jih dosegali učenci Leandra Pegana, in kasneje v še večjem obsegu in pomembnosti učenci Umberta Radojkoviča. Občudoval sem njuno zagnanost, vztrajnost in uspešnost pri delu z učenci ter spremljal kakovostno rast piranskega pihalnega orkestra, najprej pod Peganovim vodstvom, za njim pa skoraj neverjeten razvoj mladinskega pihalnega orkestra pod vodstvom Umberta Radojkoviča, ki je prvi popeljal orkester do umetniške kategorije na vseslovenskem tekmovanju.

Trobilni kvintet učitelja Umberta Radojkoviča igra na 1. Reviji mladih glasbenikov Slovenije v dvorani Slovenske filharmonije v Ljubljani 21. 05. 1984

Najbolj živ je moj spomin na dolgoletno, dragoceno sodelovanje nekaterih izvrstnih učencev pihal in trobil piranske šole v godalnem oziroma komornem orkestru koprske glasbene šole, ki sem ga vodil vrsto let. Ti odlični mladi glasbeniki imajo veliko zaslug za visoko kakovost in za najvišje nagrade, ki jih je komorni orkester prejel na republiških in zveznih tekmovanjih. V različnih obdobjih so sodelovali: trobentarji Davanzo Robert, Egon Šušmelj in krajši čas Alfred Ravnik ter hornisti Valter Čondič, Bruno Draksler, Mira Čulibrk in Karmen Čondič - vsi iz

Vesela vrnitev z uspešnega zveznega tekmovanja v Sarajevu leta 1981

razreda Umberta Radojkoviča - flavtist Boris Hervatič, klarinetist Marino Belac in kontrabasist Boris Šmon iz razreda Leandra Pegana ter tolkalca Bojan Stariha in Mauro Belac, učenca Vinka Detonija. Nepozaben je radostni trenutek razglasitve rezultatov po tekmovanju godalnih orkestrov nižjih glasbenih šol v Subotici leta 1976, ko so se okoli mene zgrnili člani orkestra in mi je hornist Bruno Draksler v navalu neizmernega veselja skočil v naročje, se me oklenil in zaklical: »Tovariš, prvi smo, prvi!«

Kasneje so tudi z Obalnim komornim orkestrom kot solisti sodelovali trobentar Andrej Jureš, hornist Metod Tomac, oba iz razreda Umberta Radojkoviča, ter flavtistka Alja Velkaverh iz razreda Adnana Zubčevića.

Začetek mojih ravnateljskih dolžnosti v Centru za glasbeno vzgojo, in s tem tudi v glasbeni šoli Piran, sega v čas po osamosvojitvi Slovenije. Glasbene šole so do takrat financirale občine, vsaka po svojih zmožnostih in bolj ali manj lastnih merilih. Za nas je bil to čas negotovega pričakovanja. Kaj bo z glasbenimi šolami v novi ureditvi? No, glasbeno šolstvo je postalo sestavni del nacionalnega izobraževalnega programa in negotovosti je bilo konec.

Sledilo je obdobje nastajanja nove šolske zakonodaje. Takrat še ni bilo strogih predpisov, ki bi glasbenim šolam omejevale širjenje dejavnosti. Lahko bi rekli celo nasprotno. Ministrstvo za šolstvo si je prizadevalo, da bi se v šolah razmerje med številom učencev klavirja, kitare in harmonike na eni strani ter učenci simfoničnih glasbil na drugi prevesilo v prid slednjim, in je dovoljevalo večji vpis na simfonična glasbila. V tem prehodnem času smo v okviru Centra za glasbeno vzgojo izjemno povečali število učencev inštrumentalnega pouka v Glasbeni šoli v Izoli (kar za 67%), v precejšnji meri tudi na Glasbeni šoli v Kopru (za 18%). Povsem drugačno sliko pa kažejo podatki za Glasbeno šolo Piran, kjer se je število učencev inštrumentalnega pouka znižalo (za 4%). Kje so razlogi?

V letu 1992 sem kot novi ravnatelj v takratni piranski občinski skupščini predstavil prostorsko stisko piranske glasbene šole in predlagal, naj Občina Piran ustanovi oddelek glasbene šole v Luciji. S tem naj bi dobili možnost inštrumentalnega izobraževanja tudi otroci, ki živijo izven prometno težje dostopnega piranskega mestnega jedra. Vpis se bo tako povečal in šola bo lahko postopoma bogatila učiteljski kader, sem zatrjeval. Dobil sem zelo jasen odgovor, da moj predlog predstavlja siromašenje dejavnosti v starem mestnem jedru in zato ni sprejemljiv. Ta odločitev občinske skupščine - mnogi odgovorni Pirančani jo zagovarjajo še danes – je po mojem mnenju prinesla zastoj in postopno zmanjševanje števila učencev. S tem tudi nemoč vodstva šole, da bi uresničevanla razvojne kadrovske politike v zaželenem obsegu in usmeritvah.

Reševanje prostorske stiske glasbene šole in nekaterih (predvsem glasbenih) dejavnosti KUD Karol Pahor se je v sredini devetdesetih let osredotočilo na zamisel o prenovi palače Trevesini. Rešitev bi bila še kako sprejemljiva. Pod

Tekmovalci iz Pirana v šolskem letu 1980/ 81: Z leve: Valter Čondič, Metod Tomac, Denis Bratovič, Andrej Jureš in Leon Makovec z učiteljem Umbertom Radojkovičem in korepetitorkama Ivano Lipoglavšek ter učenko Suzano Kosgraber

Učiteljski zbor v šolskem letu 1983/84. Sedijo (z leve) Vinko Detoni, Silvija Gračner, Ivana Lipoglavšek, Umberto Radojkovič; stojijo Marino Belac, Božidar Bogolin, Piroška Sič Birsa, Benjamin Makovec in Peter Kalaptchiev

isto streho bi lahko delovale vse sorodne dejavnosti. V letih pričakovanja smo pouk organizirali na različnih, še komaj ustreznih lokacijah in se oklepali misli, da nam bo skorajšnja preselitev v palačo Trevesini prinesla boljše možnosti. Na čelu z vodjem šole Benjaminom Makovcem, ki je bil v isti osebi še predsednik KUD Karol Pahor in predsednik občinskega organizacijskega odbora za prenovo palače Trevesini (!) ter dirigent mladinskega pihalnega orkestra, smo delali optimistične načrte o razporeditvi in zasedbi prostorov. Seveda zaman. Razmišljanja odgovornih so se zaradi velikih stroškov prenove ohladila in spremenila. Leta 1999 smo v Primorskih novicah presenečeni prebrali: »Občina Piran prodaja palačo Trevesini!« Odločitev je bila do neke mere pričakovana. Moti le, da ne prej, ne potem šola ni dobila nobenega obvestila ali razlage za tako odločitev. V letni delovni načrt Glasbene šole Piran za šolsko leto 1999/2000 sem lahko le ponovno zapisal svoj stari predlog: »... naj Občina Piran reši prostorsko stisko tako, da v Luciji, kot največjem naselju v občini Piran, najde (ali zgradi) primerne prostore za podružnično glasbeno šolo. In še: »Piranska glasbena šola mora ohraniti sedanjo lokacijo na

Damjan in Renata Jureš s korepetitorko Natašo Kalaba in učiteljem Umbertom Radojkovičem v šolskem letu 1989/90

Levstikovi 8 z možnostjo dopolnjevanja pouka v godbenem domu. Lucijska podružnica bo - zaradi bližine, lažjega, manj zamudnega, neoviranega in (verjetno) brezplačnega dostopa - pomenila za veliko otrok piranske občine privlačnejšo lokacijo. Starši se bodo raje odločili vpisati svojega otroka v glasbeno šolo. Iz večletnih podatkov o učencih vidimo, da vpis otrok v piransko glasbeno šolo stagnira, letos celo krepko nazaduje. Tega pojava v GŠ Izola in GŠ Koper ne beležimo. Beležimo pa posamezne primere otrok iz piranske občine, ki so se raje vpisali v izolsko glasbeno šolo!«

Tudi tokrat je občinsko vodstvo ostalo pri prvotni odločitvi. Škoda. Moje osebno prepričanje je, da si zaradi želje po ohranitvi živosti v Piranu marsikateri otrok, ki živi izven starega mesta, ni mogel in ne bo mogel pridobiti

Dolgoletni direktor CGV Miran Hasl (desno) in novi ravnatelj CGV Borut Logar pri »izmenjavi izkušenj« leta 1992

osnovne inštrumentalne glasbene izobrazbe. Še danes, ko iz upokojenskih vrst spremljam dogajanje in se negativni trend nadaljuje - od leta 2000 do 2005 se je število učencev inštrumentalnega pouka znižalo za nadaljnjih 13 % - zagovarjam mnenje, da je mogoče ublažiti upadanje le z delno selitvijo pouka v Lucijo.

Mnogo prijetnejši kot razmišljanje o morda neprimernih potezah v preteklosti je pregled bogate dejavnosti in nadpovprečnih rezultatov, ki so jih tudi v devetdesetih letih dosegli učenci in njihovi učitelji.

Enega največjih uspehov, zabeleženih v šolski kroniki, je dosegla hornistka Renata Jureš z nastopom na državnem tekmovanju v Velenju leta 1993. Dosegla je absolutno oceno 100 točk in si s prvo nagrado in zlato plaketo priigrala še priporočilo žirije za nujno dodelitev štipendije za študij v tujini ter možnost solističnega nastopa s simfoničnim orkestrom Slovenske filharmonije. Svojemu dolgoletnemu učitelju Umbertu Radojkoviču je tako tik pred odhodom v pokoj - kot labodji spev - prinesla največje zmagoslavje.

Velik kitarski razred učiteljice Barbare Markoli ostaja v lepem spominu po uspešnih in vztrajnih učenkah Saraji Šribar, Jeleni Baša ter učencih Milanu Mrđenoviču, Simonu Omahnu in Samu Turku, na harmonikarskem področju pa je blestel Jakob Bažec iz razreda Petra Kalaptchieva.

Na klavirskem oddelku je svež veter zavel s prihodom učitelja in skladatelja Bojana Glavine. Kot vodja klavirskega oddelka na Centru za glasbeno vzgojo je dodobra razgibal dejavnost. Z neusahljivo inovativnostjo je organiziral mnogo tematskih nastopov učencev treh šol, obogatil vsebino dogajanj ob organizaciji regijskih tekmovanj in klavirskih srečanj v okviru aktiva učiteljev klavirja Zveze glasbenih šol Primorske, poskrbel za razpis natečaja za nove

klavirske skladbe, urejal izdaje notnih publikacij ipd. Učencem je podaril nič koliko lastnih klavirskih skladb, s katerimi so doma, na gostovanjih in tekmovanjih dosegali velike uspehe. Kot klavirski spremljevalec je sodeloval z mnogimi najuspešnejšimi učenci-tekmovalci.

Devetdeseta leta so bila tudi čas kakovostne rasti na oddelku za pihala. V razredu Roberta Staniča sta ob nekaterih izvrstnih posameznikih (Miroslav Peternel, Žiga Fabbro, Rok Felicijan) nastala še Kvintet klarinetov (Aljoša Kos, Sabina Stupar, Mitja Cestnik, Ivo-Vanja Bončina, Miroslav Peternel) in Kvartet saksofonov (Kristijan Kalaba, Matija Grubešič, Kristijan Mirošničenko, Ivo-Vanja Bončina). Oba ansambla sta delovala vrsto let in se pogosto pojavljala na pomembnih nastopih izven šole ter se uveljavila na tekmovanjih. V sodelovanju z drugimi učitelji pihalnega in trobilnega oddelka je nastal celo pihalni kvintet, ki ga je prav tako vodil Robert Stanič; deloval je v zasedbi Alja Velkaverh-flavta, Srđan Spremo-oboa, Neven Stipanov-klarinet, Tjaša Zadravec-rog in Lina Krmpotič-fagot.

Na oddelku za trobila je izstopala hornistka Tjaša Zadravec, poleg nje še trobentar Mitja Surina, oba iz razreda Valterja Čondiča, ter pozavnista Dejan Beganovič in Rok Juhas, učenca Iztoka Babnika.

V šolskem letu 1995/96 je prišel na pomoč flavtist Adnan Zubčević, ki je sicer poučeval na šoli v Ilirski Bistrici. Pod njegovim budnim, a potrpežljivim strokovnim vodstvom je svoj izredni glasbeni talent hitro razvila Alja Velkaverh. Že pri šestnajstih letih se je vpisala na Akademijo za glasbo in je danes, podobno kot hornistka Renata Jureš, prva flavtistka in solistka najboljših nemških simfoničnih orkestrov.

Z napredovanjem učencev je vzporedno rasel tudi Mladinski pihalni orkester, v katerem se zrcali strokovnost in uspešnost pedagoških prizadevanj glasbene šole na pihalnem, trobilnem in tolkalnem oddelku. V oktobru 1995 je na tekmovanju pihalnih orkestrov v Mariboru, tokrat pod vodstvom dirigenta Benjamina Makovca, prejel v umetniški kategoriji zlato plaketo kot tretji najboljši orkester v Sloveniji. Kasneje je svojo vrednost potrdil in pozlatil še z zlato medaljo na tekmovanju v Ostravi na Češkem.

Za konec še misel o violinskem razredu, ki je bil za krajši čas tudi »moj«. V petdesetletni zgodovini piranske šole je zamenjal kar 11 učiteljev in nikoli ni imel posebne sreče in polnega števila učencev. Šele zdaj, v letu praznovanja 50-letnice, je mlada diplomirana violinistka Amanda Vidic privabila k vpisu v svoj razred devetnajstih otrok. Naj se razvija! V veselje mladih violinistov in v čast Tartinijevemu mestu!

Učiteljski zbor v šolskem letu 1990/91: z leve Danijela Terbižan, Umberto Radojkovič, Jože Horvat, Piroška Sič Birsa, Nataša Kalaba, Špela Morato, Peter Kalaptchiev, Barbara Markoli, Vinko Detoni, Robert Stanič, Benjamin Makovec

Kvartet saksofonov GŠ Piran: z leve učitelj Robert Stanič, Kristjan Kalaba, Matija Grubešič, Kristjan Mirošničenko, Matjaž Ujčič

Z leve: Adnan Zubčević, Benjamin Makovec, Bojan Glavina, Robert Stanič na koncertu učiteljev ob 50. obletnici GŠ Koper
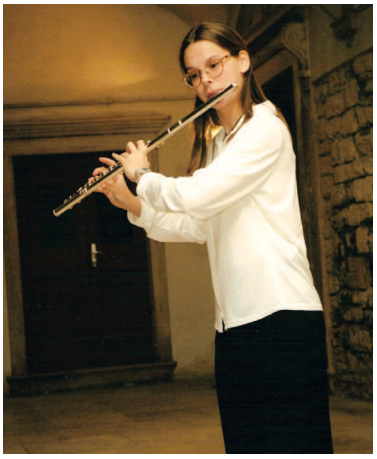

Šolski pihalni orkester pod vodstvom Benjamina Makovca ob 40. obletnici GŠ Piran v šolskem letu1995/ 96

Učiteljski zbor v šolskem letu 1998/99: (z leve) Benjamin Makovec, Bojan Glavina, Ester Radojkovič Tomšič, Robert Stanič, Piroška Sič Birsa, Iztok Babnik, Barbara Markoli, Valter Čondič, Danijela Terbižan

Jazz ansambel GŠ Piran pod vodstvom Roberta Staniča leta 2002 ob odprtju obnovljene šole

Levo: Flavtistka Alja Velkaverh, učenka Adnana Zubčevića, v šolskem letu 1997/98

Desno: klarinetist Rok Felicjan, učenec Roberta Staniča, v šolskem letu 1997/98

Jazz ansambel GŠ Piran pod vodstvom Roberta Staniča v šolskem letu 2002/03

IZ LETNIH POROČIL

od leta 1999/00 do 2005/06

1999/2000 – Glasbeno izobraževanje na srednji stopnji v slovenski Istri

»Center za glasbeno vzgojo Koper z glasbenimi šolami v Izoli, Kopru in Piranu je vodilni glasbenovzgojni zavod na Primorskem in eden med najvidnejšimi v Sloveniji. Tudi v minulem šolskem letu se je zvrstilo veliko pomembnih dogodkov, precej nepozabnih trenutkov pa bo ostalo v naših spominih, saj se CGV lahko pohvali z velikimi uspehi. Številne državne in meddržavne nagrade vsako leto znova potrjujejo kakovost glasbenega izobraževanja.

V šolskem letu 1999/2000 smo imeli na CGV veliko razrednih, šolskih, samostojnih, zaključnih in izvenšolskih nastopov, veliko nastopov za osnovne šole in vrtce, priredili smo nepozabne glasbene večere, organizirali mnogo srečanj, učenci so tekmovali in se udeležili skoraj vseh revij, sodelovali so na nekaterih mednarodnih tekmovanjih ... Za Radio Koper smo posneli kakovosten in za poslušalce zanimiv glasbeni program. V zadnjih letih so v poletnih mesecih v slovenski Istri vedno bolj kakovostne poletne šole za mlade glasbenike, ki jih vodijo koncertni glasbeniki in znani glasbeni pedagogi. Tudi letos, smo (so) organizirali štiri poletne šole.

V minulem šolskem letu smo pridobili vzporedno glasbeno izobraževanje po programu umetniške gimnazije, tako da je junija 2000 štirinajst dijakinj in dijakov že uspešno zaključilo prvi letnik. Ves čas pa je bil naš cilj oblikovanje prve umetniške gimnazije na Primorskem, zato smo v minulem šolskem letu izvedli veliko aktivnosti, ki so Ministrstvo za šolstvo in šport končno prepričale, da mora biti takšna šola tudi v Kopru. Odločilna je bila okrogla miza, ki smo jo organizirali v Kopru in na katero smo povabili tudi strokovnjake z ministrstva. Konec januarja 2000 je ministrstvo vendarle sklenilo, da bo s prihodnjim šolskim letom v Kopru uvedlo tudi umetniško gimnazijo glasbene in likovne smeri. Marca 2000 je trinajst osmošolcev uspešno opravilo sprejemni preizkus in bilo sprejetih v prvi letnik umetniške gimnazije. Tako smo dobili v Sloveniji novo možnost, da se bodo osnovnošolci lahko odločali za srednješolski glasbeni študij tudi v slovenski Istri. Ustanovili smo tudi mešani mladinski pevski zbor srednjih šol.

V decembru 1999 smo na Centru začeli izdajati revijo Primorska sozvočja, publikacijo Zveze primorskih glasbenih šol. Do konca šolskega leta so izšle tri številke. Za to revijo bi lahko v novinarskem žargonu mirno rekli, da se je že prijela, saj jo berejo po vseh glasbenih šolah Slovenije,« je za to leto poročala ravnateljica Marija Gombač.

Prva številka revije Primorska sozvočja, glasilo Zveze primorskih glasbenih šol, je izšla 23. decembra 1999. Glavni urednik je bil Bojan Glavina, učitelj GŠ Piran, namestnica urednika Nadja Žerjal, GŠ Koper, tehnični urednik in oblikovalec pa Friderik King, GŠ Koper.

Benjamin Makovec, tedanji vodja piranske šole, je v Zborniku za šolsko leto 1999/2000 zapisal:

»Spoštovani učenci, dijaki, starši, kolegice in kolegi,
šolsko leto 1999/2000 je za nami. Preživeli smo ga mirno, delavno in z rezultati, ki jih predstavlja tudi to poročilo. Vsak rezultat je plod truda, ki smo ga vložili. Menim, da smo dobro delali, pridno nastopali in tekmovali, snemali ter počeli še marsikaj zanimivega.

V šolskem letu 2000/2001 bo GŠ Piran praznovala petinštirideseto obletnico obstoja, ki ga bomo kar najbolj dostojno proslavili. Upam tudi, da se bodo pogoji za naše delo izboljšali in da nam bo uspelo adaptirati prostore v godbenem domu ter s tem pridobiti še kakšno učilnico.
Ob tako visoki obletnici bi si učenci in učitelji GŠ Piran to nedvomno zaslužili!«

2000/2001 - 45 LET PIRANSKE GLASBENE ŠOLE

V šolskem letu 2000/20001 smo praznovali 45 let piranske glasbene šole. Organizirali smo več dogodkov, ki so bili obletnično obarvani, izstopali pa so koncert učiteljev piranske glasbene šole, ki je bil 23. aprila 2001 v Galeriji Gasspar, koncert nekdanjih učencev, ki je bil dan kasneje prav tako v Galeriji Gasspar, pet dni kasneje, 29. aprila, je bil pod dirigentskim vodstvom Benjamina Makovca v Avditoriju Portorož še koncert Mladinskega pihalnega orkestra Piran.

Na sliki z leve: Marija Gombač, ravnateljica, Vojka Štular, županja, Benjamin Makovec, vodja piranske šole

Osrednja slovesnost praznovanja 45. obletnice piranske glasbene šole je bila 25. aprila 2001 v Gledališču Tartini. Ob tej priložnosti Vojka Štular, županja Občine Piran, glasbeni šoli podarilo sliko in obljubila prenovo šole in godbenega doma.

Ravnateljica Marija Gombač je na osrednji slovesnosti v nabito polnem Tartinijevem gledališču tudi opozorila, da ima vse svoje mejnike, in nadaljevala:

«Tudiglasbenikovo in šolnikovo delo mora biti zrcalo svojega časa, stati mora na vogelnem kamnu narodovega života, sicer nima veljave, ker je enako poslopju, ki je zidano na pajčevino ...

Poprvih skromnih začetkih se je pričel hiter razvoj, saj se je povečevalo število učencev in učiteljev, neprestano pa je naraščala tudi kakovost glasbenovzgojnega dela. To so potrjevali številni sijajni dosežki učencev in komornih skupin na pomembnih nastopih in tekmovanjih. Zato smo upravičeno ponosni na prehojeno skupno pot...Danes je Javni zavod Center za glasbeno vzgojo, z glasbenimi šolami v Piranu, Izoli in Kopru, v slovenskem merilu eden najpomembnejših glasbenoizobraževalnih zavodov ...

Čemu glasbeno izobraževanje v tem čustveno ubožnem času?

Če znamo pretekla sporočila brati, če jih vsaj do neke mere razumemo, če svet vendarle še obstaja, pomeni, da se je v nas še ohranil 'posluh'. Tako ali drugače, nekateri bomo živeli z glasbo in za glasbo tudi še po tistem, ko se bo drzno spremenil že ves svet. Prepričani smo, da v teh naših obmorskih krajih ne manjka ljudi, ki jim glasba še vedno pomeni precej več kot le prodajno blago, s katerim ni mogoče kaj prida zaslužiti.

Nikakor nismo neskromni, če trdimo, da opravljamo dobro delo. Da med ljudmi širimo ljubezen do virov plemenitosti in lepote, do tistega, kar v veku virtualnih sprememb vse bolj velja za nekaj postranskega, za nekaj nepomembnega, da, včasih celo za nebodigatreba!

Vemo, da v medčloveških odnosih že tisočletja obstaja tudi nekaj, kar ni zgolj trgovina, kupčija, dobiček, ampak je to zavest o skupni usodi, zavezanost višjim ciljem. Ti cilji pa niso ne naivni in ne nebulozni.

Strokovni delavci obalnih glasbenih šol smo si jasno zakoličili pot: oklenili smo se dobrih darov narave in se spoprijateljili z umetnostjo. Tu smo torej zato, da bi še naprej in še bolj zvesto tkali tenko, komaj ulovljivo, in vse prevečkrat skrivnostno nit, ki veže človeka z njegovim virom - z virom izpovedne glasbene umetnosti.«

Benjamin Makovec, vodja piranske šole, je v letnem poročilu zapisal:

»Letošnješolsko leto je minilo v znaku proslavljanja 45. obletnice šole. Vse dejavnosti so bile usmerjene k temu cilju. Organizirali smo več koncertnih nastopov, kjer so se predstavili bivši in sedanji učenci, učitelji ter skladatelj Bojan Glavina.

Kakšni so dosežki zadnjega obdobja, bodo presodili tisti, ki so nastope poslušali. Dejstvo je, da prihaja v različnih obdobjih do vzponov in padcev. Zaželimo si torej čim več vzponov.

Tudi v tem šolskem letu so nas pestile prostorske težave, tako da je bilo delo še dodatno oteženo. Upam, da bomo v naslednjih letih končno pridobili prepotrebne učilnice in tako z novimi močmi in zagonom sledili tisti ideji o čim več vzponih.«

Ob praznovanju piranske glasbene šole smo se odločili, da obletnico obeležimo tudi z izdajo novih klavirskih skladb Bojana Glavine: Spominčice, Zvončki Vijolice, Trobentice, Snežni valček, Mali romantični valček, Valček v ogledalu, Morski val(ček) in Igrica.

Najboljši ustvarjalci so otroci. In odrasli, ki si dovolijo biti otroci. Njim so namenjene rožice, valčki in igrica v tej zbirki.«
Bojan Glavina, Spominčice

Avtor Spominčic, Bojan Glavina, je tedaj lepo zapisal: *»Zvok je kot časovni stroj, s katerim smo lahko istočasno v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Z njim in v njem lahko potujemo v Mozartove zvočne igrice otroštva, v Beethovnove svetove, kjer svetloba premaguje temo, v Bachov kozmos večnosti.*

Z zvokom lahko ustvarimo nešteto oblik, misli, idej. In kaj drugega je ustvarjanje kot radost in veselje do življenja?

Najboljši ustvarjalci so otroci. In odrasli, ki si dovolijo biti otroci. Njim so namenjene rožice, valčki in igrica v tej zbirki.«

Izdajo Spominčic je podprla tudi Občina Piran, zato je tedanja županja Vojka Štular v uvodnem nagovoru k Spominčicam zapisala:

»Preveč besed škoduje glasbenim izpovedim, besede ne morejo opisati ustvarjalnosti glasbenega duha. Odločitev trenutka pa lahko razkriva neskončnost - in večnost je prav tale hip, ko Glasbena šola Piran praznuje 45. obletnico delovanja. Tako težko je opisati, koliko neskončnih trenutkov sreče, zadovoljstva in ustvarjalnega vznemirjenja se skriva za tem častitljivim jubilejem. Zelo sem ponosna, da je nekaj izmed teh trenutkov za vselej zaznamovalo tudi moje življenje. ...

Narod, ki ne negujejo svoje kulture, nima prihodnosti. Samo prek nje je lahko močan, samo prek nje se bo zrcalila njegova prihodnost v Evropi. Glasbene zvoke pa (so)oblikuje kultura, katere del smo tudi mi. Glasba obstaja le v ljudeh, ki jo ustvarjajo iz sebe, zase in za druge.

»Glasbene šole uresničujejo človekovo pravico do kulturne izobrazbe ... Glasbene šole so gradbeni kamen evropske kulture ... Glasba, tako kot vsa kultura, živi od izročil in od novosti. Glasbeno kulturo je treba negovati, razširjati in jo obogateno z novimi vidiki približati in predati novim generacijam. Glasbene šole s poukom naredijo iz glasbe živo doživetje in skrbijo za podmladek, ki glasbo ohranja v najrazličnejših oblikah ... Glasbene šole prispevajo k miru in k razumevanju med narodi ...'«(Weimarska izjava, Glasbene šole v Evropi, oktobra 1999.)

Ni dvakrat istega dne, le ustvarjalni dragulji ostanejo kot merilo časa. Skladbice za klavir Spominčice naj bodo najlepši trenutki v življenju mladih glasbenikov.«

Iz uvoda ravnateljice M. Gombač k letnemu poročilu 2000/01 pa tole:

»Številni sijajni dosežki GŠ Piran, za katero bil lahko rekli, da je številčno majhna šola, so iz leta v leto potrjevali, da so jo že v takratnem jugoslovanskem prostoru poznali kot kvalitetno šolo.

Danes je glasbeno šolstvo na Slovenskem v obdobju, za katerega je značilna vsakršna odsotnost 'statusa quo'. Pripravljali in sprejemali so se novi zakoni, pravilniki, podzakonski akti, predpisi ...

Slovenska Istra postaja z ustanavljanjem Primorske univerze središče slovenske znanosti v zahodni Sloveniji. In postati mora tudi središče kulturnega življenja. Za to pa potrebuje, poleg nastajajočega Gledališča Koper, tudi močno razvejano glasbeno življenje, profesionalno načrtovanje koncertnih sezon, svoj simfonični orkester, baletno šolo in ne nazadnje svoje srednje glasbeno izobraževanje, ki ga je ministrstvo odobrilo pred tremi leti. Le tako bo slovenska Istra postala središčni prostor kulturnega dogajanja na obrobju države. Volja strokovnih delavcev CGV je trdna, strokovnost zagotovljena, ambicioznost obetavna ... Zato upravičeno upamo, da ni razloga za neposluh pri ministrstvu, ki odmerja šolski in kulturni tolar.«

Pripravili smo tudi koncert učiteljev piranske glasbene šole (23. aprila 2001) v Galeriji Gasspar, koncert nekdanjih učencev (24. aprila 2001) v Galeriji Gasspar, osrednjo slovesnost ob praznovanju 45. obletnice šole (25. aprila 2001) v Gledališču Tartini ter koncert mladinskega pihalnega orkestra Piran (29. aprila 20001) v Avditoriju Portorož.

2001/2002 – Ustanovitev piranskega šolskega pihalnega orkestra

To šolsko leto bo v zgodovini piranske glasbene šole zabeleženo tudi z ustanovitvi šolskega pihalnega orkestra. Njegov dirigent Benjamin Makovec

je za to leto v Zborniku z navdušenjem zapisal:

»Šolsko leto 2001/02 je minilo mnogo bolj mirno in brez 'pretresov', saj smo po napornem jubilejnem letu, ko smo praznovali 45. obletnico Glasbene šole Piran, malo predahnili in zastavili delo za naslednja leta.

Kljub temu pa moram poudariti, da se je z ustanovitvijo šolskega pihalnega orkestra nehala kriza dopolnjevanja mestnega mladinskega orkestra. Še vedno pa nam primanjkuje učencev na nizkih trobilih. Počasi se je začel oblikovati tudi godalni oddelek in upamo, da bomo v naslednjih letih tudi na tem področju dosegli vidnejše rezultate. Želimo si, da bi na šoli začel delovati tudi šolski godalni orkester. Tartinijevo mesto si to zasluži.

Obljubljena prenova Glasbene šole Piran se je končno začela in verjamem, da bo izpeljana do konca tudi z obnovo godbenega doma in pridobitvijo novih učilnic.«

To šolsko leto sta zabeležili še dve obletnici: 50 let Glasbene šole Izola in 35 let Centra za glasbene vzgojo Koper. V letnem poročilu šole pa je zapisano:

»Duh zgodovine, s katero nas še vežejo generacijske vezi in osebni spomini, je delujoče izročilo, vselej na voljo, da z njim osmislimo svoje današnje življenje in razsvetljujemo prihodnost.

Obe letnici sta mejnika v zavesti in obstoju glasbenega izobraževanja v Sloveniji, saj smo tedaj izrazili voljo, da spregovorimo v svojem glasbenem jeziku. Pred petdesetimi leti smo, po zaslugi glasbenih zanesenjakov in strokovnjakov, tudi na Obali izkoristili priložnost, da smo z ne prevelikim zaostankom za preostalo Slovenijo vstopili v zgodovino glasbenega izobraževanja in v kratkem času postavili vse tiste temelje, ki so nam omogočili, da še danes kot razpoznavni glasbeni center nadaljujemo svoj pohod v zgodovino glasbe.

Učenci in dijaki CGV, z glasbeni šolami v Izoli, Kopru in Piranu, so v šolskem letu 2001/2002 nastopili na več kot 300 šolskih nastopih in na prireditvah zunaj šole. Nastopali so na razrednih in šolskih nastopih, na zunajšolskih nastopih, na skupnih srečanjih v organizaciji CGV in na številnih nastopih za osnovne šole na obali. Učitelji so pripravili več kot enajst samostojnih nastopov in zaključnih koncertov tistih učencev, ki so zaključili šolanje ali pa so zaradi uspešnosti sklenili letnik s samostojnim koncertom. Poleg tega so se učenci in delavci CGV udeležili vseh revij in srečanj, ki jih je organizirala Zveza primorskih glasbenih šol.

Učenci, dijaki in učitelji CGV so se izvrstno izkazali na regijskem, državnem in mednarodnih tekmovanjih ter nastopili na zaključnem koncertu na Zemonu in v Slovenski filharmoniji v Ljubljani. Dijaki umetniške gimnazije glasbene smeri so nastopili na več kot 40 različnih prireditvah, predstavili so se na mnogih šolskih nastopih, gostovali v Sežani in Hrvatinih ... Veliko minut glasbe smo posneli za radijske programe. Organizirali smo pomembne seminarje in poletne šole, hodili na izpopolnjevanja doma in v tujino ... Skupaj z učenci smo obiskali kar nekaj pomembnih glasbenih dogodkov v Ljubljani.

Poleg rednega dela pa je Glasbena šola Izola v prazničnem letu organizirala še posebne nastope, koncerte, srečanja, seminarje, obiske koncertov v Ljubljani ... Ob tej priložnosti je nastala tudi nova glasbena igra Dimitrija Kralja in Bojana Glavine Figov top.

Težko, ne, naravnost nemogoče je zabeležiti vse dogajanje na našem Centru. Dogodki si iz leta v leto sledijo z naglico, ki ni običajna za umetniško šolo. Vendar - skupna odgovornost, ki smo jo pri glasbenem izobraževanju že pred leti prevzeli, je neizmerna. Zavedamo se, da je naše delo neprecenljivega pomena, saj si bodo mladi ljudje z glasbo tudi pozneje lahko bogatili svoje življenje, svojo kulturno zavest.«

2002/2003 - Prenovljeni prostori piranske glasbene šole Iz CGV v podružnice

To šolsko leto bi lahko označili kot leto velikih sprememb:

· Občina Piran je obnovila prostore Glasbene šole Piran,

· poleti 2003 so morale ustanoviteljice koprske, izolske in piranske glasbene šole naziv Center za glasbeno vzgojo po 36-letih preimenovati v Glasbeno šolo Koper, šoli v Izoli in Piranu pa preoblikovati v njeni podružnici,

· piranska šola je imela do tedaj vodjo šole, s 1. septembrom 2003 pa smo dobili mesto pomočnika z učno obveznostjo.

Ob slavnostni otvoritvi prenovljene stavbe piranske glasbene šole na Levstikovi 8 smo novembra 2002 organizirali manjšo slovesnost. Ravnateljica Marija Gombač pa je ob tej priložnosti prisotne spomnila, da se je *»Zgodovina glasbenega izobraževanja v slovenski Istri se je začela prav v Občini Piran. ... Danes odpiramo prenovljene prostore Glasbene šole Piran. V tej stavbi so učilnice za individualni pouk in ena učilnica za skupinski pouk. Glede na število otrok in instrumentov, ki jih poučujemo na tej šoli, moramo gostovati tudi v zdaj neustreznih prostorih godbenega doma, v neustreznih prostorih Gimnazije Piran in Osnovne šole Lucija.*

Zelo hvaležni smo Občini Piran, ki nam je obljubila prenovo in držala svojo besedo. V poletnih počitnicah bomo obnovili še sanitarije.
Naslednji velik korak pa so štiri nove učilnice in dvorana, kjer bi lahko imeli nastope.

Glasbeno šolo v Portorožu je pred 52 leti obiskovalo 74 učencev, danes pa se vsako leto vpiše skoraj dvesto. V šolskem letu 1948/49 sta na šoli v Portorožu poučevala samo ravnatelj Srečko Kumar in njegova hči Vukosava Kumar-Hiti. Letos na piranski šoli poučuje osem učiteljev, ki so v rednem delovnem razmerju, iz podružnice Izola poučujejo še trije učitelji, iz koprske šole pa se vozi en učitelj. Letos poučuje različne inštrumente še šest zunanjih sodelavcev.«

Benjamin Makovec pa je takole opisal to šolsko leto:

»... po dolgotrajnih prizadevanjih smo vendarle dokončali obnovo stavbe piranske glasbene šole in novembra 2002 dočakali slovesno otvoritev. Kljub temu pa nam primanjkuje prepotrebnih pet učilnic, dvorana za šolske nastope in koncerte ... Tako bomo morali tudi v prihodnje učiti na različnih lokacijah in v neprimernih prostorih ... Kljub temu smo uspešno sklenili šolsko leto, nastopali na številnih prireditvah, se udeležili tekmovanj in dosegali opazne rezultate: Mladinski pihalni orkester Piran je na letošnjem tekmovanju slovenskih orkestrov v koncertni, torej najvišji kategoriji, prejel zlato plaketo.«

In kaj smo še zabeležili v uvodniku k letnemu poročilu?

»Dandanašnji se nikakor ne moremo izogniti nenehnim spremembam in nujnemu prilagajanju nanje. Še do nedavna je veljalo, da država ni za glasbeno šolstvo imela natančno izdelanih aktov, predpisov, pravilnikov, ... Vendar pa ob preskoku v novo tisočletje poteka tudi reforma na področju osnovnega glasbenega izobraževanja.

Od učiteljev in vodstev šol danes pričakujemo, da bomo kar se da hitro in uspešno spreminjali svoje delo, da bomo po eni strani sledili trendom 'učeče se šole', upoštevali zahteve in potrebe družbe, uvajali novo izobraževanje v šolski politiki, uvajali nova spoznanja na področju dojemanja glasbe, po drugi strani pa upoštevali nove učne načrte, nove pravilnike, nove normative, ...

Center za glasbeno vzgojo ni statična organizacija. CGV je šola, ki se stalno razvija in spreminja. Občasna trenja, marsikdaj zgolj navidezna, so pri tem le posledica neskladnosti med nujnostjo spreminjanja in pripravljenostjo posameznikov, ki naj bi te spremembe razumeli, jih sprejeli in predvsem kreativno uresničevali. V razvoj, v spremembe smo hočeš nočeš vključeni vsi, prav zato pa moramo vsi aktivno prispevati tudi k razvoju šole.

Glasbene šole v Istri so med tistimi šolami, ki se dovolj hitro in uspešno odzivajo na vse spremembe. Izobraževanje je osredotočeno predvsem na učence, njihovo učenje, razvoj, potrebe, zmožnosti, ...

Na CGV smo v minulem šolskem letu pripravili 60 šolskih nastopov, 47 razrednih nastopov, 13 nastopov za otroške vrtce in osnovne šole, 40 izvenšolskih nastopov, učenci so se predstavili na 63 skupnih srečanjih, igrali so na 24 revijah, bilo je 25 koncertnih večerov, 29 zaključnih in samostojnih nastopov, na šolah je delovalo 27 komornih skupin, zbori so nastopili 21-krat, obalni pihalni orkestri so koncertirali 26-krat, šolski komorni in godalni orkester sta imela skupno sedem nastopov, organizirali smo štiri seminarje, (so)organizirali tri poletne šole, gostili sedem eminentnih glasbenih predavateljev, ...

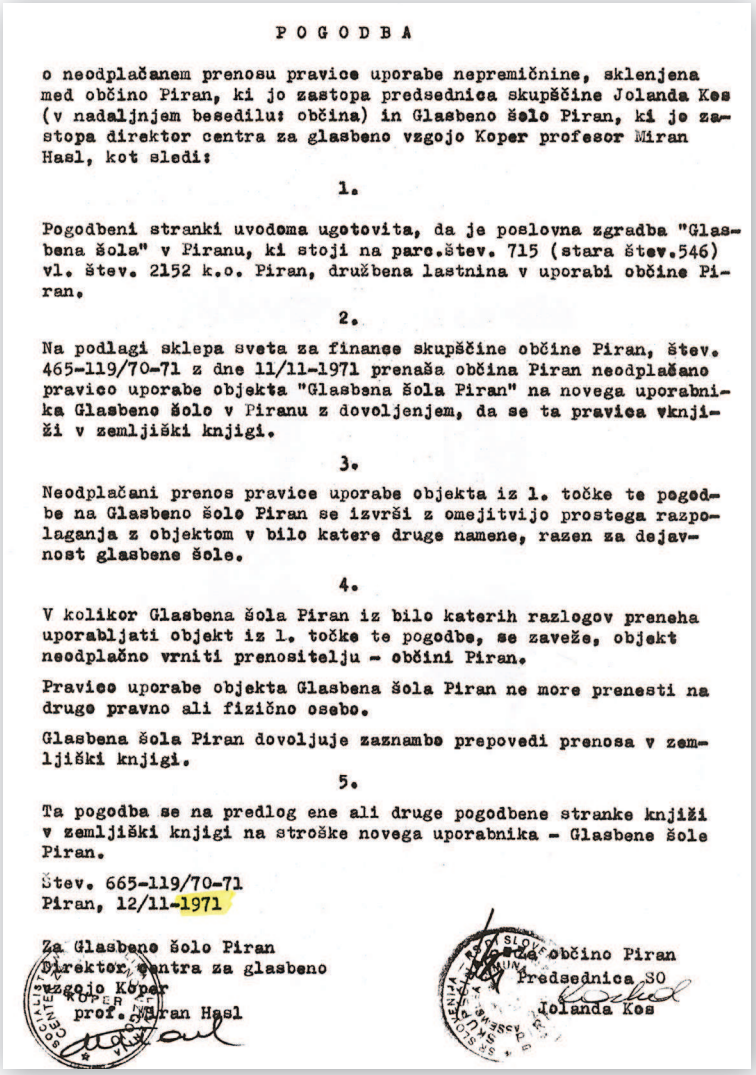
Tako smo v minulem šolskem letu na CGV našteli več kot 280 različnih prireditev!

Na regijskih tekmovanjih smo prejeli 22 zlatih, 16 srebrnih in 5 bronastih priznanj, na državnem tekmovanju pa 5 zlatih plaket, 3 srebrne in 4 bronaste plakete. Komorna skupina štirih flavtistk je nastopila na zaključnem koncertu v Slovenski filharmoniji. Na mednarodnih tekmovanjih so učenci prejeli drugo nagrado, tretjo nagrado in eno osmo mesto.

Na umetniški gimnaziji, smer glasba, smo v minulem šolskem letu dobili naše prve maturante, saj so maturirali »pionirji« srednjega glasbenega izobraževanja na Primorskem!

Rezultati dela, ki so zbrani v letošnjem zborniku, zgovorno govorijo o kakovosti, nivoju in pravilnosti našega SKUPNEGA dela - dela učencev, staršev, strokovnih delavcev, tehničnega osebja in vodstva šole.«

Po pričevanju Mirana Hasla je bila piranska glasbena šola v Levstikovi 8 že od svojih prvih glasbenih tonov. Prvi pisni dokument o lokaciji šole je v koprskih šolskih arhivih in izvira iz leta 1971:

P O G O D B A

o neodplačanem prenosu pravice uporabe nepremičnine, sklenjena med občino Piran, ki jo zastopa predsednica skupščine Jolanda Kos (v nadaljnjem besedilu: občina) in Glasbeno šolo Piran, ki jo zastopa direktor centra za glasbeno vzgojo Koper profesor Miran Hasl, kot sledi:

1.

Pogodbeni stranki uvodoma ugotovita, da je poslovna zgradba "Glasbena šola" v Piranu, ki stoji na parc.štev. 715 (stara štev.546) vl. štev. 2152 k.o. Piran, družbena lastnina v uporabi občine Piran.

2.

Na podlagi sklepa sveta za finance skupščine občine Piran, štev. 465-119/70-71 z dne 11/11-1971 prenaša občina Piran neodplačano pravico uporabe objekta "Glasbena šola Piran" na novega uporabnika Glasbeno šolo v Piranu z dovoljenjem, da se ta pravica vknjiži v zemljiški knjigi.

3.

Neodplačani prenos pravice uporabe objekta iz 1. točke te pogodbe na Glasbeno šolo Piran se izvrši z omejitvijo prostega razpolaganja z objektom v bilo katere druge namene, razen za dejavnost glasbene šole.

4.

V kolikor Glasbena šola Piran iz bilo katerih razlogov preneha uporabljati objekt iz 1. točke te pogodbe, se zaveže, objekt neodplačno vrniti prenositelju - občini Piran.

Pravico uporabe objekta Glasbena šola Piran ne more prenesti na druge pravno ali fizično osebo.

Glasbena šola Piran dovoljuje zaznambe prepovedi prenosa v zemljiški knjigi.

5.

Ta pogodba se na predlog ene ali druge pogodbene stranke knjiži v zemljiški knjigi na stroške novega uporabnika - Glasbene šole Piran.

Štev. 665-119/70-71
Piran, 12/11-1971

Za Glasbeno šolo Piran
Direktor centra za glasbeno
vzgojo Koper
prof. Miran Hasl

Za občino Piran
Predsednica SO
Jolanda Kos

2003/2004 – Še vedno nas pesti prostorska stiska

Robert Stanič, pomočnik ravnateljice, je v šolskem letu 2003/2004 v letnem poročilu zapisal:

»Letošnje šolsko leto je minilo v znamenju kadrovskih sprememb: s 1. oktobrom je Benjamina Makovca kot vodjo šole zamenjal Robert Stanič kot pomočnik ravnateljice. Saksofon je poučevala prof. Darja Štebih, klarinet pa Mitja Dragolič. Pri klavirju nam je pomagala Olga Zalokar - Bogdanova. Poleg rednih šolskih nastopov so se pihalci udeležili 33. tekmovanja Temsig in dosegli vidne rezultate. Flavtistka Mateja Prunk, klarinetist Rok Felicjan in saksofonist Aron Mark Možina so uspešno zastopali piransko glasbeno šolo.

Na piranski glasbeni šoli še vedno nismo rešili prostorskih težav. Še vedno moramo gostovati (poučevati) v prostorih izven matične stavbe: v prostorih Krajevne skupnosti Piran imamo v najemu tri učilnice, v razpadajočem godbenem domu in v OŠ Lucija.

Kljub prostorskim težavam ocenjujem preteklo šolsko leto kot uspešno.«

V tem šolskem letu je umetniška gimnazija glasbene smeri praznovala peti rojstni dan.

»Gostovali smo v Pragi, Zagrebu, Portogruaru, Benetkah, Leobnu (Avstrija) in Grafelfingu (Nemčija). Miran Hasl je dobil nagrado Frana Gerbiča za življenjsko delo. Zveza primorskih glasbenih šol je v portoroškem Avditoriju praznovala 40 let. Obeležili smo tudi pet let izhajanja in deseto številko revije Primorska sozvočja.

Pogled nazaj je čas, ko za trenutek postojimo in se zamislimo. To je čas, ko se vprašamo zakaj in kako. In kot je največkrat v življenju - pravih odgovorov na vprašanja ne najdemo. Nam, ki delamo v glasbeni šoli, nam, ki vzgajamo otroke v eni izmed najbolj subtilnih umetnosti, pa se ob tovrstnih samospraševanjih marsikdaj razpre kar pestra paleta razmislekov.

Zakaj? Ker vemo, da je za nas, glasbene pedagoge, glasba največja od vseh umetnosti. Vemo, da je Glasba osnova intelekta in osnova ustvarjalnosti. Vemo, da Glasba spodbuja sposobnost duhovnega razvoja. Vemo, da je Glasba ena izmed sed¬mih temeljnih inteligenc, ki so vgrajene v naš genski sistem. Vemo, da Glasba vpliva na možgane tako, da izboljšuje čustvene in govorne sposobnosti, izboljšuje čustveno zdravje in miselno prožnost.

Že Platon je zapisal, da bi lahko napovedal, kakšna družba bo nastala, če bi vedel, kakšno glasbo poslušajo in razvijajo mladi.

V minulem šolskem letu smo na naših treh šolah pripravili 73 šolskih nastopov, 53 razrednih ter 43 zaključnih in samostojnih večerov. Učenci in dijaki so igrali na več kot 109 izvenšolskih nastopih! Ob tem so se mladi glasbeniki srečali še na 38 skupnih srečanjih. Letos smo gostovali kar osemkrat. Bili smo na Češkem, v Italiji, na Hrvaškem, v Avstriji in Nemčiji. Skupaj smo nastopili na več kot tristotih glasbenih prireditvah.

Na regijskih tekmovanjih so naši učenci in dijaki osvojili 26 zlatih nagrad, 14 srebrnih in 2 bronasti. Skupaj kar 42 nagrad!

Na državnih tekmovanjih so naši učenci in dijaki osvojili 6 zlatih, 10 srebrnih, 7 bronastih plaket in 2 priznanji za udeležbo. Če odštejemo dve priznanji za udeležbo, je to skupno kar 23 nagrad!

Povečala se je tudi udeležba na mednarodnih tekmovanjih. Letos so učenci in dijaki prejeli 3 zlate, 4 srebrne, 2 bronasti nagradi in 1 priznanje. Če odštejemo dve priznanji, je to skupaj 9 nagrad!

V minulem šolskem letu so torej naši učenci in dijaki prejeli kar 74 NAGRAD!

Taki rezultati pa govorijo sami in jih pri analizi dela naše šole ne bo mogel nihče spregledati!

Poleg vseh rednih dejavnosti smo na šoli organizirali 11 izobraževalnih semi¬narjev in 4 poletne šole za učence, dijake, študente in strokovne delavce. O življenju in delu na naših treh glasbenih šolah je bilo v minulem šolskem letu napisanih več kot sedemdeset člankov v dnevnem časopisju. Vsa pomembna dogajanja je zabeležil Radio Koper-Capodistria, kar nekaj koncertov pa sta zabeležila tudi TV Koper-Capodistria in TV Ljubljana. Nekatere naše učence so predstavili tudi v posebnih oddajah Radia Koper. TV Koper-Capodistria je nekatere koncerte v celoti tudi predvajala. Poleg tega pa so učenci in dijaki v minulem šolskem letu posneli za približno dve uri glasbe za Ra¬dio Koper-Capodistria.

Na Glasbeni šoli Koper nam je jasno, da je poleg glasbene strokovnosti, tudi učiteljeva osebnost tista, ki bo odločila, ali bo v življenje otroka vnesla glasbo ali ne. Zato je pomembna tudi učiteljeva osebnost, njegova strast, veselje in skrb, s katerim bo svet zvoka predstavil otrokom. Najraje se namreč učimo od tistih, ki jih imamo radi, ne pa od tistih, ki kažejo največje tehnične spretnosti.

Poslušanje in ustvarjanje glasbe je pozitivna človeška izkušnja, ki bogati in lahko celo spremeni življenja otrok. Strokovni delavci na Glasbeni šoli v Kopru tudi s pomočjo staršev ustvarjamo čim boljše razmere, ki bodo pomagale otrokom, da bodo lahko razvijali svojo ustvarjalnost, ki ji rečemo tudi - identiteta.

Dovolimo otrokom, da nas naredijo večje, kot smo v resnici, naj bo naše življenje bolj urejeno in bolj bogato, kot je v resnici, naj se nam svet bolj razširi, kot se nam lahko, in naj bo naša sreča večja, kot mislimo, da je.

Prepustimo se glasbi otrok, naših učencev. Seveda so otroci eno samo presenečenje. Toda - če se bomo prepustili njihovi glasbi, bomo zanje in zase storili največ. Že čez nekaj let bodo morda prav oni nekoga nekje nagradili s svojim navdušenjem.

Uživajmo vsak dan skupaj s svojimi otrok,« je razmišljala ravnateljice glasbene šole ob minulem šolskem letu.«

Iz govora M. Gombač ob zaključku šolskega leta piranske glasbene šole:

»Včeraj pod večer je bila otvoritev prenovljene dvorane godbenega doma. Včeraj je bila uradno končana prenova nove prireditvene dvorane. Nadaljevala pa se bo prenova dodatnih štirih prostorov, ki nam bodo zagotovili nemoteno delo. Verjamem, da bomo že čez eno leto lahko na prvi strani Primorskih novic brali vest o dokončni prenovi vseh prostorov. Piranska županja je včeraj ob otvoritvi godbenega doma javno zastavila svojo besedo.«

In kakšno je bilo sicer šolsko leto 2004/05? Danijela Terbižan, pomočnica ravnateljice, ga je občutila takole:

»Moj prvi stik z Glasbeno šolo Piran je bilo vpisovanje novih učencev, ki je potekalo mirno in brez gneče na hodnikih, kakor sem je bila vajena v Kopru. Že naslednji dan pa je glasbena šola zaživela, kakor bi se prebudila, in v pogovorih s starši sem zaznala veliko potrpežljivosti in razumevanja za naše delo. Le-ta me je spremljal celo šolsko leto, saj nisem slišala negodovanj kljub nevzdržnim razmeram v godbenem domu, kjer je potekal pouk glasbene pripravnice, torej najmlajših otrok, ki obiskujejo glasbeno šolo. Skoraj nepojmljivo je, da so otroci in starši imeli tako močno voljo in veselje, da so nasmejani prihajali k pouku, čeprav je bil pogled na stavbo in prostore v njem prav žalosten. Vtis potrpežljivosti staršev in otrok se je nadaljeval tudi ob selitvi v nadomestne prostore v krajevno skupnost, kjer so bili sicer boljši pogoji za delo, še zdaleč pa ne idealni za pouk in nastope ter za vzgojo pozitivnega odnosa do glasbe.

Kljub težavam s prostori pa so rezultati učencev bistveno svetlejši. Kar verjeti ni mogoče, da so nekateri učenci sposobni tako virtuoznega in zrelega izvajanja glasbe. In kar ni mogoče verjeti, da so tega sposobni tudi tisti učenci, ki so imeli pouk v nevzdržnih razmerah ali pa na začetku šolanja niso kazali veliko sposobnosti in vneme za glasbo. Ugotavljamo namreč, da manjše ali večje sposobnosti ob začetku šolanja ne kažejo na neuspešnost učenca oziroma ne zagotavljajo uspeha.

Dobra stran majhne šole, kakršna je po številu učencev Glasbena šola Piran in velika sreča za učence je, da ima, kljub sprejemnemu preizkusu, skoraj vsak otrok tudi možnost ukvarjanja z glasbo. Vsi učitelji se trudimo, da bi še bolj izkoristili veliko dragocenost individualnega pouka in individualno pristopali k vsakemu učencu glede na njegove sposobnosti in značajske razlike. V tej smeri pa je pomembno prisluhniti staršem, ki otroka najbolje poznajo, pomembno pa je tudi strokovno izpopolnjevanje in osebnostna rast nas, učiteljev, da bi ustvarili možnost in okolje, kjer bi vsak otrok popolnoma razvil svoje danosti in se lahko odločil tudi za nadaljnji študij glasbe. »

Ravnateljica je to šolsko leto poročala, da smo na naših treh glasbenih šolah *»pripravili več kot 337 glasbenih dogodkov na osnovni stopnji in 82 dogodkov na umetniški gimnaziji glasbene smeri. Skupaj smo torej imeli več kot 419 glasbenih*

dogodkov! Od tega smo sodelovali na več kot 119 različnih nastopih izven šole. Vsako leto organiziramo tudi nastope za otroke osnovnih šol in vrtcev, letos smo jih kar 17.

Naši učenci in dijaki so koncertirali v Novem mestu, Ajdovščini, Žalcu, Ljubljani, Postojni, Mariboru, Krškem, Sežani, Kranju, Velenju, Bovcu, Kostanjevici, ... V nekaterih krajih tudi po večkrat. Izven Slovenije pa v Rimu, Trstu, Požarevcu, Pulju, Zagrebu, Celovcu, Münchnu, Olomucu (Češka), Leobnu (Avstrija), na Malti in še kje.

Vsako leto pripravimo tudi nekaj pomembnejših projektov. Letos smo jih organizirali in izpeljali kar 24! Naj izpostavim samo nekatere. V novembru 2004 smo organizirali 2. tekmovanje Vladimir Lovec - Ivan Šček. Konec decembra 2004 smo skupaj z zborom Obala koncertirali v baziliki sv. Marka v Rimu na festivalu Rivista delle Nazioni – Grande musica in Chiesa. Dan po koncertu nas je sprejel veleposlanik pri Svetem sedežu v Rimu, dr. Ludvik Toplak. Najobsežnejši in najbolj odmeven pa je bil vsekakor »Skok čez rob sveta«, ki smo ga pripravili skupaj z zborom Obala kot poklon 50. obletnici rojstva skladatelja Alda Kumarja. Ta projekt smo predstavili kar na petih koncertih. Naši učenci so nam skozi pesmi sveta zagotovili, da »svet nima roba, ker je okrogel«. V maju 2005 je bilo srečanje mladih skladateljev GŠ Koper, Izole in Konservatorija iz Trsta. Mladim skladateljem je tedaj predaval skladatelj Fabio Nieder. Naši učenci pa so se predstavili s svojimi zadnjimi skladateljskimi dosežki. Projekt se bo nadaljeval še v novo šolsko leto, saj bi želeli skladbe mladih ustvarjalcev tudi objaviti. Učenci Izole, Kopra in Pirana se že vrsto let nadvse uspešno združujejo v šolskih orkestrih.

V minulem šolskem letu se je 18 tekmovanj udeležilo več kot sto učencev. Skupno so si priigrali kar 42 zlatih, 27 srebrnih in 13 bronastih medalj. Skupno smo torej prejeli 82 nagrad! Med temi nagrajenci je 11 takšnih, ki so dosegli absolutna prva mesta, kar pomeni, da so prejeli najvišje število točk. Pohvalimo se lahko tudi s čistimi stoticami, saj so si naši učenci priigrali kar pet takih popolnih dosežkov! Izvrstno se je odrezal tudi pevski zbor, ki ga vodi Maja Cilenšek, saj je na mednarodnem tekmovanju v Olomucu (Češka) prejel 100 točk.

Študij na Umetniški gimnaziji Koper glasbene smeri nadaljujejo Ana Dadič, Aljoša Bolje, Larisa Marjanovič, Rok Kleva Ivančič, Sara Rutar, Ingrid Kozlovič, Laura Ogrin, Sanja Šehić, Metka Kocjan in Ana Žunič. Študij glasbe bodo na Akademiji za glasbo v Ljubljani nadaljevali Primož Sukič, Matej Bonin in Jani Turk, na tržaškem konservatoriju pa Erika Dujc.

Na šoli smo (so)organizirali 7 seminarjev. Tudi med poletnimi počitnicami naše šole niso zaprle vrat, saj smo (so)organizirali pet poletnih šol. Letošnji Glasbeni julij na Obali je z organizacijo izvrstnih koncertov praznoval že 10-letnico.
O življenju in delu na naših treh glasbenih šolah je v minulem šolskem letu izšlo več kot 155 člankov v dnevnem časopisju. Poleg tega so učenci in dijaki v minulem šolskem letu posneli več kot deset ur glasbe za Radio Koper-Capodistria.

Čeprav nas vsako leto pesti kronično pomanjkanje prostorov, ostaja še vedno nerazrešena problematika zaradi prostorske stiske in neustreznih prostorov za kakovostni in strokovni glasbeni pouk v Kopru in Piranu.«

2005/2006

Danijela Terbižan je v letnem poročilu za šolsko leto 2005/06 zapisala:

»Preteklo šolsko leto je potekalo v znamenju 50. obletnice šole. Tako pomemben jubilej smo želeli obeležiti kar se da bogato in svečano, da bi nam ostal še dolgo v spominu. Upamo, da nam je uspelo! Začelo se je z decembrskim koncertom učiteljev, v marcu pa so se predstavili najmlajši učenci te šole. Poslušali smo priznano flavtistko Aljo Velhaverh in pianista Bojana Glavino, ki nam je v maju poklonil tudi komorni večer svojih skladb. Bivši učenci so svoj koncert posvetili učitelju Umbertu Radojkoviču, Mozartov večer pa sta oblikovala flavtistka Mateja Prunk in klarinetist Rok Felicjan, ki sta kot solista nastopila tudi v portoroškem Avditoriju z orkestrom KUD Karol Pahor Piran. Ne smemo pozabiti na dva jazz večera, ki sta obogatila prizorišči Galerije Gasspar in Gea Collegea, Tartinijevih dnevov, gostovanja GŠ Radovljica in seveda osrednje prireditve ob 50. obletnici v Tartinijevem gledališču.

Kljub veliki angažiranosti vseh učiteljev pri pripravi tako pestrega programa pa je pouk potekal nemoteno. Zelo smo veseli, da sta se okrepila oddelek trobil s poučevanjem pozavne in oddelek godal s poučevanjem violončela, saj smo dobili dva redno nastavljena učitelja. Novost je tudi pouk klavirja na OŠ Sečovlje, tako da se je uresničila dolgoletna želja učencev in njihovih staršev po glasbenem izobraževanju v domačem kraju.

Tudi nastopi v prenovljenem godbenem domu so postali številnejši, saj so v njem nastopali učenci vseh treh šol na skupnih srečanjih. Upamo le, da bo stiska s prostorom končno rešena v naslednjem šolskem letu, saj bi s prenovo spodnjih prostorov godbenega doma dobili še štiri učilnice za individualni pouk. S tem upanjem in željo z optimizmom pričakujemo novo šolsko leto.«

O življenju in delu naših treh šol, tudi o piranski, vsako leto izide več kot sto člankov v dnevnem in periodičnem časopisju. O praznovanju 50. obletnice so zelo podrobno poročale tudi Primorske novice.

Odločitve in dejanja so naša sedanjost

Učenci piranske glasbene šole so vsa leta nastopali na šolskih in razrednih nastopih, pripravili so samostojne ali zaključne nastope, vsa leta pa so nastopali tudi na izvenšolskih prireditvah. Nastopali so tudi za otroke osnovnih šol in vrtcev.

Učenci in učitelji so vsa leta aktivno sodelovali na skupnih srečanjih

PIRAN ▸ Koncert klarinetista Roberta Staniča in pianista Bojana Glavine

Plod njune petnajstletne poti

Glasbena šola Piran je v letošnjem letu proslavila 50-letnico uspešnega dela. Ob tej priložnosti so pripravili vrsto dogodkov, predvsem koncertnih, s katerimi so učenci in učitelji te podružnične šole ter njihovi koprski in izolski kolegi proslavili okrogli jubilej. Sklepni koncert ob proslavitvi obletnice pa je bila koncertna predstavitev zgoščenke dveh profesorjev te šole, klarinetista Roberta Staniča in pianista Bojana Glavine.

Roberta Staniča poznamo kot uspešnega pedagoga piranske šole, ki je vzgojil vrsto odličnih mladih klarinetistov in saksofonistov ter z njimi zabeležil več vrhunskih rezultatov na državnih in mednarodnih tekmovanjih. Tudi **Bojan Glavina** je uspešen pedagog, v zadnjem času pa tudi ploden skladatelj.

Duo Stanič – Glavina obstaja že 15 let. V teh letih sta profesorja-koncertanta naštudirala vrsto koncertnih programov in jih predstavila domačemu občinstvu, nekajkrat pa sta nastopila tudi drugod po Primorskem in v Italiji.

Zadnja leta je začela zoreti zamisel o zgoščenki, ki naj bi predstavljala nekakšen izbor iz njunih preteklih programov . *"Izbirala sva med tehtnimi deli s kompozicijskega vidika, deli, po katerih posegajo tudi največji koncertanti, nisva pa želela zanemariti naših avtorjev,"* pravi pianist Bojan Glavina, klarinetist Robert Stanič pa dodaja: *"Pravzaprav sem v svoji zamisli izhajal iz opusa našega koprskega skladatelja Vladimirja Lovca; z omenjeno zgoščenko sva se namreč želela na nek način pokloniti dolgoletnemu ravnatelju koprske Glasbene šole in človeku, ki se je tudi kot skladatelj veliko posvečal našim učencem. Dolgo sem proučeval njegovi Epistolo in Eklogo, zanimivi in tehtni deli za klarinet in klavir, ki sta zgrajeni na kvartnih in kvintnih intervalih, kar ga v nekem smislu povezuje z nemškim uveljavljenim skladateljem Paulom Hindemithom. Ta slogovna sorodnost je bila pravzaprav prva spodbuda pri obikovanju vsebine cedeja. Lovcu in Hindemithu pa so se pridružili še francoski mojster Francis Poulenc, Angležu Sir Malcolm Arnold ter Bojan Glavina, ki kot drugi primorski avtor zaokroža zgoščenko."*

"Moje Reminiscence so nastale na Robertovo pobudo prav za ta cede, tudi tu gre – kot v večini mojih del - za ciklus miniatur. V njih se najlaže izrazim in vse kar nekako bruhnejo na notni papir," pojasnjuje Glavina.

"V njih sem se spomnil tistih avtorjev, s katerimi sva se v minulih petnajstih letih soočala kot duo, jih preučevala in se mučila z njimi. Tudi Reminiscence tehnično niso preprosto napisane, saj se spominjajo nekaterih trdih orehov, kot so bili Messiaen, Hindemith in drugi."

Zgoščenka Roberta Staniča in Bojana Glavine je tako plod njune skupne 15-letne koncertne poti, oba pa sodelujeta tudi v drugih komornih zasedbah; v kratkem se bosta s čelistom **Igorjem Švarcem** koncertno predstavila tudi kot že šest let delujoči Trio Julijus.

BRANKA KLJUN
(Radio Koper)

Koncert klarinetista Roberta Staniča in pianista Bojana Glavine, Primorske novice, 8. 11. 2006

in nastopih treh obalnih šol, na revijah in srečanjih Zveze primorskih glasbenih šol, sodelovali so v pomembnih projektih, ki smo jih pripravile vse tri šole skupaj, snemali za Radio Koper-Capodistira in TV Koper-Capodistria, sodelovali na seminarjih in poletnih šolah v (so)organizaciji naših treh šol ali pa v organizaciji ZPGŠ in ZSGŠ.

Skupaj z učenci izolske in koprske šole so koncertirali po Sloveniji in gostovali v več krajih v tujini.

Učenci Izole, Kopra in Pirana se že vrsto let nadvse uspešno združujejo v šolskih orkestrih, kakor tudi v orkestru ZPGŠ.

V obdobju od šolskega leta 1999/2000 do šolskega leta 2005/2006 so učenci Glasbene šole Piran uspešno opravili 380 nastopov. Od tega:

- 42 razrednih nastopov (24 nastopov učencev klavirja, 8 nastopov učencev violine, 3 nastopi učencev kitare, 2 nastopa učencev klarineta in saksofona, 2 nastopa učencev flavte, 1 nastop učencev violončela, 1 nastop učencev klarineta in 1 nastop najmlajših učencev),
- 58 šolskih nastopov (skupaj z mentorji so pripravili 932 glasbenih točk v času od 1999/2000 do 2003/2004),
- 132 izvenšolskih nastopov (kjer so zabeležili 177 glasbenih točk),
- 17 zaključnih nastopov (4 zaključni nastopi učencev GŠ Piran, 4 nastopi učencev klavirja, 3 nastopi učencev klarineta, 2 nastopa učencev kitare, 2 nastopa učencev flavte, 1 nastop glasbene pripravnice in 1. razreda ter 1 nastop učencev glasbene pripravnice),
- 11 samostojnih nastopov (3 nastopi učencev kitare, 3 nastopi učencev klavirja, 2 nastopa učencev klarineta, 2 nastopa učencev flavte in 1 nastop kvarteta saksofonov),
- 58 nastopov v okviru srečanj učencev vseh treh glasbenih šol (v času

od 1999/2000 do 2004/2005 so se udeležili 45-ih srečanj in pripravili 133 glasbenih točk, v šolskem letu 2005/2006 so se udeležili štirih srečanj učencev flavte, treh srečanj učencev trobil in tolkal, dveh srečanj učencev godal, dveh srečanj učencev klavirja, enega srečanja učencev klarineta in fagota in enega srečanja učencev saksofona),

- 25 nastopov tekmovalcev oz. udeležencev revij (tekmovalci so s svojimi nastopi zabeležili 58 glasbenih točk, za šol. leto 2001/2002 ni podatkov),
- 31 nastopov v okviru srečanj Zveze primorskih glasbenih šol (učenci so zabeležili 31 glasbenih točk, od šol. leta 2003/04 do 2005/06 ni specifičnih podatkov),
- 1 nastop nagrajencev (s sedmimi glasbenimi posegi) in
- piransko glasbeno šolo so predstavili na petih gostovanjih doma in v tujini (v Martinu na Slovaškem, v Slovenj Gradcu, v Zagrebu, v Momjanu, v Leobnu v Avstriji in v Krškem).

Učenci piranske glasbene šole se lahko pohvalijo s 1338 glasbenimi točkami na raznovrstnih nastopih (upoštevane so zgolj glasbene točke, ki jih hrani šolski arhiv).

K vsemu že naštetemu pa lahko prištejemo tudi dejstvo, da učenci glasbene šole Piran sodelujejo tudi v Mladinskem pihalnem orkestru KUD Karol Pahor Piran. Z orkestrom so nastopili 26 krat (12 nastopov v šolskem letu 2001/2002 in 4 nastopov v šolskem letu 2002/2003). S šolskim pihalnim orkestrom so nastopili 14 krat (6 nastopov v šolskem letu 2004/2005 in 8 nastopov v šolskem letu 2005/2006. Skupaj so torej nastopili 40 krat.

Učenci in učitelji se lahko pohvalijo z lepimi rezultati, ki so jih dosegli na regijskih, državnih in mednarodnih tekmovanjih.

V času od 1976 do1990 (ko je bila Slovenija socialistična republika Jugoslavije) so piranski učenci na republiških tekmovanjih prejeli 24 prvih nagrad, 23 drugih, 16 tretjih ter prejeli 8 priznanj in pohval.

Na tekmovanjih učencev glasbenih šol Jugoslavije od leta 1976 do 1990 so prejeli 16 prvih, 6 drugih in 5 tretjih nagrad.

Na tekmovanjih učenceva lgasbenih šol Slovenije po osamosvojitvi pa so piranski učenci na regijskih tekmovnajih prejeli 23 prvih, 30 drugih, 21 tretjih nagrad.

Na tekmovanjih učencev in študentov glasbe Slovenije po letu 1991 do 2006 pa 6 prvih, 5 drugih, 11 tretjih nagrad.

Na mednarodnih tekmovanjih, ki se jih udeležujejo šele po letu 2004, so prejeli dve prvi in dve tretji nagradi.

Posebno pozornost si zaslužijo tisti tekmovalci, ki so na tekmovanjih prejeli 100 točk. To se je zgodilo trikrat.

Trobilni kvintet piranske glasbene šole je prejel 100 točk in I. nagrado prejel v šol.l. 1986/87 na 16. tekmovanju učencev in študentov glasbe Slovenije, ki je bilo v Titovem Velenju. V kvintetu so igrali Andrej Jureš, Mitja Dragan, trobenta, Metod Tomac, rog, Brout Bažec, pozavna, Damjan Jureš, tuba. Vodil jih je mentor Umberto Radojković.

Istega leta je v Dubrovniku na tekmovanuu glasbenih šol Jugoslavije tubist Damjan Jureš prav tako prejel 100 točk in I. nagrado. Bil je učenec Umberta Radojkoviča, korepetirala je Nadja Žerjal.

V šolskem letu 1992/93 je v Velenju na 22. tekmovanju mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG hornistka Renata Jureš v II. b kategoriji prejela 100 točk in I. nagrado ter še posebno nagrado. Bila je učenka iz razreda Umberta Radojkovića, pri klavirju jo je spremljal Bojan Glavina.

V piranski šoli danes poučuje 14 učiteljev, od tega je kar polovica naših bivših učencev: Valter Čondič, Robert Stanič, Piroška Sič Birsa, Špela Morato, David Morgan, Danijela Terbižan in Sindija Šiško..

Piranski učenci se tudi dandanes odločajo za študij glasbe. Umetniško gimnazijo v Kopru obiskuje pozavnist Žiga Murko. V Parizu študira glasbo Pirančanka Veronika Koren. Za študij glasbe na ljubljanski Akademiji za glasbo so se v zadnjem obdobju odločil kitarist Primož Sukič, flavtistka Mateja Prunk in klarinetist Rok Felicjan.

Ime piranske glasbene šole so po domovini in v svet ponesli: Alja Velkaverh, Renata Jureš, Damjan Jureš, Metod Tomac, Anamarija Tomac, Mateja Tomac in Iztok Babnik.

Čas in načrti naj bodo naša prihodnost!

ENAINTRIDESET LET NA GLASBENI ŠOLI PIRAN – MOJE VIDENJE

Benjamin Makovec

Septembra leta 1975 sem bil povabljen na piransko glasbeno šolo, naj prevzamem pouk nauka o glasbi za trobila in pihala, saj je bil zanje takrat drugačen učni program kot za ostale instrumente, ker so začeli pouk instrumenta za starejše gojence. Poučeval sem jih dve leti, potem pa mi je ravnatelj ponudil leta 1977 zaposlitev za polni delovni čas. Sprejel sem in tako ostal na šoli polnih 31 let, do letos, ko sem se s prvim septembrom upokojil.

Učil sem nauk o glasbi in spoznavanje glasbene umetnosti (zgodovino glasbe). Po nekaj letih pa se je pokazala možnost za nakup instrumenta in ker sem se nekaj let tega instrumenta učil, sem začel učiti tudi fagot in s tem povezano tudi komorno igro – pihalni trio (dva klarineta, fagot). Nekaj let sem poučeval glasbeno zgodovino tudi na piranski gimnaziji.

V teh letih sem na šoli opravljal več funkcij kot predsednik delavskega sveta, predsednik sindikata, največ mojega angažiranja pa je zahtevala funkcija vodje šole, ki sem jo opravljal skoraj 24 let.

Šola je letos praznovala 50. obletnico, torej sem sodeloval pri uspehih ali pri neuspehih v skoraj dveh tretjinah let njenega obstoja.

Zelo pomembno se mi zdi sodelovanje s KUD Karol Pahor, z današnjo ZKD, katere predsednik sem že četrti mandat. Njun pomen vidim predvsem v tem, ker morajo v tako majhnem okolju tesno sodelovati glasbena šola in kulturna društva, kot so pihalni orkester, različne vokalne skupine, pevski zbori, plesne skupine itd. Pomagati si morajo, skupaj reševati kadrovske, prostorske in druge težave, le tako bo rasla ljubiteljska kultura in tudi šola sama. To sodelovanje se najlepše izkaže takrat, ko pedagogi na šoli vodijo ljubiteljske skupine, učenci šole pa v njih sodelujejo in včasih niti ne vedo, kje se konča pouk in kje se nadaljuje ljubiteljska dejavnost.

Najlepše se je pokazalo tako sodelovanje med Mladinskim orkestrom Piran in folklorno skupino Val, o čemer bom govoril pozneje.

Vodja šole sem, po mojem mnenju, postal naključno. Ob mojem prihodu kolektiv ni bil homogen, ker pa sam nisem bil v nobenem »taboru«, so me vsi podprli. Novo zadolžitev sem vzel zelo resno in po nekaj letih smo postali zgleden kolektiv.

V tem času so se, po mojem prepričanju, pričeli veliki uspehi naših učencev z njihovimi učitelji na domačih in drugih tekmovanjih in revijah tako s solisti kot s komornimi skupinami in tudi pihalnim orkestrom. Ne bom našteval njihovih imen, ker bodo objavljena v statističnem delu

Zbornika. Omenil bom samo Umberta Radojkoviča, ki je v teh letih postal legenda trobilnih pedagogov v Sloveniji, v takratni Jugoslaviji in širše.

V začetku osemdesetih let sta bili šolska stavba in godbeni dom, v katerem je tudi potekal pouk, v zelo slabem stanju. Ogrevali smo se s kurilnim oljem, streha je zamakala, električna napeljava je bila dotrajana. Pri takratni samoupravni interesni skupnosti smo si uspeli zagotoviti več let zapored finančna sredstva za tekoča leta in tako montirati centralno ogrevanje, obnoviti streho, urediti novo električno napeljavo, sanirati strop, urediti razsvetljavo, predvsem pa urediti fasado, ki je bila šoli in kraju že v sramoto. Zamenjana so bila vsa okna, ki pa zaradi pomanjkanja denarja niso bila dvojna.

To je tudi čas, ko je v Piranu zorela ideja, da bi združili glasbeno šolo in ljubiteljsko kulturo in pridobili prostor, kjer bi bila koncertna dvorana za predstavitev vseh produkcij na tem področju. Na žalost je še danes ni. Skupščina Občine Piran je sprejela na pobudo nekaterih občanov sklep, da se bivši internat, danes Gea College, uredi kot kulturni dom za domačo dejavnost in eno nadstropje s šestnajstimi učilnicami za potrebe glasbene šole. Izdelani so bili idejni načrti, sam pa sem bil imenovan za predsednika programsko-gradbenega odbora s strani Občine. Takoj smo začeli z aktivnostmi, vendar so se takrat zgodili tisti usodni dogodki, ki so pripeljali do razpada Jugoslavije, do nastanka Slovenije, do novih volitev in vsega, kar je sledilo. Tudi prvi novoizvoljeni občinski svet je potrdil moje predsedovanje odboru in zagotovil sredstva za začetne sondaže spomeniškega varstva. Pozneje je projekt propadel in to je eden tistih neuspehov, ki sem jih omenil v uvodu.

Po nekajletnih dopisovanjih, tudi odprtih pismih z Občino Piran, sta bila obnovljena šola in tudi godbeni dom, kar je delno še v teku, vendar je to že druga zgodba.

V Piranu že več kot 150 let deluje pihalni orkester, ki tako ali drugače zaznamuje kulturni utrip kraja in je vedno sodeloval z Glasbeno šolo Piran. Sam se bom omejil na obdobje, ko sem začel sodelovati z orkestrom, bil eden tistih, ki je po svojih močeh pripomogel k njegovi kakovostni rasti in katerega dirigent sem še danes.

Orkester je v osemdesetih letih prejšnjega stoletja zapadel v globoko krizo zaradi različnih interesov posameznikov, neurejenih medsebojnih odnosih med šolo in takratnim dirigentom in še čem. Ne bom razglabljal o vzrokih, še posebej ne, ker jih nisem dobro poznal. Orkester sem znašel pred razpadom in povabili so me k sodelovanju pri razpustitvi prejšnjega in hkrati ustanovitvi novega, takrat Pionirskega orkestra Piran. Dirigent je postal Umberto Radojkovič, mene pa so izvolili za predsednika orkestra in korepetitorja za pihala.

Delali smo intenzivno in, kakor je večini znano, pripeljali orkester preko vseh tekmovalnih kategorij v Sloveniji do koncertno–umetniške kategorije,

v kateri je orkester še danes, obenem pa dosegli odmevne rezultate tudi v tujini (Dunaj, Ostrava itd.).

Vsega tega pa ne bi zmogli brez sodelovanja z glasbeno šolo.

Za zaključek mojega razmišljanja o letih dela na piranski glasbeni šoli lahko ugotovim, da sem jih preživel v prijetnem vzdušju, s krasnimi sodelavci in prijatelji. Če sem s svojim delom prispeval k rasti šole, bodo morali ugotoviti drugi. Vem, da sem se trudil po vseh močeh in da mi je v teh letih šola postala drugi dom, zato nisem nikdar sešteval, koliko časa sem preživel na šoli.

Sodelovanje s šolo pa še ne bo prenehalo, saj sodelujem še vedno v šolskem jazz orkestru, kjer igram bas kitaro, vendar zgolj ljubiteljsko, da ne bi zamrle nekatere moje dejavnosti po odhodu v pokoj.

Cele plejade svojih sodelavcev in prijateljev nisem omenil, vsi pa veste, da ste v mojih mislih vedno prisotni.

Končujem s tem melanholičnim stavkom.

Vsem želim mnogo uspeha pri delu, nadaljnjo rast šole v dobrobit naših otrok, vnukov in pravnukov. Vaši uspehi bodo rasli iz tistega, kar so dosegli moji predhodniki in kar smo naredili tudi mi.

PRAZNOVANJE 50. OBLETNICE

Danijela Terbižan

Za 50. obletnico GŠ Piran smo se vsi učitelji kolektiva, vključno z ravnateljico Marijo Gombač, izredno potrudili, da bi tako visok in častitljiv jubilej obeležili kar se da svečano. Predvideli smo glasbene dogodke vsak mesec skozi vse šolsko leto, vendar je zasedenost nastopajočih in sovpadanje nekaterih nastopov to onemogočilo. Vendar se dogajanju nismo odpovedali, le strnili smo ga nekoliko bolj proti maju, ko je bila osrednja prireditev. Izjemna obiskanost glasbenih dogodkov nas je navdajala z občutkom, da sedanji in nekdanji učitelji GŠ Piran še vedno uživajo velik ugled pri svojih kolegih, prijateljih in seveda pri občinskih oblasteh.

Koncert učiteljev je bil 21. decembra 2005 v Godbenem domu Piran. Minilo je natanko 57 let, odkar je bilo v Hotelu Piran z odlokom ustanovljeno glasbeno šolstvo na Obali. Sodelovali so učitelji vseh treh šol, Kopra, Izole in v največji meri iz Pirana. Koncert je začel Borut Novakovič, učitelj kitare na GŠ Piran. Zaigral je na renesančni inštrument - lutnjo. V nadaljevanju so se predstavili še pozavnist Mirko Orlač ob klavirski spremljavi Danijele Masliuk, flavtistka Asja Grauf in violinistka Amanda Vidic ob klavirski spremljavi Aleksandre Češnjevar Glavina, violončelist Antonije Hajdin ob klavirski spremljavi Selme Chicco, klarinetist Robert Stanič ob klavirski spremljavi Bojana Glavine, Aleksandra Češnjevar Glavina in Bojan Glavina pa sta se predstavila tudi solistično. Nekateri od omenjenih učiteljev so sestavljali tudi zanimive komorne skupine, kjer je sodeloval tudi violončelist Igor Švarc. Nastopajoči so nas, glede na bližajoče se božične praznike, razveselili s skladbo Sveta noč.

Zadnja skladba – Sveta noč, na koncertu učiteljev, Godbeni dom Piran, 21. 12. 2005

Redni gostje pri vseh dogodkih: naši upokojenci. Z leve: Stana Umek, Silvana Pretner, Miran Hasl, Borut Logar

Sledila sta dva meseca zatišja, ki sta napovedovala »nevihto«, saj se je v naslednjih treh mesecih zvrstilo kar 12 dogodkov. V februarju smo prejeli tudi razveseljivo novico z Občine Piran, saj smo lahko v Tartinijevem gledališču rezervirali termine za nekatere koncerte, ko smo predvidevali velik obisk, hkrati pa nas najem dvorane ni finančno bremenil.

KONCERT NAJMLAJŠIH v marcu, z naslovom Prikličimo pomlad, je v nepričakovano nabito polnem in pomladno okrašenem Godbenem domu Piran navdušil starše in otroke. Otroci so se predstavili solistično in v komornih skupinah, zapel pa je tudi pevski zbor prvih razredov nauka o

1

2

3

4

5

6

1. Veja Vovk, violončelo in njen učitelj Antonije Hajdin
2. Neža Nusdorfer Černe in Miha Sajinčič pri »kontroli« tolkal
3. Trio: Alma Tahirović, violina; Valentina Kordič, violončelo; Serena Buremi, klavir
4. Tercet flavt: (z leve) Ylenia Mahnič, Zarja Kuštrin Pocrnič, Veronika Malačič
5. Tine Bizajl, pozavna
6. Trio: (z leve) Neža Letica, Nikolina Birsa, obe violina; Désirée Smrekar, kitara

7. Estej Samsa Šraml, trobenta; Aleksandra Češnjevar Glavina, klavir
8. Kevin Oblak, kljunasta flavta
9. Trobilni trio: (z leve) Luka Cvetičanin, trobenta; Miha Sajinčič, rog; Estej Samsa, trobenta
10. Veronika Fuks, violina; Sara Horvat, klavir
11. Zbor prvih razredov NGL ob spremljavi Orffove skupine

glasbi ob spremljavi novoustanovljene Orffove skupine. Po tako uspešni predstavitvi najmlajših, smo se v kolektivu odločili, da bomo koncert ponovili v naslednjem šolskem letu, le da bomo dogajanje, če bo le mogoče, preselili v Tartinijevo gledališče.

KONCERT FLAVTISTKE ALJE VELKAVERH IN PIANISTA BOJANA GLAVINE V Tartinijevem gledališču je bil eden od vrhov praznovanja, saj je v tujini priznana flavtistka, nekdanja učenka GŠ Piran, privabila veliko poslušalcev in prav vse navdušila s svojim igranjem.

Alja Velkaverh, flavta in Bojan Glavina, klavir

Številno občinstvo, med njimi nekdanja županja Vojka Štular (v rdečem)

Za konec marca napovedani KONCERT NEKDANJIH UČENCEV KONCERTANTOV je bil načrtovan kot običajen koncert, kjer naj bi se predstavili nekdanji učenci kot solisti, zato smo menili, da bo dvorana godbenega doma po svoji velikosti zadoščala. Zamisel hornista Metoda Tomaca pa je prerasla v načrt, da bi na koncert povabili upokojenega učitelja trobil na GŠ Piran, Umberta Radojkoviča, kjer bi njemu v čast igrali njegovi učenci ob pomoči nekaterih trobilcev. Kmalu smo ugotovili, da bi za tak dogodek potrebovali večjo dvorano, torej Tartinijevo gledališče. S posredovanjem ravnateljice Marije Gombač se je to tudi zgodilo.

Umberto Radojkovič, v sredini, z ravnateljico GŠ Koper Marijo Gombač in pomočnico ravnateljice Danijelo Terbižan, pred koncertom

Umberto Radojkovič z nastopajočimi

Trobilni kvintet: (z leve) Franc Kosem, Metod Tomac, Janez Žnidaršič, Iztok Babnik, Dejan Glamočak, je obudil skladbe najuspešnejšega trobilnega kvinteta v Jugoslaviji

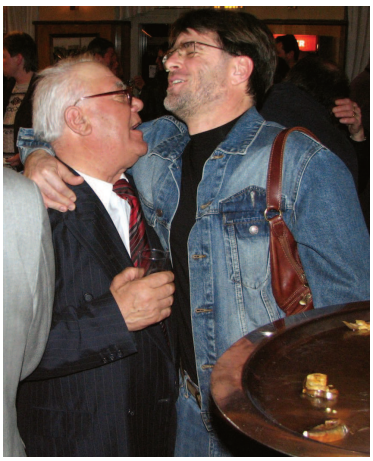
Županja Vojka Štular podeljuje Umbertu Radojkoviču občinsko priznanje

Umberto Radojkovič se zahvaljuje svojim korepetitorjem: Bojanu Glavini, Ivani Lipoglavšek, Suzani Markovič in Nadji Žerjal

Na družabnem srečanju po koncertu: mag. Franci Okorn z MŠŠ, Benjamin Makovec in Andrej Jureš, nekdanji učenec

Umberto Radojkovič z Alešem Boljetom, nekdanjim učencem

Nastopajoči so odigrali tekmovalne programe trobilnega kvinteta in kvarteta rogov, ki sta pod vodstvom Umberta Radojkoviča prepričala žirije tedanjih republiških in zveznih tekmovanj in jim dodelila najvišje število točk. Ob tem dogodku mu je županja Vojka Štular podelila priznanje Občine Piran.

V aprilu je sledilo še pet dogodkov. Težko bi bilo spregledati praznovanje obletnice rojstva velikega skladatelja W. A. Mozarta. Na MOZARTOVEM VEČERU sta nastopila flavtistka Mateja Prunk, učenka prof. Adnana Zubčevića na GŠ Ilirska Bistrica in nekdanja učenka GŠ Piran, ter klarinetist Rok Felicjan, učenec prof. Roberta Staniča na GŠ Piran. Zaigrala sta solistična koncerta ob klavirski spremljavi Aleksandre Češnjevar Glavina.

Dva JAZZ VEČERA sta popestrila prizorišči Gea Collegea in Galerije Gasspar. Na prvem nas je šolski jazz ansambel s komentarjem in vodstvom prof. Roberta Staniča popeljal skozi zgodovino jazza, na drugem pa nas je skupina JAZZ QUARTINE popeljala v novejše zvrsti jazza.

Jazz ansambel GŠ Piran pod vodstvom Roberta Staniča

Zelo veselo je bilo predvelikonočno druženje z NEKDANJIMI UČENCI, ki so sedaj dijaki ali študenti. Na obletnicah šol so navadno igrali le tisti, ki se profesionalno ukvarjajo z glasbo, pozabljali pa smo na tiste, ki se z glasbo ukvarjajo ljubiteljsko ali vzporedno s svojim študijem. Tako so v Piranu ponovno nastopili pianisti Dejan Vlačić, Ivona Kruljac in Veronika Koren, flavtistka Mateja Prunk, harfistka Sara Žigon, klarinetist Žiga Fabbro, harmonikar Dean Del Giusto in pozavnist Žiga Murko.

Levo: Mateja Prunk, flavta, dijakinja Gimnazije Piran, desno: Žiga Fabbro, klarinet, študent muzikologije

Levo: Sara Žigon, harfa, študentka farmacije in Srednje glasbene šole v Ljubljani, desno: Primož Sukič, kitara, študent Akademije za glasbo Ljubljana

Levo: Ivona Kruljac, študentka stomatologije, desno: Žiga Murko, pozavna, dijak Umetniške gimnazije Koper

Dean Delgiusto, harmonika, študent Fakultete za elektrotehniko

Med Tartinijevimi dnevi je bil GODALNI VEČER, kjer so se predstavili godalci vseh treh glasbenih šol in Umetniške gimnazije Koper. Vse je navdušila violinistka Anja Bukovec, ki je zaigrala na dolgo časa spečo Tartinijevo violino.

Ker je tudi GŠ RADOVLJICA v tem šolskem letu praznovala 50. obletnico, smo jih povabili na gostovanje in priredili skupen koncert učencev. Gostje iz Radovljice so nam pokazali, da je na njihovem koncu zelo popularna harmonika, saj so nastopili s tem inštrumentom kar v treh točkah. Ker so bili naši učenci nad njimi zelo navdušeni, upamo, da bo v prihodnje tudi v Piranu več otrok igralo harmoniko. Na družabnem srečanju po nastopu smo obljubili, da bomo gostovanje v jeseni vrnili, saj do konca šolskega leta zaradi obremenjenosti učencev to ni bilo mogoče.

Takoj po prvomajskih praznikih smo z Zvezo kulturnih društev Slovenije, ki je praznovala 30. obletnico, priredili koncert v Avditoriju Portorož. Nastopil je mladinski pihalni orkester KUD KAROL PAHOR PIRAN pod vodstvom Benjamina Makovca s SOLISTOMA Rokom Felicijanom na klarinetu in Matejo Prunk na pikolu. Slavnostna govornika sta bila Drago Tršar, predsednik Zveze kulturnih društev Slovenije, in županja Vojka Štular.

KOMORNI VEČER SKLADATELJA BOJANA GLAVINE je v Mestno galerijo Piran privabil številne prijatelje, goste, sodelavce in naključne poslušalce. Učitelji GŠ Koper s podružnicama in gostujoči glasbeniki so predstavili dela skladatelja in našega sodelavca Bojana Glavine. Solistične skladbe za

Temperamentni nastop violinistke Amande Vidic in pianistke Aleksandre Češnjevar Glavina

Janja Konestabo, sopran, s skladateljem Bojanom Glavino

Izmenjava mnenj med sestrama Češnjevar

Še zadnji posvet pred nastopom: z leve Asja Grauf, Inna Lavrova in Aleksandra Češnjevar Glavina

.... in nastop

zanimive in »nenavadne« komorne skupine so očarale prav vse, dogodek pa je posnel tudi Radio Koper.

Za zaključek praznovanja 50. obletnice smo pripravili OSREDNJO PRIREDITEV v Tartinijevem gledališču. Uvodni del je zajemal projekcijo fotografij učencev in učiteljev od začetka delovanja GŠ Piran pa do danes, ob spremljavi glasbenih posnetkov učencev in učiteljev. Sledil je glasbeni del, kjer so se predstavili najuspešnejši učenci preteklega šolskega leta, nato nagovor ravnateljice Marije Gombač in županje Vojke Štular, nismo pa pozabili omeniti tudi vseh dotedanjih učiteljev.

Kljub temu, da je bila osrednja prireditev mišljena kot zaključek praznovanja 50. obletnice, vseh dohodkov še ni bilo konec. Sodelavca, klarinetist Robert Stanič in pianist in skladatelj Bojan Glavina, sta proti koncu šolskega leta izdala zgoščenko. PREDSTAVITEV ZGOŠČENKE S KONCERTOM je bil še en pomemben umetniški dosežek ob praznovanju obletnice. Izbrala sta dela iz svetovne literature 20. stoletja, skladateljev Hindemita, Poulenca in Arnolda. Dodala pa sta deli dveh slovenski skladateljev, Vladimirja Lovca in Bojana Glavine, in tako prispevala k izvajanju skladateljev našega obalnega prostora.

Osrednja prireditev v Tartinijevem gledališču

Piran, 18. maja 2006

Govor ravnateljice Marije Gombač

Županja Vojka Štular podeljuje plaketo in priznanje Občine Piran ravnateljici Mariji Gombač

Županja podeljuje osebni darili ravnateljici Mariji Gombač in pomočnici ravnateljice Danijeli Terbižan

Zahvala Danijele Terbižan Miranu Haslu, nekdanjemu ravnatelju, za podarjeno sliko

Trio violin: Lucija Bostič, Ivana Kodarin Percan in Lia Lazar, ob klavirski spremljavi učenke Serene Buremi

Pihalni trio: Karin Ponikvar, Gregor Horvat in Ula Milunovič

Levo Sara Horvat, klavir, desno Tine Bizajl, pozavna

Sandi Štor, trobenta

Kvartet: Mateja Prunk, Martin Silič, Rok Felicjan in Aaron Mark Možina

Elena Dojčinovski, klavir

Mateja Prunk, flavta

Rok Felicjan, klarinet

Jazz ansambel je pod vodstvom Roberta Staniča zaključil osrednjo prireditev

Renato Kaligarič, eden prvih učiteljev violine, prejema vrtnico

Milica Maslo, predstojnica urada za družbene dejavnosti Občine Piran, Vojka Štular, županja, Marija Gombač, ravnateljica GŠ Koper

Milivoj Matkovič, ravnatelj GŠ Cerknica, je GŠ Piran podaril uro

Nekdanji učitelji Glasbene Šole Piran

Ivana Lipoglavšek, učiteljica klavirja in korepetitorka

Borut Logar, učitelj violine in ravnatelj CGV Koper v letih 1992-1999

Levo: Vinko Detoni, učitelj tolkal, desno: Darja Peroša, učiteljica klavirja

Levo: Nadja Žerjal, učiteljica klavirja in korepetitorka, danes učiteljica na GŠ Koper, desno: Ester Radojković Tomšič, učiteljica klavirja

Marjan Kocjančič, učitelj pihal, harmonike in nauka o glasbi

Nina Molina, učiteljica klavirja in korepetitorka, danes učiteljica na GŠ Izola

Leander Pegan, učitelj pihal, trobil in šolskega pihalnega orkestra

Adnan Zubćević, učitelj flavte, danes učitelj na GŠ Ilirska Bistrica

Franc Čelhar

Moji spomini na glasbeno šolo piran

V Piran smo se iz Ilirske Bistrice preselili leta 1956. Tako sem otroška leta, osnovno šolo in gimnazijo obiskoval v Piranu.

Danes pride otrok že zelo zgodaj v stik z glasbo preko vseh dosegljivih medijev; preko radia, avtoradia, televizije, računalnika, CD-playerja, DVD-ja …Z računalnika lahko snemate katerokoli glasbo, tudi notni materiali so preprosto dosegljivi. Zdi se, da je bilo vedno tako, vendar je bilo včasih zelo zelo drugače. Večina družin je v mojem otroštvu premogla kvečjemu radijski sprejemnik, kasneje v šestdesetih letih morda črno-belo televizor z nekaj programi. Tudi jaz sem v otroštvu doživel prvi stik z glasbo preko radia. Poslušal sem slovensko zabavno in narodnozabavno glasbo, tudi italijanske popevke so bile kar pogoste. Starši so želeli, da bi tudi midva z bratom znala igrati kakšen instrument, seveda najraje harmoniko. Sosed g. Paulin je bil star glasbenik, multiinstrumentalist, ki je poučeval tudi harmoniko in tako sem pri desetih ali enajstih letih začel igrati harmoniko. Moji začetki torej niso povezani z glasbeno šolo v Piranu. G. Paulin me je sicer spodbujal in pogosto pohvalil, vendar mislim, da sem bil povprečen učenec. To je trajalo leto in pol, nato so se pri g. Paulinu, ki je bil sladkorni bolnik, pojavile zdravstvene težave. Večkrat je odšel v bolnico za nekaj tednov, celo za cel mesec. Seveda nisem glasbeno napredoval pa tudi harmonika mi je počasi devalvirala. Zakaj?

Po letu 1965 ali 1966 je pljusknil tudi k nam zapozneli val beatlomanije. Pojavile so se prve "single" plošče s hiti angleških pop skupin. Ta glasba me je bistveno bolj pritegnila kot vsa dotlej, v Piranu smo že tedaj lahko slišali (v t.i. Domu družbenih organizacij nasproti glasbene šole) različne beat skupine, tudi legendarne Kameleone. Poleg kitar so se v skladbah vse pogosteje pojavljale tudi orgle. Leta 1967 je tedaj nova skupina Procol Harum posnela legendarno skladbo A whiter shade of pale. V tej skladbi so orgle Hammond nosilni instrument. Bil sem očaran in odločen, da bom tudi sam igral orgle. Pomanjkljivo znanje harmonike in seveda težave z levo roko pa ni bilo spodbudno.Tudi g. Paulin je žal za posledicami bolezni umrl. Tako sem se s petnajstimi leti odločil, da se vpišem v prvi razred Glasbene šole Piran. Seveda zelo pozno, vendar imel sem trdno voljo obiskovati vsaj štiri leta, med šolanjem na Gimnaziji Piran, tudi glasbeno šolo za klavir.

Spomnim se, da so nove učence vpisovali v godbenem domu pri sedanji gimnaziji. Za novega učenca sem bil seveda prevelik, sprejela me je prof. Lipoglavškova, ki je nekam zajedljivo rekla :"No ja, še eden, ki bo hodil kak mesec ali dva, potem pa čao glasbena." Na hitro mi je še testirala posluh in ritem in mi določila urnik. K sreči je bilo še nekaj starejših učencev, s katerimi smo hodili k teoriji; spomnim se npr. Vlajkijeve, tudi gimnazijke in glasbene začetnice, pa Bončine, ki je sicer igral harmoniko, pol leta za mano pa je začel s klavirjem tudi Ferdo Maraž , kasneje klaviaturist pri Faraonih, šel je pa tudi na Srednjo glasbeno šolo Maribor. Tako nisem bil osamljen pozni začetnik.

Nadaljevanje je bilo bolj spodbudno. Prof. Lipoglavškova je opazila, da mislim resno. Omogočila mi je, da sem v prvem letu naredil tri letnike. V drugem še dva, po tretjem pa sem končal nižjo glasbeno šolo za klavir. Obiskoval sem jo še eno leto, takrat pa sem lahko tudi sam izbiral skladbe. Prof. Lipoglavškova mi je ostala v najlepšem spominu, saj me je naučila osnov klavirja. Prof. Kocjančič pa nas je učil in naučil osnov glasbene teorije. K sreči sem bil že dovolj star, da sem se zavedal pomembnosti nauka o glasbi, in ker smo imeli ta pouk v skupini, je bilo večkrat prav zabavno tudi po zaslugi prof. Kocjančiča. Oba svoja profesorja moram zelo pohvaliti kot pedagoga in človeka.

Edina slabost štiriletnega obiskovanja piranske glasbene šole (od l.1968 do l.1972) je bila zame razpoložljivost instrumentov. Ker doma nismo imeli klavirja ali pianina, sem lahko vadil le v glasbeni šoli. Na razpolago je bil en sam pianino in vadil je pač tisti, ki je prišel prej. Soba ni bila ogrevana in pozimi je bilo zelo hladno, zato pa se je dalo priti na vrsto. V toplejših mesecih je bila prazna čez opoldan, zato sem šel vadit kar po pouku na gimnaziji. Sicer bi lahko ure čakal na vrsto za vajo.

Uresničil sem tudi svojo željo, da bi igral v skupini. S sovrstniki, srednješolci iz Pirana smo leta 1970 sestavili skupino Pertpetuum mobile (le pevec je bil iz Izole). Igral sem seveda orgle (tedaj italijanske znamke Farfisa), ki so mi jih kupili straši. Skupina je žal čez leto razpadla zaradi odhoda k vojakom ali na fakulteto, vendar so sledile druge. Gotovo je bila najpomembnejša skupina Prizma, ki smo jo leta 1974 sestavili trije Primorci. Delovala je do jeseni 1987, kar je dobrih trinajst let. Veliko smo igrali, se dobro imeli in posneli kar nekaj materiala, ki se na moje začudenje vrti še danes.

Po razpadu Prizme sem prodal vse klaviature (klavirja doma nikoli nisem imel) in se na nek način poslovil od aktivnega igranja. Glasbene izkušnje pa sem lahko uporabil v službi na Drogi, kjer sem bil zaposlen v marektingu od leta 1988. Tako smo realizirali vrsto radijskih in TV-reklam z Andrejem Šifrerjem in Aleksandrom Mežkom, za trge bivše Jugoslavije pa z Oliverjem Dragojevićem in Dadom Topićem.

Z Glasbeno šolo Piran sem se ponovno srečal leta 1996, ko se je starejši sin, devetletni Marko, želel učiti kitare. Kupili smo mu akustično kitaro in ko sem mu jo uglaševal, je še mene malce zamikala akustična kitara. Tako je Marko hodil v glasbeno šolo, jaz sem se pa učil akorde in malo prepeval. Ugotovil sem, da me brenkanje po kitari sprošča po naporni službi. Glasba me je ponovno pritegnila, zato sem po daljšem oklevanju kupil še električni klavir Yamaha s poltrdimi tipkami in 6 oktavami. Moj osnovni instrument je zopet klavir. Vse klaviature z mehkimi tipkami (razni synthesizerji ali orgle), na katere sem igral v različnih skupinah, kvarijo osnovno tehniko. Zadnja leta me zelo pozitivno preseneča možnost presnemavanja z računalnika katerekoli skladbe, na internetu dobiš katerokoli besedilo, dobi se zelo kvalitetne notne materiale. O tem smo pred tridesetimi leti lahko le sanjali. Tako sem se leta 1996 vrnil k glasbi. Tokrat je k temu pripomogla sinova glasbena šola. Odtlej aktivno ali le kot avtor skladb sodelujem v različnih zasedbah, tudi nekaj CD–jev smo realizirali, npr. Pop Art ali pop skupina Kalamari.

Žiga Fabbro

Spomin na šolanje na Glasbeni šoli Piran

Začelo se je proti koncu drugega razreda osnovne šole. Starši so me želeli vpisati v glasbeno šolo. Najprej sem močno okleval. Takrat sem bil namreč ves predan igranju tenisa. Navduševala pa me je tudi legendarna skupina Queen. Prav njihovo izvajanje me je spodbudilo k odločitvi za vpis v glasbeno šolo.

Videl sem se, kako igram kitaro, vendar se mi želja ni uresničila. Preveč je bilo navdušencev nad kitaro. Bil sem kar malce razočaran. Kljub temu sem se vpisal v glasbeno šolo. Za inštrument sem izbral klarinet, o katerem do tedaj nisem vedel prav nič.

Spomnim se sprejemnega preizkusa pri profesorju Benjaminu Makovcu. Odločil sem se, da mu zapojem pesmico, ki sem se je naučili v šoli. Znal sem jo lepo zapeti, toda pred strogim profesorjem me je zgrabila trema in pesmico sem le s težavo odpel.

Z vstopom v tretji razred osnovne šole sem postal tudi učenec Glasbene šole Piran. Takrat pa se je začelo zares. Spoprijel sem se s težkim začetkom igranja klarineta, ko nisem zmogel obdržati tona za več kot dve sekundi. Nerad sem obiskoval tudi teorijo glasbe, saj se mi je kot večini otrok zdela nesmiselna in nepotrebna za igranjem klarineta. Spodbude staršev in profesorja Roberta Staniča so mi pomagale premostiti kar nekaj kriznih obdobij.

V drugem letniku sem za božično darilo dobil nov klarinet, ki sem mu zvest še danes. Raje sem vadil in vedno bolj me je ubogal. Tudi sopotnika na produkcijah glasbene šole, na raznih revijah in tekmovanjih sem dobil. Še

nekaj pomembnih ljudi mi je z nasveti zelo pomagalo pred nastopih in pri dojemanju glasbe. Poleg profesorja Roberta Staniča in profesorja Benjamina Makovca so mi svetovali tudi korepetitorji, ki so me spremljali na nastopih. Na začetku šolanja me je spremljala in spodbujala profesorica Piroška Sič Birsa. Kasneje me je na raznih revijah in tekmovanjih po Sloveniji spremljala profesorica Nina Molina. Njeno vlogo pa je proti koncu šolanja prevzel in jo prav tako odlično opravljal profesor Bojan Glavina.

Nova zanimivost in spodbuda za nadaljevanje so bile nato komorne zasedbe in igranje v Mladinskem pihalnem orkestru Piran. Z novimi obveznostmi je glasba postala zame najpomembnejše, kar sem takrat počel. Razširil sem si tudi krog prijateljev. V kvartetu klarinetov sem spoznal odličnega klarinetista Roka Felicjana, s katerim sva tudi sicer sodelovala in raziskovala možnosti, ki jih nudi igranje klarineta in glasba sploh. V klavirskem triu sem igral s flavtistko Matejo Prunk in pianistom Martinom Siličem. Tudi z njima sem preživel in še vedno preživljam mnoge lepe in nepozabne trenutke. Ko sem v prvem letniku gimnazije začel igrati poleg klarineta še saksofon, sem se v kvartetu saksofonov prvič spoznal tudi jazz, ki je takoj pritegnil mojo pozornost. Ta kvartet ima res zanimiv razvoj. Začelo se je s tercetom, ki se je najprej razvil v kvartet saksofonov z vsemi različicami. Kasneje pa se nam je pridružila še ritem sekcija, katere člani so bili Gregor Vlačič na klavirju, Timi Eler na bobnih in profesor Benjamin Makovec na kontrabasu. Ta zasedba pa še vedno ni bila zaključena. V zadnjih letih se je razvila v velik jazz ansambel Glasbene šole Piran, kateremu so se pridružili kitarist, dva trobentača in baritonist. V taki zasedbi je uspešno nastopala na odrih glasbenih šol in na drugih prireditvah in samostojnih koncertih. Seveda so mi življenje močno zaznamovali tudi člani Mladinski pihalni orkester Piran. ki so mi zelo razširili pogled na glasbo in zabavo, brez katere v glasbi nikakor ne gre.

Naj za zaključek povem, da mi je obiskovanje Glasbene šole Piran povsem spremenilo življenje. Življenje se mi je spremenilo v eno samo čudovito harmonijo, ki jo včasih rad začinim z balkanskimi, včasih irskimi ali jazzovskimi okusi.

Danijela Terbižan

Vaja dela mojstre, mojster pa vaje - *razgovor z Ivano Lipoglavšek*

Ivana Lipoglavšek, profesorica klavirja na GŠ Koper in Piran, kaj nam lahko poveste o svoji glasbeni poti in o tem, kako ste prišli v Koper oziroma v Piran?

Ivana je zelo uradno, klicali so me kar po domače, Ivanka ali celo »Lipica«.

Prihajam iz Maribora, kjer sem leta 1950 s samostojnim recitalom zaključila šolanje na srednji glasbeni šoli pri prof. Romanu Klasincu. Poleg tega sem obiskovala tudi učiteljišče. Še isto leto sem na srednji glasbeni šoli začela poučevati klavir, poleg tega pa sem nadaljevala študij klavirja v Gradcu pri prof. Hugu Kroemerju. Veliko sem nastopala in snemala. Leta 1957 pa sem končno »okupirala« (beri prišla) v Koper, kjer so rabili pianista in pedagoga v eni osebi. Mislim in upam, da sem to tudi bila in da sem zadovoljila njihove tedanje zahteve in potrebe. Ni bilo proslave, na kateri ne bi sodelovala kot solistka ali kot klavirska spremljevalka in lahko rečem, da sem po tolikih letih že postala »primorska Štajerka«. Nekaj let kasneje me je takratni ravnatelj piranske glasbene šole, Just Bole, povabil v Piran in sprejela sem. Kasneje sem izvedela, da je gospod Silič takrat okregal Vladimirja Lovca, ravnatelja GŠ Koper, češ, kako je mogel pustiti takega pedagoga. Sicer sem še vedno honorarno poučevala v Kopru, ko pa so se glasbene šole na Obali združile, smo bili vsi pod isto streho.

Omenili ste, da vaše delo ni bilo izključno pedagoško, veliko ste koncertirali in snemali…

Ja, kot sem v nekem intervjuju povedala, sem bila v prvih letih najprej pianistka in potem pedagoginja. Moja skrb je bilo najprej »vežbanje« za snemanje in nastope, vmes sem pa tudi poučevala – za plačo – »za ljubi kruhek«. Od samih nastopov in snemanj bolj slabo živiš, zato je dobro, da imaš nekje »zasigurano« plačo in pokojnino. Kasneje je bilo seveda drugače. Vedno manj sem nastopala in snemala solistično in vedno več kot spremljevalka, posebno z učenci trobil mojega kolega Umberta Radojkoviča iz piranske glasbene šole. Z njegovimi odličnimi učenci smo zaradi tekmovanj prepotovali celo Jugoslavijo in v veselje mi je bilo, da sem spremljala take učence!

Tudi na pedagoškem področju ste imeli uspehe. Lahko poveste kaj o tem?

Ko sem z leti delovnih izkušenj spadala že med starejše pedagoge, se mi je zdelo zelo logično, da moram imeti tudi dobre rezultate. Rada pa se spominjam uspehov iz svojih prvih let pedagoškega dela, ko sem bila še študentka, s skromnim znanjem in brez prakse. Že takrat je moja učenka dobila 3. nagrado na tekmovanju glasbenih šol Jugoslavije v Zagrebu. To je bila Božica Ivančič, danes poročena Dornik, ki je nato nadaljevala študij na srednji stopnji in tudi na Akademiji za glasbo v Ljubljani, pri prof. Lipovšku. In veliko učencev iz tistih let je nadaljevalo študij glasbe.

Sicer pa mislim, da uspehi – na kateremkoli področju, ne le na pedagoškem – niso odvisni le od strokovnega znanja. Mnogo je komponent, ki so potrebne, da dosežeš uspeh. Na prvo mesto bi dala pridnost, delavnost. Talent prineseš na svet, znanja pa ne. Za uspeh je treba delati in zopet delati. To velja tako za učitelja kot za učenca. Kot so otroci zrcalo svojih staršev, tako je učenec zrcalo svojega učitelja.

Kako ste to uresničevali?

Otroke imam in sem jih imela rada, toda ne tako, da bi vzroke za neznanje iskala povsod, samo pri njih ne. Nikoli nisem marala lenih in nevzgojenih otrok in taki učenci tudi mene niso marali. Nič hudega. Kljub temu sem se zavedala, da sem jaz zaradi njih in ne oni zaradi mene. Vsak kruh ima svojo skorjo, pravijo, in v našem poklicu moraš imeti tudi to skorjo rad.

Lahko vam povem tudi anekdoto, resnično, seveda. Imela sem učenko, ki ni vadila in zato njeno znanje ni in ni napredovalo. Pa sem ji rekla: »Če se izpišeš, ti kupim čokolado!« Začela je vaditi in bila je uspešna tudi na izpitu. Ob razdelitvi spričeval mi je ona prinesla čokolado. In z veseljem sem jo vzela. Še danes, ko jo srečam, me spomni na to!

Kako pa se spominjate poučevanja na piranski glasbeni šoli?

Lahko rečem, da so bili to nepozabni, čudoviti časi, ko smo delali z veliko zagnanostjo in veseljem, ne glede na čas, ki smo ga za to porabili, ne glede na urnik in ne glede na plačo, ki smo jo dobili. Veliko učencev sem navdušila za glasbo, nekateri izmed njih mi ob praznikih še vedno pišejo in se mi zahvaljujejo za to. Ne bi želela delati krivice, vseeno pa bi nekatere izpostavila: Mateja Valič, Breda Sedmak, Bojana Boh, Suzana Kosgraber in še veliko takih, ki so končali nižjo glasbeno šolo, torej 6 razredov, danes pa opravljajo različne poklice. Še vedno mi priznavajo, da sem jih naučila delati, kar jim je pri študiju nemalokrat pomagalo. Neka učenka me še vedno spomni na moje besede, ko se srečava: Vaja dela mojstre, mojster pa vaje!

Suzana Marković (Kosgraber)

Všeč so mi bile črne in bele tipke

Všeč so mi bile črne in bele tipke, iz katerih sem s pritiskom nanje izvabljala različne tone. Verjetno sem se zato pričela učiti igranja na klavir še pred vstopom v osnovno šolo. Moja učiteljica je bila Ivana Lipoglavšek. Znala me je pritegniti z igranjem pesmic, ki so bile v začetku preproste in tudi vseh prstov ni bilo treba uporabiti. Z leti pa so postajale skladbe bolj zahtevne pa tudi vseh deset prstov sem morala uporabljati v zapisanem vrstnem redu. Veliko sem vadila, tako so skladbe zvenele, kot je bilo napisano.

Tudi nastopala sem veliko – interne nastope smo imeli v Godbenem domu, pomembnejši nastopi pa so se odvijali v Mestni galeriji Piran. Vsako leto smo tudi snemali na Radiu Koper-Capodistria in potem nestrpno čakali na radijsko oddajo, kjer so napovedali naša imena in predvajali naše igranje.

Rada se spomnim učiteljice in zimskih dni, ko je v učilnici klavirja prijetno dišalo po pomarančnih olupkih, ki so se sušili na peči. Za novo leto pa je svoje učence vedno razveselila z dedki Mrazi, ki so nas čakali na

katedru. Narejeni so bili iz pomaranč, orehov, smrekovih vejic in vate. Tega darila sem bila zelo vesela.

V šestem razredu sem imela že toliko klavirskega znanja, da me je učiteljica prijavila na tekmovanje v Ljubljani marca 1978, kjer sem se dobro uvrstila.

V spominu pa mi je najbolj ostalo šolsko leto 1980/81. Takrat sem kot učenka – korepetitorka spremljala štiri učence iz razreda učitelja Umberta Radojkovića (Metoda Tomaca, Andreja Jureša, Leona Makovca in Denisa Bratoviča). Ogromno časa smo porabili za vaje in smo skladbe dobro obvladali. Potem so sledili nastopi in snemanja. Spomladi smo se udeležili 10. jubilejnega tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije v Mariboru, kasneje pa še Zveznega tekmovanja učencev in študentov glasbe Jugoslavije v Sarajevu.

V Sarajevo smo odpotovali s spalnim vlakom. Nastanjeni smo bili v hotelu na Iliđi, ogledali pa smo si tudi Vrelo Bosne. Vsak dan smo vadili svoj program, dokler ni prišel čas nastopa. Z Metodom sva pogumno stopila na oder in odigrala svoj program. Tekmovanje je snemala TV Sarajevo. Na koncu sva požela velik aplavz. Po nastopu so mi mnogi čestitali; učitelja Lipoglavškova in Radojković in tudi neznani ljudje, saj sem bila edina korepetitorka – učenka. Šele kasneje mi je učitelj Radojković povedal, da mi je čestital, med drugimi, tudi Jože Falout, ki je takrat poučeval na Akademiji za glasbo v Ljubljani in je bil najupešnejši koncertant na rogu, čestitke pa sem prejela tudi od profesorja z zagrebške akademije za glasbo.

Ker sem toliko časa preživela v družbi hornistov, sem se tudi sama navdušila za ta inštrument. In v šolskem letu 1981/82 sem se začela poleg klavirja učiti tudi igranja na rog pri učitelju Radojkoviću.

Še danes rada sedem za klavir in si kaj lepega zaigram, veliko raje pa zaigram štiriročno v hčerkini družbi in ob sinovi bobnarski spremljavi.

Matjaž Murko

Nekdo je zatrobil na pozavno

Naše mesto Piran je znano tudi in predvsem po svojem violinistu Guiseppeju Tartiniju, vendar je treba priznati, da je mladi Giuseppe moral že zelo zgodaj oditi iz rojstnega Pirana v Koper, kjer je obiskoval tamkajšnje šole in vzljubil glasbo.

Sam sem imel srečo, da mi ni bilo treba zapustiti domačega kraja in sem se lahko glasbeno izobraževal na piranski glasbeni šoli.

Z glasbo in igranjem na blok flavto sem se začel ukvarjati še v Nemčiji, kjer sem živel do desetega leta. Po prihodu v Piran nas je na osnovni šoli obiskal takratni kapelnik piranske godbe in učitelj na glasbeni šoli prof.

Leander Pegan. Profesor Pegan je bil tedaj duša in telo Pihalnega orkestra Piran. Skrbel je za vse – popravljal je okna, barval učilnice, risal in pisal tabele, učil trobilce in pihalce, organiziral uniforme, koncerte, izlete in za konec je še dirigiral. Kadar mu je primanjkovalo mladih glasbenikov, jih je šel pač iskat na osnovno šolo in to se je zgodilo tudi meni.

Najino srečanje je zaznamovalo moje življenje vse do danes.

S seboj je imel nekaj instrumentov, na nje veselo zaigral in nas povabil, naj se oglasimo v glasbeni šoli. Ker je takrat v orkestru primanjkovalo pozavnistov, mi je na avdiciji porinil v roke pozavno in rekel :

"No, mladi mož, to je ustnik, v katerega pihni, pa da vidimo, kaj bo!" Pihnil sem, vendar tona ni bilo slišati.

Nato je minilo kar nekaj let in z vztrajnimi vajami sem postal odličen pozavnist.

Na glasbeno šolo in življeneje na njej me vežejo zelo lepi spomini. Spomini na majhno učilnico v godbenem domu, na njen leseni pod, stare omare, harmonikarja Mišota Cenerja, ki je prepisoval note za godbo, na velik lesen pult in spomini na mojega učitelja, človeka, ki je zaznamoval mojo mladost .

Spominjam se prvih uspehov in nastopov, polnih treme. Spominjam se zadrege na uri zaradi slabo pripravljenih skladbah, spominjam se veselja in ponosa po odlično izvedenih nastopih.

Vsi ti trenutki in občutki globoko zaznamujejo mladega človeka.

Med letoma 1979 in 1981 sem ob spremljavi pianistke Silve Gračner dvakrat sodeloval in zastopal našo glasbeno šolo na tekmovanjih mladih glasbenih umetnikov Slovenije in Jugoslavije in dosegel absolutna prva mesta in prve nagrade v svoji kategoriji .

Takratna piranska trobilna šola je tudi po zaslugi profesor Umberto Radojkoviča slovela kot ena najboljših v celotni državi, kar je bil za tako majhno skupnost izreden uspeh.

V teh letih je Mladinski pihalni orkester, v katerem so sodelovali učenci glasbene šole, dosegel največje uspehe. Na svetovnem prvenstvu mladinskih godb na Dunaju smo zasedli tretje mesto in se razvili v najboljši mladinski pihalni orkester v takratni Jugoslaviji.

Kar nekaj učencev je nadaljevalo glasbeno šolanje tudi na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani ter na Akademiji za glasbo.

Tudi sam sem po odhodu profesor Pegana odšel v Ljubljano na srednjo glasbeno šolo.

Nekaj let kasneje sem tudi sam poučeval na glasbeni šoli in imel kar nekaj učencev, ki so se razvili v odlične glasbenike. Med njimi je bil tudi Iztok Babnik, ki je danes profesor glasbe in trombonist Slovenske filharmonije, ter Denis Beganovič, vsestranski slovenski jazz glasbenik.

Poleg igranja v pihalnem orkestru sem bil tudi soustanovitelj prvega

primorskega dixieland orkestra, s katerim smo mnoga leta oblikovali obalno glasbeno sceno in iz katerega je kasneje nastal tudi primorski Big Band.

Ukvarjati sem se začel tudi s kompozicijo in napisal nekaj popularnih skladb za izvajalce, kot so Alenka Godec, Slavko Ivančić, Rosana, Marta Zore in Damjana ter Roberto Buljević. Moje skladbe so prejele nekaj prvih nagrad strokovne žirije Festivala melodije morja in sonca ter nagrad publike.

S skladbo TI, ki jo je zapela Alenka Godec, pa sva zasedla tretje mesto na izboru za EMO. Ni manjkalo dosti pa bi šla na festival za popevko Evrovizije.

Glasba je ostala moja skrita ljubezen, saj me je življenje odneslo v poslovni svet, kjer je med mnogimi obveznostmi le malo časa za glasbo, vendar še vedno zelo rad sedem za klavir in odigram kakšno skladbo iz svojega železnega repertoarja.

Najbolj pa sem vesel, ker sem za glasbo navduši svojega sina Žiga, ki se prebija mnogo bolj odločno po zastavljeni glasbeni poti kot jaz, saj redno obiskuje Umetniško gimnazijo glasbene smeri Koper in se razvija v odličnega glasbenika. K tej njegovi odločitvi je kot po naključju mnogo pripomogel tudi moj nekdanji učenec in družinski prijatelj, pozavnist Iztok Babnik. Žiga se izredno navdušuje nad jazz glasbo in že zdavnaj me je prehitel v glasbenem znanju .

Če je oče in učitelj lahko vesel, ko njegov otrok in učenec postane boljši kot on sam, potem sem jaz zagotovo najponosnejši in srečen oče.

Vse to mi je dala glasba in naključje, da je nekdo vstopil v učilnico moje osnovne šole in zatrobil na pozavno.

Leander Pegan

V Godbenem domu Piran je bila še nadometna električna napeljava

»Tati, glemo u gobedi dom!« mi je v poznih šestdesetih ponujal ročico mali Vanja, da bi ga marsikatero prosto soboto ali nedeljo popeljal s seboj v godbeni dom v Kumarjevi ulici k popravljanju zelo iztrošenih oz. pokvarjenih glasbil. V primerni učilnici, kjer sem »kraljeval« polnih 16 let, sem si namreč uredil priročno delavnico za popravilo pihal in trobil, da sem lahko nemoteno opravljal svoje učiteljsko in kapelniško delo.

V tistih časih smo se v Piranu, pa tudi na Obali, znašli, kot smo pač vedeli in znali. »Krpanju« dotrajanih nizkih trobil in rogov,s katerimi je razpolagala tedanja piranska mestna godba, je sledilo tihotapstvo flavt, klarinetov in kakšne pozavne preko Škofij ali Plavij. Tako sem, oziroma

smo začeli postavljati razred individualnega pouka pihal, trobil in tolkal sprva pri DPD Svoboda, kjer sem bil polno zaposlen kot kapelnik. 1965. leta so me s 23 učenci vred vključili v program Glasbene šole Piran, ki sem ji ostal zvest polnih 16 let….

Prav kmalu sem spoznal, da za progresivno napredovanje nastajajočega pihalnega orkestra ne bo šlo brez načrtnega šolanja novih in novih učencev prav vseh glasbil iz partiturne zasedbe godbe, ki si je v svojem domačem in širšem okolju iz leta v leto dvigovala ugled. O naših uspehih se je v 70-tih v Primorskih novicah v članku z naslovom »P. O.« pohvalno razpisal skladatelj Marjan Kozina, kar nam je vsem na šoli še bolj dvignilo zavest. Ker sem kar 10 let poučeval tudi na koprski glasbeni šoli in sem od tam vključeval k orkestralni igri v Piranu tudi svoje koprske učence pihal in trobente, sem doma poskrbel, da smo v Piranu zaposlili mojega dolgoletnega pomočnika Umberta Radojkovića, izrednega študenta trobente ljubljanske akademije za glasbo. To je bila izredno smotrna naložba, saj se prav kmalu izkazalo, da so naši učenci ponesli sloves dobrega pouka pihal in trobil preko republiških tekmovanj učencev in študentov glasbe do finalnih tekmovanj na tedanjem zveznem nivoju SFRJ. O seznamu teh mladih pionirjev piranskega pihalnega orkestra vodi zagotovo glasbena šola razvidno dokumentacijo, zato o teh časih le še kakšno zanimivost, ki mi ostaja v spominu na moje pedagoško in kapelniško dozorevanje.

Umislil sem si mladinski poletni »festival« v Križnem hodniku in ga poimenoval Piranske miniature. Klavir znamke Ronisch smo z močnejšimi godbeniki prenašali v ta bližnji samostanski hodnik, razobesili med kamnitimi stebri zavese iz gledališča Tartini in uprizarjali prve koncerte solistov in komornih zasedb učencev domače in koprske glasbene šole ter gostov, med katerimi so bili tudi člani Pihalnega kvinteta RTV Ljubljana. Tu so torej osnove za kasnejši razvoj sedaj že tradicionalno uveljavljenih Piranskih poletnih glasbenih večerov.

1971. ali 1972. leta je bil po uspešno opravljenem sprejemnim izpitom na ljubljansko srednjo glasbeno šolo sprejet na šolanje moj prvi piranski učenec, flavtist Ivan Škerjanec, kateremu so v kasnejših letih sledili še današnji uveljavljeni pedagogi: flavtistka Nataša Hladnik in klarinetista Robert Stanič in Karlo Glavina. Med pozavnisti je bil prvi mladi Leopold Zajec, ki pa v Ljubljani ni zdržal režima šolanja pri našem znanem profesorju Dragišu Miškoviču.

Prav prijetna so bila naša druženja pri korepeticijskih vajah s celimi ekipami mladih revijalcev primorskih glasbenih šol in tekmovalcev republiških tekmovanj učencev in študentov glasbe SRS oz.SFRJ.
K izrednim rezultatom mojega pedagoškega dela z najuspešnejšimi učenci so s požrtvovalnim in nesebičnim korepetitorskim delom doprinašale kolegice pianistke, Ivana Lipoglavšek, Darja Peroša, prof. Silvija Gračner in prof. Silvana Pretner.

Moji fantje, danes so možje in družinski očetje, so svoja »tinejdžrska« leta z viški mladostne energije vlagali v vadbo glasbila, nastopanje na produkcijah v našem piranskem godbenem domu, s sodelovanjem v domačem pihalnem orkestru in z njimi so z enako vnemo sodelovale sovrstnice flavtistke, hornistke in celo pozavnistka.

V spominu mi ostaja tudi nabava timpanov, njih »skrivnostni« uvoz kar po morju iz Trsta, in vse tegobe, ki so me v tej zvezi doletele. Kakšno manjše glasbilo (klarinet ali flavto) je kdaj pa kdaj od mene »odkupila« tudi šola. Nekoč sem si pri svojem direktorju, prof. Miranu Haslu, izposloval naklonjenost za nakup dveh klarinetov za potrebe piranske glasbene šole, pa sem smel v »nabavo« šele po zagotovilu, da pripeljem »čez« še po en klarinet za Izolo oz. Koper. Prav to bi me skoraj »stalo glave«. Ne dolgo po opisani »transakciji« me je poklical šef koprske carinarnice (slučajno moj sošolec z ljubljanske gimnazije, Mišo) in me opozoril, naj ga ne »lomim«, ker imam »dobre prijatelje«, ki ga obveščajo, da se na veliko ukvarjam z »uvozom« glasbil iz Trsta. Zanimivo je bilo tudi uradno vabilo načelnika Oddelka za notranje zadeve SO Piran na pogovor o motenju soseske godbenega doma zaradi preglasnega piskanja, trobljenja in bobnanja v Kumarjevi ulici. Čeprav je bila pomlad, naj bi igrali pri zaprtih oknih, kar pa preprosto nisem upošteval, in ga poučil, da poznam odlok o hišnem redu in delovanju redne glasbenošolske dejavnosti oziroma dejavnosti javnega kulturnega društva.

Tako, 50 let naše šole je za nami in naj jih bo še najmanj toliko. V godbenem domu je menda izvedena adaptacija, zato nadometne električne inštalacije zagotovo ni več. Menda smo jo pa odklonili že v mojem piranskem času. Bom imel priložnost obiskati stavbo, v kateri sem pustil toliko lepih spominov? Danes se, upokojeni ravnatelj sežanske glasbene šole, kljub letom, v katerih mi že počasi »jemlje sapo«, še nikakor ne morem posloviti od aktivnega dela z mladimi godbeniki, z zasvojeno pripadnostjo mladim pihalcem, trobilcem in tolkalcem, ki sem se je navzel prav v Piranu. In kaj je najpomembnejše: pedagoško delo pri individualnem pouku glasbil, mentorstvo komorne igre pri napredovanju do sedeža v dobrem pihalnem orkestru ali uspešnega muziciranja godbenikov pri navduševanju in novačenju novih mladih talentov k vpisu učenja izbranega glasbila na glasbeno šolo? Teh razmerij v 42 letih poučevanja glasbil in kapelnikovanja še nisem odkril…..

Sežana, 17. februarja 2006

Ester Radojkovič Tomšič

Glasbena šola je bila središče mojega življenja

Črk in številk še nisem znala brati, ko sem začela obiskovati Glasbeno šolo Piran. Z veseljem sem sedela pri klavirju, drobcena, igriva in bingljala

z nogami na previsokem stolu.

Moja draga profesorica Ivana Lipoglavšek, sicer stroga in zahtevna, je nevsiljivo krepila moje zaupanje vase.

Bila sem neobremenjena, brez strahu, brez negativnih izkušenj, sproščeno sem nastopala. Celo na nastop sem pozabila in zvečer začudeno gledala mamo in očeta, čemu neki sta tako besna… ah, ja, nastop!

No, da igranje ni IGRA, se mi je razkrilo v 4. razredu. Zaradi napake pri igranju, ki se mi je prvič zgodila, se je spremenil moj odnos do nastopanja pred publiko. Tesnobna, moreča trema je za vedno obtičala nekje v meni. Kljub vsemu sem veliko igrala na javnih prireditvah, internih nastopih, tekmovanjih, snemala na radiu, vendar…

Oče me je prepričal, da sem začela igrati tudi rog. Z dvanajstimi leti sva bili s prijateljico Miro Čulibrk prvi hornistki na šoli.

Moj delovni teden je bil maraton obveznosti: ure klavirja, teorije, roga, vaj z orkestrom in redna dveurna vadba klavirja dnevno.

Kot učenka sem bila tudi korepetitor. V spominu mi je ostala zgodba, ki pripoveduje o mojem nastopu korepetitorke z duetom trobent. Vadili smo za tekmovanje komornih skupin. Ne ugibajte, če sem uspela preigrati vse tri skladbe iz programa. Seveda sem »zablokirala« pri najbolj zahtevni tretji skladbi Vladimirja Lovca. Zame prezahtevna, nerazumljena je ostala kot nemi zapis na notnem zvezku. Na vajah sem se lovila, izgubljala, nakar sem se odločila in … preigravala sem prvo stran, naslednjih pa nič, kot bi jih ne bilo ... in odlašala z vajami. Prišel je dan nastopa v Kopru. V prvi vrsti sem zagledala profesorja in skladatelja Vadimirja Lovca. Zledenela sem od hudega, kaaaj naj storim? Nič! Improvizirala sem kar po svoje kot na vajah. Klavirske tipke so same našle moje prste, roke so nezavedno sledile zvoku trobent in jih s spremljajočo melodijo zlile v celoto, tako da mi je še sam skladatelj po nastopu čestital za uspešno spremljanje njegove skladbe. Še danes se sprašujem, kako sem si to dovolila.

Za šolanje na srednji šoli v Ljubljani se nisem mogla odločiti, ker nisem bila pripravljena zapustiti družine in domačega okolja. Vpisala sem se na piransko gimnazijo in nadaljevala z učenjem klavirja v Kopru pri profesorici Silvani Pretner, harmonijo in kontrapunkt pa pri profesorju Lovcu.

Zadnji koncert v Piranu sem odigrala s hornistom Valterjem Čondičem, izvajala pa sem skladbe, s katerimi sem se pripravljala za sprejemne izpite na glasbeno akademijo.

V trenutkih negotovosti in treme mi je z nenehnimi spodbudami stal ob strani moj oče, Berto Radojkovič, čigar vztrajna vera vame se ni omajala niti za trenutek. Ponosna sem nanj kot na očeta in glasbenega pedagoga. Kasneje sem tudi sama poučevala in dojela, v čem je veličina dobrega pedagoga, ki v vsakem trenutku z zaupanjem in optimizmom verjame v

svoje učence. S svojimi učenci sem znova in znova podoživljala veselje, malodušje, zagnanost in trmasto premagovanje težavnih obdobij.

Glasbena šola Piran je bila moj drugi dom, prizorišče in razlog za nešteta doživetja: trdo delo, nepopisno veselje ob uspehih, prijateljevanja, … zame ni bila le glasbena šola, bila je središče in v bistvu način mojega življenja.

Umberto Radojkovič:
"Če kaj zineš, moraš biti o tem prepričan"

Gospod Radojkovič, kaj nam lahko poveste o svoji mladosti in Vaših glasbenih začetkih?

Rodil sem se v kraju Tar pri Poreču, kjer sem tudi obiskoval osnovno šolo. Nato sem se vpisal na gradbeni tečaj, nato pa med livarje v Pulju. Z glasbo pa sem se ukvarjal, odkar pomnim, najprej amatersko, za »hobi«. Ko pa sem delal v puljski ladjedelnici, sem začel hoditi v glasbeno šolo, najprej nižjo nato srednjo. Poleg tega sem igral tudi v puljskem simfoničnem orkestru, ob večerih in praznikih pa v raznih zabavnih ansamblih.

Nekje sem prebrala, da ste se ukvarjali tudi z boksom!

Ja, res je. Bil sem mlad in zagnan in sem tri leta boksal, vendar sem se moral kmalu odločiti med boksarskimi rokavicami in trobento. In očitno je, za kaj sem se odločil.

Kako pa se je nadaljevala Vaša glasbena pot?

Po odsluženi vojaščini v Beogradu, leta 1957, sta me Stane Luzar, ki je bil vojaški glasbenik, in Slavko Loboda, ki je bil takrat predsednik Pihalnega orkestra Piran, prepričala, da sem se preselil v Piran in se zaposlil v portoroški ladjedelnici. Tako sem lahko sodeloval v piranskem pihalnem orkestru kot korepetitor, solist in prepisovalec not.

Kako pa ste prišli v Glasbeno šolo Piran?

V tistem času so na glasbeni šoli v Piranu potrebovali učitelja trobil. Vedel pa sem, da za to področje nimam dovolj znanja. Zato sem dal jasno vedeti, da svojega poklica ne bom opustil, če ne bom imel možnosti nadaljevati izobraževanje. Šolanje sem nadaljeval na konzervatoriju v Trstu, nato pa na akademiji za glasbo v Ljubljani. Tam sem zaključil šolanje na oddelku za trobento in se končno tudi zaposlil v Glasbeni šoli Piran, kjer sem poučeval trobento, rog in tubo.

In od tu naprej se začenja Vaša »zgodba o uspehu«! Kaj nam lahko poveste o tem?

Res, s svojimi učenci sem dobival najvišje nagrade na republiških in zveznih tekmovanjih v nekdanji Jugoslaviji. Da ne bi komu naredil krivice, bom omenil le tiste učence, ki so dobili najvišje število točk, tudi 100. To so bili hornistka Renata Jureš, pa njen brat, tubist Damjan Jureš. Tudi trobentač Andrej Jureš in hornist Metod Tomac sta na tekmovanjih dobivala najvišje

nagrade. Med komornimi skupinami pa sem najbolj ponosen na trobilni kvintet, ki je v jugoslovanskem merilu dobil najvišje možno število točk.

Nagrad je bilo veliko, nekje sem prebrala, da čez 100…, kar Vas uvršča med najuspešnejše pedagoge na tem prostoru.

Ja, to so drugi šteli. Vendar pomembnejši od nagrad so učenci, ki so se posvetili študiju glasbe in danes poučujejo in delujejo v orkestrih po Sloveniji in v tujini: hornisti Edi Pišta, Valter Čondič, Metod Tomac in Renata Jureš, trobentač Egon Šušmelj in tubist Damjan Jureš.

Potem se strinjate z besedami Benjamina Makovca, ki je ob Vašem odhodu v pokoj dejal, da so »Vaša prirojena istrska trma, pripravljenost biti na razpolago 24 ur na dan, zavzetost za spoznavanje vseh novih smeri v stroki in Vaš skoraj očetovski odnos do učencev«, morali obroditi sadove.

Če pravi on tako, se strinjam!

Vaše delovanje pa ni bilo omejeno le na glasbeno šolo, svoje znanje in veselje za glasbo ste pokazali tudi z delom v Mladinskem pihalnem orkestru KUD Karol Pahor Piran.

Ta orkester so v glavnem sestavljali učenci GŠ Piran. Po odhodu dirigenta in učitelja na GŠ Piran Leandra Pegana, ki je prvi vodil ta orkester, je bilo potrebno po dveh letih orkester razpustiti in začeti na novo. Začeli smo s preprostimi koračnicami in po sedmih letih so se začeli vrstiti uspehi: najprej smo v 3. kategoriji dobili zlato priznanje, nato v 2. kategoriji zlato in končno še v 1. kategoriji zlato. Tako je orkester dobil možnost tekmovati v umetniški kategoriji, kjer je dosegel srebrno odličje. Orkester pa se je preizkusil tudi v mednarodni konkurenci, kjer je leta 1992 na svetovnem festivalu mladinskih orkestrov na Dunaju dobil 2. nagrado.

Ste na katero nagrado ali priznanje še posebej ponosni?

Na vsa priznanja sem ponosen, morda pa bi izpostavil dve priznanji za svoje pedagoško delo, in sicer plaketo tekmovanja študentov glasbe Slovenije in Jugoslavije za obdobje od leta 1981 do 1985 in Gerbičevo priznanje za izredne dosežke na področju glasbene pedagogike iz leta 1989.

Sodelavci se Vas spominjajo kot načelnega, direktnega in prijateljskega, kaj pa pravite o sebi sami?

Pravim tako:"Če kaj zineš, moraš biti o tem prepričan…in svoje izjave sem vedno podkrepil z argumenti, ki jim ni bilo moč oporekati".

Kako pa sedaj preživljate čas, ko ste v pokoju?

Še vedno sem pravi Istran, še vedno sem trmasto aktiven. Dan bi moral zame trajati vsaj 26 ur. Vodim »Kantino«, majhno gostilno, kjer sem zadolžen za pristno domače vino in pršut. Imam pa še vrsto zanimivih hobijev. Obožujem namreč naravo, nabiram gobe in šparglje, sem tudi vnet ribič. Vseeno pa sem najraje v krogu družine, ob svoji ženi Lidiji, s hčerkama in vnuki.

Nekaj misli hornista Metoda Tomaca o svojem učitelju Umbertu Radojkoviču

Ko je začel poučevati na piranski glasbeni šoli, je bila Ljubljana mnogo dlje, kot je danes katerakoli glasbena prestolnica, avtoritete so bile strašljivo visoko, strokovno znanje pa zavito v kopreno mitov in manipulacij. Umberto Radojkovič je s popolno predanostjo, neuklonljivo voljo in trdim delom navdušil prve učence za glasbeni poklic, dosegal iz generacije v generacijo večje uspehe na tekmovanjih, tedanji Jugoslaviji na zveznem tekmovanju prvi predstavil kvartet rogov (ansambel, ki je danes nepogrešljiv del modernega hornističnega izobraževanja), zablestel s trobilnim kvintetom, ki ga pomnijo še danes, in s svojo učenko, ki je bila sprejeta na eno najprestižnejših nemških visokih šol, zrušil tudi tabu nedosegljive tujine.

Kljub temu, da je od takrat minilo že kar nekaj let, je njegovo delo močno prisotno, posebej na področju njegovega najljubšega inštrumenta - roga. Lahko rečem, da spada med najzaslužnejše ljudi, ker imamo v tem trenutku pri nas številno, kvalitetno in povsod konkurenčno mlado generacijo hornistk in hornistov. Le-ti si minulih časov ne morejo niti predstavljati – in to se mi zdi bistvo, pomen in največji uspeh vsega njegovega dela.

Uvodne besede h koncertu učencev Umberta Radojkoviča, posvečenemu učitelju, med praznovanjem 50. obletnice GŠ Piran

Nocojšnji spored smo nekdanji učenci piranske glasbene šole želeli oblikovati tako, da bi naše muziciranje vsebovalo vsaj bežno podobo našega siceršnjega (poustvarjalnega, pedagoškega) delovanja. Ta zamisel se je združila z drugo: obuditi spomin na dva verjetno najpomembnejša komorna ansambla naše šole: trobilni kvintet, ki je z visokim nivojem očaral žirije in publiko po vsej tedanji Jugoslaviji, ter kvartet rogov, ki je bil pionirski ansambel za nas in v katerem so se s tem inštrumentom prvič pri nas spoprijela dekleta.

Tako smo s kolegi in učenci, ki sedaj delujejo v Slovenski filharmoniji, Operi in drugih slovenskih orkestrih, ponovno sestavili ta dva ansambla, zaigrali pa bomo tudi tiste skladbe, ki smo jih izvajali takrat.

Prispevek oblikovala Danijela Terbižan

Lučka Rupert – Sajinčič

Glasbena šola piran – hvala!

Kje so že tista leta! Bilo je pred več kot 30 leti, bili so drugačni časi. To so bila leta, ko smo note in zvezke nosili v torbicah iz blaga, ki so nam jih sešile mame, ravno prav velike za format A4, saj takrat ni bilo ličnih plastičnih kovčkov, ki jih danes kupiš v vsaki papirnici.To so bili časi, ko smo za nastop oblekli temno modre hlače oz. krilo in belo srajčko. Nastopov

ni bilo veliko (morda nekajkrat v šolskem letu) in imeli smo jih v Mestni galeriji … Mnoge stvari pa so ostale enake: še vedno isto poslopje glasbene šole, ki vzbuja domačnost, še vedno isti učitelji (s tem mislim prof. Benjamina Makovca) in tudi trema pred nastopom je ostala (vsaj zdi se mi tako).

Igrala sem harmoniko. Želela sem si igrati klavir; a kaj ko ni bilo prostora zanj v stanovanju. Pa so rekli starši, saj ima tudi harmonika klaviaturo. Prve razrede sem naredila pri prof. Marjanu Kocijančiču, kasneje pa ga je zamenjal prof. Petar Kalapčijev. S težko harmoniko sem se večkrat tedensko vozila z avtobusom iz Lucije, včasih tudi po dvakrat dnevno, saj smo imeli zvečer še harmonikarski orkester. Ker so se vozili tudi drugi, nam na avtobusu ni bilo nikoli dolgčas.

Tudi pri teoriji glasbe je bilo prav zabavno. Prva leta nas je učila prof. Gračner, ki nas je naučila mnogih prelepih pesmic. Tako lepo je znala spremljati na klavir, da je iz čisto preproste otroške pesmice naredila celo kompozicijo. Ko pišem tele vrstice, naj omenim dogodek, ki se je zgodil pred nekim novim letom. Učiteljica je predlagala, naj bi zadnjo uro pred praznikom nekako proslavili. Od doma smo prinesli okraske za jelko in piškote, ona pa je priskrbela jelko, naravno seveda. Drevesce smo okrasili, ga obložili z vato in svečkami, ki smo jih tudi prižgali, in ga postavili na pianino. Nato je profesorica igrala, mi pa smo prepevali. Kar naenkrat pa se je jelka vnela in zgorela v celoti. Vsi smo otrpnili, le sošolec je preprosto slekel svojo suknjo in z njo pogasil gorečo jelko. S tem nesebičnim dejanjem je preprečil morebitno katastrofo.

Kasneje je taktirko teoretičnega pouka prevzel prof. Benjamin Makovec. Hudomušno, a dobronamerno, nas je vodil do zadnjih letnikov, ko nas je ostalo le še malo, in nas z velikim navdušenjem popeljal skozi zgodovino glasbe.

Bila sem pridna učenka, vendar po končani nižji glasbeni šoli nisem nadaljevala glasbenega izobraževanja. Sedaj se po mnogih letih zopet vračam v te prostore, saj moji otroci obiskujejo isto glasbeno šolo. Kam jih bo vodila pot, ne vem, kot tudi ne, kaj jim bo dala glasbena šola. Meni je bilo včasih malo težko, ko je bilo doma treba vaditi, pisati domače naloge pa tista grozna trema pred nastopi in izpiti … A ostal mi neprecenljiv spomin na tista leta, lep spomin na profesorje in pa splošna glasbena razgledanosti in pozitiven odnos do glasbe.

Naj sklenem to svoje razmišljanje: Glasbena šola Piran – hvala !

Breda Skubic

Moja čudovita učiteljica gospa ivanka lipoglavšek

V Piranu smo imeli glasbeno šolo v starinski beneški hiši. Dokler mi ni stari oče kupil klavirja, sem hodila »vežbat« v glasbeno šolo. Potem

pa sem vadila doma, v glasbeni šoli pa sem imela ure klavirja pri gospe Lipoglavškovi. To je dama v pravem pomenu besede, do potankosti urejena, z mladostno kratko frizuro in živimi očmi, vedno nasmejana in dobre volje. Za vsakega je našla pravo besedo in vedno je bila obkrožena s kolegi glasbene šole. Lahko rečem, da je bila srce in duša glasbene šole pa še organizacijsko podkovana in zelo odločna pri pomembnih zadevah. Bila je vzorno organizirana in občudovala sem njene vrline. Že na začetku je bila zahtevna in je ustvarila red. Poleg klavirja je bila obvezna tudi teorija pri gospe Gračner in gospodu Makovcu. Teorija je bila trši oreh od klavirja. Vsako leto smo imeli pri gospe Lipoglavškovi produkcijo njenega celega razreda. To je bil nastop, na katerega smo povabili starše, stare starše, brate in sestre. Pred nastopom ali po nastopu nas je fotograf slikal za letni zbornik, ki ga je izdajala glasbena šola. Javne nastope smo imeli v Galeriji Piran na Tartinijevem trgu ter v godbenem domu na Bolniški ulici zraven križnega hodnika. Tam je bilo že bolj zahtevno. Klavir je stal v posebni dvorani, kjer je bila že primerna akustika, več je bilo poslušalcev in na teh nastopih smo se srečevali vsi učenci glasbene šole z različnimi glasbili. Tudi aplavzi so bili močnejši. Zelo rada se spominjam tudi novoletnih prireditev v piranskem gledališču po vodstvom gospoda Leandra Pegana. Enkrat sva z Alenko nastopili kot palčka ter zaigrali na klavir štiriročno pesmico. Nastopale so živali in prišel je tudi pravi pravcati dedek Mraz. Zdi se mi, da smo bili vsi, večji in manjši otroci, zelo očarani, morda še bolj kot tisti v dvorani. Tudi snemali smo na Radiu Koper, kjer smo bili zelo prijazno sprejeti in smo pridobivali prve izkušnje z mediji. V zadnjem razredu glasbene šole smo štiri dekleta šle še na republiško glasbeno tekmovanje v Ljubljano. Zanj smo se resno in zavzeto pripravljale. V tistem letu, bila sem že v osmem razredu osnovne šole, sva se z gospo Lipoglavškovo še posebej zbližali. Bila je enkratna! Vspodbujala me je, vzgajala in ko sem imela težke trenutke, se je pogovarjala z mano o vseh težavah, ki jih prinašajo ta leta, o šoli, zaljubljenosti in drugih dogodkih na poti dozorevanja. Za vse si je vzela čas in me je razumela tudi v trenutkih, ko se še sama sebe nisem. Predvsem pa me je spodbujala! Prišel je torej tisti dan, ko sem se prvič srečala z Ljubljano, Vegova 7. Pred tekmovanjem so bili težki trenutki, toda bila sem zelo ponosna, da sodelujem na takem tekmovanju. Bilo je enkratno! Ljubljana mi je bila všeč!

Gospa Lipoglavškova je resna, natančna in dosledna učiteljica, ki je za novo leto naredila dedke Mraze iz pomaranč, orehov ter jih s svojo umetniško roko naredila pravljične. Vsako leto mi pošlje voščilnico za novo leto, ki jo sama izdela, in jo moja hčerkica, ki ima posluh in smisel, občuduje in jo imamo razstavljeno na vidnem mestu v času praznikov. Zelo sem ponosna, da mi pošlje to voščilnico moja učiteljica klavirja, ki jo spoštujem in cenim in je še vedno zgled.

Tako so prijetno in polno minila šolska in študijska leta. Sedaj imam sama hčerkico Vesno, ki hodi h klavirju. Ko sem jo vpisala v glasbeno šolo, nisem vedela, katera učiteljica jo bo učila. Bila sem nepopisno vesela, ko sem spoznala, da ima učiteljico, ki me je v vsem spominjala na mojo drago gospo Ivanko Lipoglavšek. Sedaj skozi hčerko ponovno doživljam čar glasbe, ki poje skozi otroško dušo. Nastope ob novem letu pa ima, ne boste verjeli, v Dvorani slovenskih skladateljev na Vegovi 7, kjer sem sama doživela prvo srečanje z Ljubljano. Sedaj, ko se hčerkica približuje letom odraščanja, je njeno igranje vedno lepše in bolj čustveno.Vsak dan sproti, ko ji rečem, naj mi kaj zaigra, uživam v tisti edinstveni glasbi, ki je vsakokrat drugačna, glede na njeno razpoloženje.Včasih, ko sem razpoložena, pa si dam duška, da še zapojem oziroma skupaj zapojeva in potem je doživljanje najine glasbe še lepše in nepozabno.

Pa še nekaj o glasbenih sošolcih. Spoznala sem veliko zanimivih ljudi. Ko jih srečam, vedno zaživijo nepozabna doživetja pred nastopi, ko se je mešalo razburjenje, trema ter hladnokrvnost in zbranost. V tistih trenutkih sem najbolj občudovala tiste, ki so pred nastopom lahko še zabavali druge in se smejali. Ko jih videvam kot odrasle ljudi, ugotavljam, da se niso spremenili.

Nataša Tomšič (Carnelutti)
Prva leta glasbene šole

Na letošnjem srečanju Primorska poje sem srečala Mirjano Bonin, eno prvih učenk piranske glasbene šole. Na koncertu se je predstavila s svojim moškim pevskim zborom iz Izole.

Z Mirjano imava precej skupnega. Obe sva bili med prvimi učenci glasbene šole, obe sva kasneje po študiju učili glasbo na osnovnih šolah in tudi sama sem se precej ukvarjala z zborovodstvom. Mirjana ima na tiste daljne čase lepe spomine.

Hvaležna je šoli in učiteljem, ki so jo takrat znali spodbuditi, da je z igranjem klavirja nadaljevala, saj se je zaradi preobremenjenosti, ko se je vozila v Koper na učiteljišče, odločila, da bo s klavirjem prenehala.

Po razgovoru s prof. Kozinovo so ji urnik ustrezno priredili, za nastope pa ni bilo časa.

Zato sva se v višjih letnikih bolj malo videvali. Jaz sem kar naprej nastopala. Na vseh možnih proslavah, prireditvah, produkcijah. Nastopali smo v glasbeni šoli, v dvorani nasproti šole, ki smo ji rekli Dom družbenih organizacij, v dvorani nad tedanjo Mestno kavarno, sedaj galerijo, in seveda v gledališču Tartini.

Česa se najbolj spominjam s svojih nastopov? Najbolj tega, da sem imela vsakič hudo tremo in da se je vedno dobro končalo. Predvsem enkrat, ko

sem v gledališču Tartini igrala skladbo z naslovom Nevihta in sem med igranjem zaslišala močno grmenje od zunaj. Bliskanje je povzročilo kratek stik in naenkrat smo bili brez elektrike. Med igranjem sem razmišljala, ali naj kar prekinem, vendar tega nisem mogla storiti kar nekje na sredi skladbe in tako sem v temi odigrala do konca. Potem se je prižgala luč.

Takrat smo vadili v glasbeni šoli. Redkokdo je imel klavir doma. Iz vseh sob se je slišala glasba, meni pa je ostalo v spominu Pomladno žuborenje komponista Sindinga. Nekdo je kar naprej igral Pomladno žuborenje, mi si pa nismo upali odpreti vrat. Včasih sem poskušala kaj zaigrati po posluhu, predvsem mi je bila všeč filmska glasba. Ko mi je uspelo dobiti note za pesem Ne čakaj na maj, sem jo začela vaditi zelo previdno, ker nisem hotela, da bi me kdo slišal. Pa me je slišal Lado Leskovar, ki je takrat hodil na pomorsko šolo in je prišel s svojim » bendom« vadit. In smo skupaj zaigrali.

Veliko sem tudi spremljala, predvsem violiniste. Jezerka Pahor in njen brat Ivan sta bila med prvimi violinisti na šoli. Jezerka se je kasneje tudi odločila za pedagoški poklic, nekaj časa sva bili kolegici, sedaj pa skupaj pojeva v mešanem pevskem zboru Giuseppe Tartini v Piranu.
Nekatere pesmi tudi spremljam na klavirju.

Boštjan Udovič

Opisati piransko glasbeno šolo? Preveč lepih spominov …

V tretjem razredu osnovne šole sem se vpisal v glasbeno šolo. Ker je bilo učencev klavirja (kot vsako leto) preveč, so mi svetovali, naj izberem raje harmoniko, saj imata oba instrumenta črne in bele tipke. Kaj kmalu sem ugotovil, da ima harmonika veliko manj črnih in belih tipk kot klavir … Leto dni sem preživel pod mentorstvom profesorja Petra Kalapchieva, žal ne najbolj uspešno. Harmonika ni bila instrument zame … kajti volja, da bi vadil, je skopnela hitro, kakor skopni slana pod zgodnjimi pomladanskimi sončnimi žarki.

Naslednje leto sem prosil za prepis na klavir in uspel.

V prvem semestru sem se kalil pod mentorstvom prof. Danijele Terbižan, ki je nadomeščala profesorico prof. Špelo Morato (ki je bila na porodniškem dopustu), v drugem semestru pa me je prevzela prof. Moratova, pri kateri sem se kalil devet let. Zadnjega pol leta sem bil učenec prof. Bojana Glavine, saj je prof. Moratova odšla na porodniški dopust. Sicer pa je moja glasbena kariera večinoma »plod« mentorstva prof. Špele Morato.

V spomin sta se mi vtisnila dva dogodka, ki sta vsak po svoje zanimiva. Ko sem prestopil v klavirski razred, je prof. Terbižanova (in nato prof.

Moratova) imela pouk v učilnici nad učilnico nauka o glasbi (mislim, da je bila učilnica 33). Imeli smo star, precej uničen, zaprašen klavir znamke Blutner, … O "pianu" nismo mogli govoriti, "forte" pa je zvenel skoraj kot potres … Nato smo po dveh letih dobili novega, Yamaho, po mojem mnenju še danes najboljšega na piranski glasbeni šoli. Vsi so hodili vadit k nam, čeprav so imeli svoje klavirje. Zame klavir Yamaha pri prof. Glavini ni imel enakega, tako sinjega in jasnega zvoka kot »naša« yamaha. Ja, bila je naša yamaha, vsi smo bili ponosni nanjo. Še danes se včasih spomnim, kako je lepo na »našem« klavirju zazvenel "piano" oz. "forte" iz Beethovnove Male patetične sonate.

Drug spomin mi obudi mojo vztrajnost, s katero sem prof. Špeli Morato večkrat povzročal »sive lase«. Načrt določa, kdaj naj bi učenec igral kakega skladatelja, torej kdaj je učenec tehnično in »čustveno« zrel, da lahko poseže po delih določenega skladatelja. Sam sem večkrat 'izsilil' dela določenih skladateljev in se 'izmaknil' drugim skladbam, kar pomeni, da sva se s prof. Moratovo pogajala. Najprej je prof. Moratova nekaj (veliko!) skladb preigrala (vsaj določene dele), nato sem jaz izbiral. Potem pa se je domislila boljše metode: dala mi je note domov in rekla, naj do naslednje ure izberem skladbo. Ta metoda je bila boljša, saj sem igral to, kar sem si »sam nakopal« … Vsekakor sta bila to večinoma Beethoven in Chopin.

No, še konec mojega šolanja na glasbeni šoli … ker sem bil tisto leto maturant, mi klavir vsekakor ni bil najpomembnejši, kar se je poznalo tudi pri vajah in pripravljenosti nanje. Pa vendar mi je prof. Glavina »izsilil« izpit v začetku maja 1999. Za to sem mu hvaležen še danes. Pri mladini je potrebno včasih malo bolj zaostriti, da čez nekaj let razume(mo), kaj bi lahko izgubili.

Na koncu še besedico ali dve: piranska glasbena šola danes ni več takšna, kot je bila. Je nova, je svetlejša, je … drugačna. Ampak naša piranska glasbena šola je bila … toplejša. Ker ni bilo ustreznega javnega prevoza, sem včasih ždel tudi do 5 ur (od 14h – 19h) v glasbeni šoli, da bi opravil pol ure klavirja in tri četrt ure nauka o glasbi. Tako pomemben del mojega življenja je bila glasbena šola. Bila so lepa, neponovljiva leta.

Profesorjem: Špeli Morato, Bojanu Glavini, Piroški Sič Birsa, Danijeli Terbižan, Benjaminu Makovcu in še drugim hvala za zanimiva, pestra in toplih spominov polna otroška in mladostna leta.
Naši (piranski) glasbeni šoli pa še vsaj dvakrat toliko let!

Mateja Valič Presnik
Spomini na piransko glasbeno šolo

Začetkov svojega glasbenega šolanja se dobro spominjam. Že ko sem bila zelo majhna, sem rada pela in plesala. Starši in prijatelji so bili ob

različnih priložnostih deležni mojih »javnih nastopov«. Svoje petje sem sprva spremljala na kitari, ko pa sem bila stara pet let, sem za božič dobila majhen pianino. To je bila bolj igrača, saj je imela klaviatura le nekaj več kot dve oktavi obsega. In takrat se je v meni prebudila želja igrati klavir.

V tistih letih je bilo nenavadno začeti igranje na instrumentu pri petih oz. šestih letih, prezgodaj, prehitro se je zdelo. Tako so menili tudi profesorji na Glasbeni šoli Piran, ko so me starši pripeljali na sprejemni izpit. Nazadnje smo se dogovorili, da se lahko vpišem v klavirsko pripravnico pri profesorici Ivani Lipoglavšek. Prav njej gre zahvala, da je svojo metodo dela uspešno prilagodila moji starosti in tudi prvi uspehi niso izostali. Spominjam se, da sem bila presrečna, ko sem se že prvo leto pridružila tistim učenkam in učencem, ki so na koncu šolskega leta prejeli posebne pohvale glasbene šole za odličen uspeh in uspešno nastopanje.

Zelo rada sem nastopala. Nastopi v Mestni galeriji v Piranu, v godbenem domu, radijska snemanja, razna gostovanja in srečanja, pa tudi dvakratna udeležba na državnem tekmovanju mladih glasbenikov so zaznamovala moje glasbeno šolanje in se jih še danes rada spominjam.

Prav posebno mesto v mojih spominih pa zavzema takratna profesorica klavirja Ivana Lipoglavšek. Bila je stroga in na ure klavirja ni bilo dobro priti nepripravljen. Za tiste pa, ki smo pridno vadili, je bila pripravljena storiti veliko. Posebna čast zame so bile »nedeljske ure«, ki sva jih imeli pred večjimi nastopi in tekmovanji. Njena požrtvovalnost, natančnost, spodbude in neizčrpen humor so v veliki meri prispevali k moji kasnejši odločitvi, da se glasbi zapišem tudi poklicno.

Seveda ne bi uspela brez izdatne podpore staršev in njihove pripravljenosti za sodelovanje, zato naj se na tem mestu zahvalim tudi njim.

Veselih in zabavnih trenutkov je bilo med mojim glasbenim šolanjem kar nekaj. Nikoli ne bom pozabila prireditve ob prihodu dedka Mraza. Nastopali in igrali smo oblečeni v kostume in na koncu je dedek Mraz obdaril vse nastopajoče. Dobila sem velik paket, zavit v prekrasen darilni papir. Otroško razposajena sem stekla v garderobo, da bi čimprej videla, kaj se skriva v paketu. Ko mi je le uspelo odviti darilo, pa sem razočarano ugotovila, da v njem ni bilo - nič. Takrat sem težko razumela, da so bila skrbno zavita darila le del scene.

Ko pa danes pogledam nazaj, je tudi ta »«prazna škatla« lep spomin, bogastvo, ki je zapisano v srcu, v katerem ima Glasbena šola Piran prav posebno mesto.

Ob 50-letnici njenega delovanja želim vsem, ki soustvarjajo njeno zgodovino, veliko lepih trenutkov in uspešnega dela.

Alja Velkaverh

Moji spomini na glasbeno šolo Piran

Glasbena šola Piran bo v mojem spominu ostala za vedno vtisnjena skozi mediteranske kulise slikovitega mesta, kjer sem začela svojo glasbeno pot in sproščeno, veselo in varno mladost, ki mi jo je nudil kolektiv in okolje šole.

V glasbeno šolo me je vpisala mama, ko sem bila stara osem let. Ker se nisem mogla odločiti za inštrument, sem eno leto obiskovala samo pouk solfeggia. Moj oče si je želel, da bi igrala klavir, jaz pa sem na vsak način hotela igrati flavto. Za uresničitev te želje sem zato malo priredila dejstva in na šoli povedala, da smo se doma zmenili, da se lahko vpišem na flavto. Ko so moji starši izvedeli, kaj sem ušpičila, je bilo že prepozno …

Razen tega je bil začetek moje glasbene poti podoben drugim. Najprej sem leto in pol pridno piskala na blokflavto, potem pa s ponosom prešla na »taveliko«, prečno flavto. Tako sta glasba in šola postala pomemben del dobe mojega odraščanja.

Že po slabem letu učenja in vaj sem smela sodelovati v pihalnem orkestru, ki ga je vodil Benjamin Makovec. Spominjam se še svoje prve vaje, kako sem prišla negotova in sramežljiva. Verjetno so me bile ene same velike oči strahu in zvedavosti. Vendar je bilo že kmalu vse drugače in igranje v orkestru mi je bilo v veliko veselje. Skupaj smo potovali na tekmovanja in nastopali po Obali. Benjamin je znal uravnovesiti resnost vaj in radoživost mladosti, kar je moral spodbujati od note do note, od nastopa do nastopa. In spodbujal nas je do lepih uspehov. V lepem spominu mi bodo ostale tudi vsakoletne »intenzivne vaje« v Lanterni, kjer sta se sproščeno mešala glasba in druženje mladih ljudi. Nekatere kolegice iz orkestra so še danes moje najboljše prijateljice.

Med obiskovanjem piranske glasbene šole sem zamenjala tri učitelje flavte. Vsak od njih je na svoj način nekaj prispeval k mojem glasbenem razvoju. Največ me je naučil Adnan Zubčević. Imela sem veliko srečo, da se je začetek mojega glasbenega izobraževanja ujel z njegovim prehodom iz koncertnih v pedagoške glasbene vode. Adnan me ni le učil, znal mi je biti tudi vzornik in me navdušiti za instrument. Ko so starši vztrajali, da moram obiskovati gimnazijo in ne srednjo glasbeno šolo, se ni vdal. Peljal me je na avdicijo k profesorju Ruplu v Ljubljano, zato sem bila s šestnajstimi leti povabljena na Akademijo za glasbo v Ljubljani. To je usmerilo mojo življenjsko pot v profesionalni glasbeni svet in prepričalo tudi najbolj nejeverne, da je ta pot prava. Zame je takrat naredil največ, kar lahko učitelj naredi za učenca. Še danes, seveda sedaj le še od daleč, spremlja vsak moj korak.

Ne bom pozabila tudi Bojana Glavine in drugih učiteljev, pa tudi ravnatelja Logarja, ki je vse motril z budnim očesom iz Kopra. Bojan me je že takrat, kot tudi na letošnjem koncertu ob petdesetletnici, spremljal na klavirju. On in drugi so moje povabilo na glasbeno akademijo sprejeli kot izziv celotne šole. Ure in ure me je majhna skupina najboljših profesorjev šole nesebično učila harmonije, kontrapunkta, zgodovine glasbe, klavirja in drugih predmetov, da sem kot šestnajstletnica v nekaj mesecih lahko vsrkala znanje nekaj letnikov srednje glasbene šole in se pripravila na sprejemne izpite na ljubljanski akademiji, ki sem jih brezhibno opravila. Podarili so mi svoj prosti čas in zavest, da plačilo ni vse, in to mi bo za vedno ostalo kot dragocena dota, ki jo bom morda nekega dne lahko sama podarila drugim.

Skratka, v Glasbeni šoli Piran nisem začela samo ubirati prvih korakov v svet glasbe, ampak tudi v svet življenja in tovarištva, vse pa mi je bilo tudi v zabavo. Vedno se bom spominjala sproščenosti in veselja do muziciranja, kar nas je obkrožalo na šoli in v godbenem domu, in v mojih spominih še danes odzvanja po slikovitih piranskih ulicah. Tako mi je bila glasba vedno v veselje in to veselje me spremlja še danes na najzahtevnejših odrih Italije, Avstrije in predvsem Nemčije. Del tega veselja bo za vedno nosil nalepko »Narejeno v Piranu«.

Emil Zonta
»Pošta v gozdu«

Bili so časi družbenih, političnih, ekonomskih sprememb. Kot povsod po svetu smo tudi mladi v Kopru (svoje mesto sem dobro poznal že iz otroštva) želeli doseči čimveč in polno živeti skladno z možnostmi, ki nam jih je nudila sredina. Ta je bila zelo odprta, čeprav zelo kontrolirana. Čeprav sem imel že kar veliko teoretičnega glasbenega znanja, me je privlačilo igranje »v živo«. Trobenta je bila pravšnji instrument, s katerim se lahko izkažeš. Kromirana »B« trobenta na pištone je bila kot narejena zame.

Spominjam se popoldneva, ko sem vadil v pritlični sobi Glasbene šole Koper. Vrata so se nenadoma odprla in vso odprtino je zapolnilo telo zelo postavnega, elegantno oblečenega možakarja. To eleganco je še bolj poudarjal »trenč« svetle barve. Stopil je k meni. Pogledal, kaj imam na pultu, in enostavno rekel: »Zelo lepo! Me veseli, da bom imel še enega trobentarja. Jaz sem Bole! Kako se pa ti pišeš?« Sledila so vprašanja, od kod in kaj sem! Vidno zadovoljen mi je ponudil močno roko. Krepko sva si stisnila dlani. Čeprav nisem bil vajen opazovati človeškega obraza in nasmeha (ker si lahko postal sumljiv), mi je Boletov postal tako blizek - očetovski. Vidno zadovoljen je šel proti vratom, se obrnil k meni in

dejal: »Dragi Zonta, kar tako naprej! Kmalu te bom poiskal, ker te bom potreboval.« Zopet sem bil sam v učilnici. Prijetno ganjeno so mi v ušesih zvenele nepozabne besede; »Dragi ...«. Bilo je prvič, da si je pravi Slovenec takoj zapomnil moj priimek. Kadarkoli je slišal, da igram na trobento, je prišel v učilnico. Nekajkrat sva zavila tudi čez ulico v gostilno »Pri stari pošti«. Prof. Boleta nisemi več pozabil.

Prof. Bole je v Piranu vodil tudi pihalni orkester v času, ko je primanjkovalo godbenikov. Zato je povabil tudi nekatere Koprčane.

Na dogovorjeni večer smo prišli na vaje v Piran tudi mi iz Kopra. Pirančani so pripravljali celovečerni koncert. Vaje so se zavlekle pozno v večerne ure. Ujeti smo hoteli zadnji avtobus iz Pirana v Portorož. Vendar je prof. Boleta skrbelo, če bomo ujeli tudi avtobus iz Portoroža v Koper. Ta pa je že odpeljal. Prof. Bole se je pripeljal v Portorož s svojim majhnim »topolinčkom«. Profesor ni nič okleval. Rekel je:

»Gremo nazaj v Piran, prespali boste v hotelu.«

V Boletov mini avto smo se stlačili: Dino Kodarin, Marjan Kocjančič, Ludvik Brec, Koterle, jaz in seveda voznik. Na Tartinijevem trgu v Piranu smo se izvlekli iz avta. In vse to je opazoval miličnik. Rekel je samo:

»Mužikanti, kdo pa drugi.«

Prišel je dan koncerta. Kot navadno sem bil v glasbeni šoli. Prof. Boleta sem srečal na stopnicah.

»O! ravno prav, da sem te takoj našel, tukaj imaš partituro skladbe »Pošta v gozdu« za solo trobento. Solist je zbolel. Namesto njega boš ti igral.«

Skladbo sem prvič slišal tri dni prej na vajah. Bil sem presenečen, prestrašen! Bil sem ...! Prof. Boletu nisem hotel ugovarjati. Vendar je najhuje šele prišlo. Tik pred pričetkom koncerta se je prof. Bole obrnil proti meni in rekel:

»Ker igraš solo in skladba zahteva, da se mora solo trobenta oddaljiti od orkestra, se boš povzpel gor v najvišjo ložo!«

Za mene je bilo zopet preveč! Ampak prof. Boletu ...

Upal sem, da ne bo v loži nikogar. Ko sem vstopil, je tam že sedelo neko mlado dekle. Nekako sem se namestil. Vsi so čakali na moj znak, da sem pripravljen. Pogledal sem v »brezno« pod seboj. V sredini je stal dirigent. Njegov značilni, dobrohotni nasmeh mi je vlil zaupanje. Z roko mi je dal znak, češ, vse bo v redu! Dvignil je roke in »elegantno« zamahnil. Začetek dober, konec prav tako. Najbolj so me motile oči in nasmešek zelo pozorne prve poslušalke, ki je sedela pred menoj. Ko sem uspešno odigral zadnjo zelo visoko noto, nisem slišal aplavza. Pograbil sem pult in note ter oddrvel na oder med godbenike. Poslušalci so opazili mojo zadrego. Kot za stavo so še bolj ploskali. Na zahtevo prof. Boleta sem moral vstati in se publiki pokloniti v zahvalo. Dekle na balkonu pa je ploskalo stoje.

Še sem zahajal na vaje v Piran. Lepo je bilo igrati pod Boletovo taktirko. Ugajal mi je njegov način dirigiranja. Lahko je bilo slediti njegovim gibom (kot se strokovno reče »z enim očesom«). Vaje so bile posebno doživetje, ker je popravke in napotke godbenikom odpel s svojim žametnim, mogočnim glasom. Tudi duhovitih, dobrohotnih, zanj značilnih pripomb ni manjkalo. S takim obnašanjem je bil dojemljiv tudi za ljudi drugih narodnosti. Po vajah smo se zbrali okrog njega in ga zvesto poslušali. Vsi, prav vsi smo ga imeli rad!

Z glasbeno šolo iz Pirana sem še sodeloval, vendar kot producent na Radiu Koper – Capodistria. V snemalni studio je prihajalo veliko učencev in spoznal sem vse njihove učitelje. Z neutrudnim Benjaminom Makovcem se še vedno pogosto srečujeva. Vedno so mi prijetna in nepozabna doživetja v studiu ali na koncertih prof. Ivane Lipoglavšek.

Ko sem pred 18 leti pripravljal kulturni program v Črnici (sedaj HR) ob prenovi srednjeveške cerkve, sem želel poplačati vaščane za njihovo požrtvovalno delo s kulturnim dogodkom. Tedaj je na Glasbeni šoli Piran delovala dobro organizirana in strokovno vodena skupina trobil. Na stroške glasbene šole ter v spremstvu profesorjev in staršev je v Črnico prišlo pet trobilcev. Pred glavnim oltarjem so izvedli program, vreden in dostojen vsake katedrale.

Med častnimi gosti je bil tudi pokojni duhovnik Dominik Pegan, ki je med drugo svetovno vojno, in še dve leti po njej, služboval prav v Črnici. (Zaradi novih političnih sprememb je moral zapustiti Črnico in njene prebivalce. Zadnja leta svojega življenja je služboval v Portorožu). Po končanem nastopu trobilcev je g. Pegan opazno ganjen stopil k meni, me močno objel in rekel:

»Ti vnuk Bepeta in sin Ivana Confića iz Svetega D'ha, hvala Bogu, da so ti moji farani lahko poslušali in doživeli take trenutke!«

Čeprav je preteklo že toliko let, se prebivalci še vedno spominjajo svetlečih pihalnih instrumentov in prijetnih, prodornih zvokov.

Za konec pa želim omeniti še skupino mladih glasbenikov, ki so jo sestavljali: Igor Debernardi, Aleš Lavrič, Vanja Bednaržik, Katja Pegan, Sandra France, Tanja Kaligarič. Nastopali so pod imenom »Aliansa«. V studiu Radia Koper-Capodistria so gostovali 5. in 12. februarja leta 1982. Za njimi je v diskoteki Radia Koper–Capodistria ostalo sedem posnetkov med njimi Mornarjev (mali) svet, Pravljica o slepih poteh, Gregorčičeva pesem Vidim te, mati, ki jo je uglasbila Tanja Kaligarič. Dokumenti, ki pričajo o kreativnosti mladih v Piranu.

Sara Žigon

Glasba – moja življenjska sopotnica

Pri osmih letih se je v moji otroški glavi porodila misel, da bi rada igrala harfo. Še danes ne vem, od kod se je vzela ta nenavadna želja, saj izhajam iz družine, kjer se ni nihče ukvarjal z glasbo in tudi nobenega stika s tem instrumentom nisem imela. Starši so me peljali v piransko glasbeno šolo na preizkus glasbenih sposobnosti, ki sem ga uspešno opravila. Vendar pa glede na zakon, ki je bil takrat v veljavi, in moje fizične predispozicije (majhnost in »prekratki prsti«), mi je bilo rečeno, da se moram najprej naučiti igrati klavir v obsegu treh razredov. Tako se je začela moja glasbena pot. Začela sem spoznavati črne in bele tipke ter prof. Piroško Sič-Birsa, ki mi je prijateljsko svetovala in stala ob strani. Na začetku se je zdelo, da je igranje le igra. Pa je vendarle prišel tudi pomemben dogodek, moj prvi javni nastop v piranskem godbenem domu. Takrat so mi rojile po glavi pisane misli: »Koliko ljudi je v dvorani! Kaj če se zmotim med igranjem in bodo to vsi opazili?! Koliko se moram prikloniti, da ne bo videti čudno?«. Po natisnjenem sporedu bi morala nastopiti druga po vrsti, vendar je prva točka odpadla in tako sem polna pričakovanja stopila tisti večer prva na oder in se usedla za klavir. Spominjam se, da sem z nogami komajda dosegla tla. Odigrala sem svojo pesmico in v otroškem veselju zapustila oder. Občudovala sem starejše učence, ki so (vsaj takrat se mi je tako zdelo) šli samozavestno na oder in odigrali brez napake zelo težke skladbe.

Po dveh letih igranja klavirja je prenehal veljati zakon, ki je predpisoval tri razrede klavirja pred pričetkom igranja harfe. Vpisala sem se na koprsko glasbeno šolo, saj v Piranu niso poučevali harfe. V tistem času je potekal pouk harfe le v štirih mestih v Sloveniji in zato lahko rečem, da sem imela veliko srečo, čeprav sem se vozila po štirikrat na teden v Koper in nazaj domov, dokler nisem imela svojega instrumenta. Moram pa povedati, da brez zelo razumevajočih in požrtvovalnih staršev ne bi prišla daleč.

Kljub harfi mi je ostal klavir zelo pomemben in ker mi je bilo nadvse težko ločiti se od njega, sem ob učenju harfe nadaljevala šolanje klavirja na piranski glasbeni šoli. Rasla sem med dvema svetovoma, ki sta si sorodna; harfa in klavir sta strunski glasbili s približno enakim obsegom tonov, pri obeh se med igranjem uporabljata obe roki in tudi nogi. Seveda je klavir instrument s tipkami in se tehnika igranja razlikuje od tiste za harfo, vendar so teoretične osnove enake.

Šele v višjih razredih igranja klavirja sem spoznala občutek, ko človeka glasba posrka vase kot v nekakšen vrtinec poln domišljije, sanj in čustev. To je bilo nekaj norega in nepozabnega, kar me spremlja še danes.

Leta so minevala in prišla sem v šesti razred klavirja. Tedaj sem postala pomembna že v očeh mlajših učencev. V sebi se nisem počutila tako veliko

in samozavestno, kot sem si »velike učence« nekoč domišljala v otroštvu. Še vedno so se v meni pojavljala podobna vprašanja kot na prvem nastopu in imela še veliko več treme. Na enem izmed zadnjih klavirskih nastopov v godbenem domu sem bila na sporedu napisana na predzadnji točki. Ampak ponovno se je pripetilo, da je zadnja točka odpadla in bila sem zadnja po vrsti. Morda se je le meni zdelo, vendar sem v tem odkrivala majhno simboliko; v pripravnici sem začela nastop prva in ga po šestih letih, ko sem počasi prehodila cel spored, končala kot zadnja. Prišla sem na končno postajo.

Po nekaj letih sem ugotovila, da je igranje dveh instrumentov zelo zahtevno in če želim izvajati kvalitetno glasbo na obeh instrumentih poleg srednje šole v prihodnje ne bo šlo. Tako sem poleg osnovne šole tudi s težkim srcem zaključila šolanje klavirja. Najtežje je bilo slovo od najboljše učiteljice, ki sem jo kdajkoli imela, učiteljice klavirja.

Klavir ima tudi danes posebno mesto v mojem življenju. Mislim, da je to močno vez stkala prav moja učiteljica klavirja, ki me je naučila kako čutiti in igrati glasbo na tem instrumentu, za kar sem ji neizmerno hvaležna. Nikoli ne bom pozabila.

Življenje je teklo in še danes teče dalje. Nadaljevala sem učenje harfe v Kopru in zaključila devet razredov ter spoznala, da brez glasbe ne morem živeti. Vendar sem svojo življenjsko pot začrtala drugače, nisem postala poklicna glasbenica. Glasba pa mi veliko pomeni in sedaj poleg študija na Fakulteti za farmacijo obiskujem še Srednjo glasbeno in baletno šolo v Ljubljani.

Ko še naprej sledim izbrani poti, sem hvaležna vsem, učiteljem, prijateljem in še posebej staršem, ki so mi pomagali uresničevati moje želje, oziroma me pri tem še vedno podpirajo. Ko več kot polovico življenja živim v vrtincu glasbe, ugotavljam, da je glasba moja življenjska sopotnica. Vesela bom, če tako ostane.

Udeleženci tekmovanj učencev piranske glasbene šole

Od šolskega leta 1976/77 do 2005/06

Tekmovanja učencev glasbenih šol Republike Slovenije v času Jugoslavije

Republiška tekmovanja:

1976/77
Ljubljana: Tekmovanje učencev glasbenih šol Slovenije
Valter Čondič, rog, I. kat. (82 točk), II. nagrada
Bruno Draksler, rog, II. kat. (90 točk), I. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

Robert Davanzo, trobenta, II. kat. (75 točk), III. nagrada
Egon Šušmelj, trobenta, IV. kat. (80 točk), II. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

1977/78
Ljubljana: Tekmovanje učencev glasbenih šol Slovenije
Mateja Valič, klavir, II. kat. (73,2 točke), III. nagrada
Suzana Kosgraber, klavir, II. kat. (67,4 točke), pohvala
Ester Radojković, klavir, III. kat. (56,4 točke)
Breda Sedmak, klavir, III. kat. (53,2 točke)
razred Ivana Lipoglavšek

Tercet trobent, II. nagrada (85 točk)
Robert Čepar, **Đani Paris**, **Elvis Mahnič**
razred Umberto Radojković

Trobilni kvintet, (92 točk), I. nagrada
Robert Davanzo, trobenta 1, **Alfred Ravnik**, trobenta 2, **Valter Čondič**, rog, **Valter Janko**, trombon, **Rajko Krašna**, tuba
razred Umberto Radojković

1978/79
Maribor: 8. tekmovanje učencev glasbenih šol Slovenije
Matjaž Murko, pozavna, in Iztok Peroša, klarinet, I. nagrada

razred Leander Pegan
klav. spremljava Silvija Gračner, Darja Peroša

Robert Čepar, trobenta, **Karmen Čondič**, **Valter Čondič**, rog, I. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek, Ester Radojković

Valter Janko, pozavna, II. nagrada
razred Leander Pegan
klav. spremljava Silvija Gračner

Denis Lovrečič, **Aleš Bolje**, trobenta, II. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

Štefan Belinger, klarinet, III. nagrada
razred Leander Pegan
klavirska spremljava Darja Peroša

Đani Paris, trobenta, **Mira Čulibrk**, rog, III. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

Aleksandra France, flavta, pohvala
razred Leander Pegan
klavirska spremljava Silvija Gračner

1979/80
Ljubljana: 9. tekmovanje učencev glasbenih šol Slovenije
Kvartet rogov, (90,8 točke), I. nagrada
Valter Čondič, **Karmen Čondič**, **Mira Čulibrk**, **Barbara Kožar**
Mentor Umberto Radojković

Trobilni kvintet, II. nagrada
Denis Lovrečič, trobenta, **Robert Čepar**, trobenta, **Valter Čondič**, rog, **Valter Janko**, trombon, **Rajko Krašna**, tuba
mentor Umberto Radojković

Kvartet klarinetov, II. nagrada
S**andi Bažec**, **Štefan Belingar**, **Marko Goljuf**, **Robert Janko**
mentor Leander Pegan

Trobilni kvartet, III. nagrada
Valter Janko, trombon, **Matjaž Murko**, trombon, **Dorjana Glavina**, trombon, **Matej Končarević**, tuba
mentor Leander Pegan

Mateja Valič, klavir, pohvala
razred Ivana Lipoglavšek

Ingrid Gortan, **Barbata Guzič**, klavir, priznanje
razred Silvija Gračner

1980/81
Maribor: 10. jubilejno tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Denis Lovrečič, trobenta, I. kat. I. nagrada
Metod Tomac, rog., I. kat. I. nagrada
Valter Čondič, rog. III. kat. I. nagrada
Denis Bratović, trobenta, I. kat. II. nagrada
Andrej Jureš, trobenta, I. kat. II. nagrada
Karmen Čondič, rog, II. kat. II. nagrada
Leon Makovec, trobenta, I. kat. III. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek, Suzana Kosgraber

Matjaž Murko, pozavna, II. kat. I. nagrada
Valter Janko, pozavna, III. kat. II. nagrada
Sandi Bažec, klarinet, II. kat. III. nagrada
Stefan Belingar, II. kat. III. nagrada
Robert Janko, II. kat. III. nagrada
razred Leander Pegan
klav. spremljava Silvija Gračner, Darja Peroša

1981/82
Ljubljana: 11. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Kvartet rogov, (89 točk), II. nagrada
Karmen Čondič, **Mira Čulibrk**, **Barbara Kožar**, **Metod Tomac**
mentor Umberto Radojković
Trio, III. nagrada
Denis Lovrečič, **Đani Paris**, trobenta, **Ester Radojković**, klavir
mentor Umberto Radojković

1982/83
12. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije

Andrej Jureš, trobenta, I. kat. (94,6 točke), I. nagrada
Metod Tomac, rog. II. kat. (92,6 točke), I. nagrada
Grešak Gorazd, tuba, II. kat. (92 točk), I. nagrada
Denis Bratović, trobenta, I. kat. (73,6 točke), III. nagrada
Alen Radojković, trobenta, I. kat. pohvala
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

1983/84
Ljubljana, Maribor: 13. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Trobilni kvintet, (98,66 točke), I. nagrada
Andrej Jureš, **Mitja Dragan**, trobenta, **Metod Tomac**, rog, **Brout Bažec**, pozavna, **Gorazd Grešak**, tuba
mentor Umberto Radojković

1984/85
Ljubljana: 14. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Renata Jureš, rog, I. kat. (91,4 točke), I. nagrada
Andrej Jureš, trobenta, II. kat. (99,6 točke) I. nagrada
Gorazd Grešak, tuba, IV. kat. (95,6 točke), I. nagrada
Denis Bratović, trobenta, II. kat. (92 točk), I. nagrada
Metod Tomac, rog, III. kat. (88,6 točke), II. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Nadja Žerjal

1986/87
Ljubljana, Titovo Velenje: 16. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Damjan Jureš, tuba, II. kat. (98,5 točke), I. nagrada
Daniel Lovšin, tuba, II. kat. (90 točk), I. nagrada
Metod Tomac, rog, IV. kat. (90,5 točke), I. nagrada
Mitja Dragan, trobenta, II. kat. (88,75 točke), II. nagrada
Jan Dekleva, trobenta, II. kat. (84,75 točke), II. nagrada
Renata Jureš, rog, II. kat. (83 točk), II. nagrada
Denis Bratović, trobenta, III. kat. (74,25 točke), III. nagrada
Andrej Jureš, trobenta, IV. kat. pohvala
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Nadja Žerjal

Iztok Babnik, trombon, III. kat. (90 točk), I. nagrada
Goran Golubović, trombon, III. kat. (83 točk), II. nagrada
Milan Tomac, trombon, III. kat. (75 točk), III. nagrada
razred Matjaž Murko, klav. spremljava Piroška Sič Birsa

Trobilni kvintet, (100 točk), I. nagrada
Andrej Jureš, **Mitja Dragan**, trobenta, **Metod Tomac**, rog, **Brout Bažec**, pozavna, **Damjan Jureš**, tuba
mentor Umberto Radojković

1987/88
Novo mesto: 17. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Anamarija Tomac, flavta, I. kat. (89,75 točke), II. nagrada
razred Franko Ružić
klav. spremljava Piroška Sič Birsa

1989/90
Titovo Velenje, Ljubljana: 19. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Neven Radaković, trobenta, I. kat. (84 točk), II. nagrada
Marin Marasović, , trobenta, I. kat. (81 točk), II. nagrada
Primož Šutak, trobenta, I. kat. (81 točk), II. nagrada
Igor Ujčič, trobenta, I. kat. (68,25 točke), priznanje
Tamara Varušak, trobenta, II. kat. (68,4 točke), priznanje
Mitja Dragan, trobenta, IV. kat. (78,4 točke), III. nagrada
Renata Jureš, rog, II. kat. (98,4 točke), I. nagrada
Diana Grad, rog, II. kat. (75,8 točke), III. nagrada
Tina Novak, rog, II. kat. (74,6 točke), III. nagrada
Damjan Jureš, tuba, IV. kat. (92,2 točke), I. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Piroška Sič Birsa, Nataša Kalaba, Đeni Radaković

1990/91
Vrhnika, Ljubljana: 20. jubilejno tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Matija Grubešić, saksofon, I. kat. (86,33 točke), II. nagrada
Kristijan Mirošničenko, saksofon, II. kat. (88,67 točke), II. nagrada
razred Robert Stanič
klav. spremljava Piroška Sič Birsa

Tekmovanja učencev glasbenih šol Jugoslavije od leta 1976 do 1990

1976/77
Skopje
Bruno Draksler, rog, III. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

1977/78
Beograd
Trobilni kvintet, I. kat. II. nagrada
Robert Davanzo, trobenta 1, **Alfred Ravnik**, trobenta 2, **Valter Čondič**, rog, **Valter Janko**, trombon, **Rajko Krašna**, tuba
razred Umberto Radojković

1978/79
Ljubljana
Matjaž Murko, pozavna, I. nagrada
Iztok Peroša, klarinet, III. nagrada
razred Leander Pegan

Valter Čondič, rog, II. nagrada
Robert Čepar, trobenta, III. nagrada
Karmen Čondič, rog, III. nagrada
razred Umberto Radojković

1979/80
Zagreb
Kvartet rogov, (91,5 točke), I. nagrada
Valter Čondič, **Karmen Čondič**, **Mira Čulibrk**, **Barbara Kožar**
Mentor Umberto Radojković

1980/81
Sarajevo
Metod Tomac, rog., I. kat. (95,6 točke), I. nagrada
Valter Čondič, rog. III. kat. (92,6 točke), I. nagrada
Denis Lovrečič, trobenta, II. kat. III. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Ivana Lipoglavšek, Suzana Kosgraber,

Matjaž Murko, pozavna, II. kat. (90,6 točke), I. nagrada
razred Leander Pegan
klavirska spremljava Silvija Gračner

1982/83
Hercegnovi
Andrej Jureš, trobenta, (95 točk), I. nagrada
Metod Tomac, rog. (93,75 točk3), I. nagrada
Grešak Gorazd, tuba, (97,75 točk3), I. nagrada
razred Umberto Radojković, klav. spremljava Ivana Lipoglavšek

1983/84
Priština
Trobilni kvintet, I. nagrada (92 točk)
Andrej Jureš, **Mitja Dragan**, trobenta, **Metod Tomac**, rog, **Brout Bažec**, pozavna, **Gorazd Grešak**, tuba
mentor Umberto Radojković

1984/85
Sarajevo
Renata Jureš, rog, I. kat. I. nagrada
Andrej Jureš, trobenta II. kat. I. nagrada
Gorazd Grešak, tuba, IV. kat. I. nagrada
Denis Bratović, trobenta, II. kat. II. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Nadja Žerjal

1986/87
Dubrovnik
Damjan Jureš, tuba, (100 točk), I. nagrada
Daniel Lovšin, tuba, (88,42 točke), II. nagrada
Metod Tomac, rog, (84 točk), II. nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Nadja Žerjal

Trobilni kvintet (99 točk), I. nagrada
Andrej Jureš, **Mitja Dragan**, trobenta, **Metod Tomac**, rog, **Brout Bažec**, pozavna, **Damjan Jureš**, tuba
mentor Umberto Radojković

Iztok Babnik, trombon, (86,65 točke), II. nagrada
razred Matjaž Murko
klav. spremljava Piroška Sič Birsa

1989/90
Beograd
Renata Jureš, rog, II. kat. (93 točk), I. nagrada
Damjan Jureš, tuba, IV. kat. (91,8 točke), I. nagrada

1992/93
Nova Gorica: 5. tekmovanje učencev klavirja GŠ Primorske
Uršula Koren, I. a kat. (83,74 točke), 8. mesto
Emanuela Malačič, I. a kat. (80,8 točke), 10. mesto
Lana Dojčinovski, I. a kat. (78,78 točke), 11. mesto
razred Danijela Terbižan

Gordana Gerič, II. kat. (84,75 točke), 2. mesto
razred Bojan Glavina

Idrija: 2. tekmovanje učencev kitare GŠ Primorske
Darja Ruzzier, I. b kat. (75,6 točke), 8. mesto
Milan Mrđenović, kitara, II. a kat. (70,6 točke), 3. mesto
razred Barbara Markoli

1993/94
Koper: 3. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Veronika Koren, I. a kat. (82,4 točke), 3. nagrada
Katja Munda, I. a kat. (80 točk), 3. nagrada
Uršula Koren, I. b kat. (76,2 točke)
razred Danijela Terbižan

Jure Tomac, I. c. kat. (90,25 točke), 1. nagrada
razred Bojan Glavina

1994/95
Idrija: 3. tekmovanje mladih kitaristov Primorske
Jelena Baša, I. c kat. (77,2 točke), priznanje
razred Barbara Markoli

Ilirska Bistrica: 4. tekmovanje mladih harmonikarjev Primorske
Jakob Bažec, I. kat. (86 točk), 2. nagrada
Blaž Tašker, I. kat. (85,25 točke), 2. nagrada

1995/96
Nova Gorica: 4. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Lučka Cenčič, I. a kat. (83,25 točke), 3. mesto, II. nagrada
Tamara Vidergar, I. a kat. (81,25 točke), 8. mesto, II. nagrada
razred Bojan Glavina

Margerita Jurkovič, I. b kat. (70,8 točke), 15. mesto, III. nagrada
Uršula Koren, I. c kat. (78,2 točke), 6. mesto, III. nagrada
razred Danijela Terbižan

Sežana: 4. tekmovanje mladih kitaristov Primorske
Saraja Šribar, I. a kat. (92,8 točke), 3. mesto, I. nagrada
Jelena Baša, I. c kat. (81,8 točke), 5. mesto, II. nagrada
razred Barbara Markoli

Koper: 1. tekmovanje mladih flavtistov Primorske
Alja Velkaverh, I. c kat. (78,83 točke), 2. mesto, III. nagrada
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Piroška Sič Birsa

Jasna Hojnik, II. a kat. (67,38 točke), 2. mesto
razred Silvia Di Marino
klav. spremljava Piroška Sič Birsa

Tercet flavt, II. kat. (70 točk), III. nagrada
mentor Silvia Di Marino

1996/97
Koper: 5. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Valentin Oton Mahnič, I. a kat. (70,67 točke), 14. mesto, bronasto priznanje
Klavirski duo: **Valentin Oton Mahnič** in **Maja Gaspari**, II. kat. (72,67 točke), 7. mesto, bronasto priznanje
Klavirski duo: **Sara Žigon** in **Žana Kršič**, III. kat. (71 točk), 5. mesto, bronasto priznanje
mentor Nina Molina

Tamara Vidergar, I. a kat. (81,25 točke), 8. mesto, srebrno priznanje, II. nagrada
Maruša Bizjak, I. b. kat. (81,5 točke), 4. mesto, srebrno priznanje
Klavirski duo: **Tamara Vidergar** in **Lučka Cencič**, II. kat. (81 točk), 5. mesto, srebrno priznanje
mentor Bojan Glavina

Klavirski duo: **Katja Munda** in **Margerita Jurkovič**, III. kat. (78 točk), 4. mesto, bronasto priznanje
mentor Danijela Terbižan

Idrija: 1. tekmovanje mladih klarinetistov in saksofonistov Primorske
Žiga Fabbro, klarinet, I. a kat. (93 točk), I. nagrada
Neven Stipanov, klarinet, II. kat. (91 točk), I. nagrada
razred Robert Stanič
klav. spremljava Nina Molina

Sežana: 1. tekmovanje mladih trobilcev Primorske
Jani Turk, trobenta, I. a kat. (87 točk), II. nagrada, srebrno priznanje
Mitja Surina, trobenta, II. a kat. (75 točk), bronasto priznanje
Tjaša Zadravec, rog., I. c kat. (95 točk), I. nagrada, zlato priznanje
razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

1997/98
Koper: 2. tekmovanje mladih flavtistov, oboistov, klarinetistov in saksofonistov Primorske
Lavinia Hočevar, flavta, I. a kat. (77,33 točke), 7. mesto, bronasto priznanje
Mateja Prunk, flavta, I. a kat. (90,67 točke), 4. mesto, zlato priznanje
razred Adnan Zubčevič

Alja Velkaverh, II. a kat. (98 točk), zlato prizanje
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Bojan Glavina

Rok Felicjan, klarinet, I. a kat. (94 točk), 1. mesto, zlato priznanje
Žiga Fabbro, klarinet. I. b kat. (94,33 točke), 1. mesto, zlato priznanje
razred Robert Stanič
klav. spremljava Nina Molina

Vrhnika: 5. tekmovanje mladih harmonikarjev Primorske
Jakob Bažec, IV. kategorija, (72,75 točke), 5. mesto, bronasto priznanje

1998/99
Postojna: 1. tekmovanje mladih glasbenikov Primorske
Samo Turk in **Jelena Baša**, II. kat. (86,75 točke), srebrno priznanje
mentorica Barbara Markoli

Koper: 2. tekmovanje mladih trobilcev Primorske
Jani Turk, trobenta, I. b kat. (78,5 točke), bronasto priznanje
Tomo Hudovernik, rog., I. b kat. (81,67 točke), srebrno priznanje
Tjaša Zadravec, rog., II. a kat. (90 točk), zlato priznanje

razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

Rok Juhas, pozavna, I. c kat. (93,25 točke), zlato priznanje
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Danijela Terbižan

1999/2000
Idrija: 5. tekmovanje mladih kitaristov Primorske
Jelena Baša, II. b kat. (83,25 točke), bronasto priznanje
razred Barbara Markoli

Nova Gorica: Tekmovanje komornih skupin s pihali Primorske
Kvartet klarinetov: I. kat. (95 točk), zlato priznanje
Žiga Fabbro, **Rok Felicijan**, **Gašper Kuštrin Pocrnič**, **Teo Sumič**
mentor Robert Stanič

Koper: 7. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Elena Dojčinovski, I. a kat. (81,5 točke), srebrno priznanje
Patricija Blatnik, I. a kat. (85,6 točke), srebrno priznanje
razred Bojan Glavina

2000/01
Postojna: 8. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Elena Dojčinovski, I. a kat. (94 točk), zlato priznanje
Patricia Blatnik, I. b kat. (78,33 točke), bronasto priznanje
razred Bojan Glavina

Koper: 3. regionalno tekmovanje solistov kljunaste flavte, flavte, oboe in fagota
Mateja Prunk, flavta, I. c kat. (86,75 točke), srebrno priznanje
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Predrag Bjelajac

2001/02
Nova Gorica: Tekmovanje kitarskih duov Primorske
Mihael Cvejanov in **Tina Jug**, I. kat. (82,25 točke), srebrno priznanje
Niko Bajec in **Samo Turk**, II. kat. (88,25 točke), srebrno priznanje
mentorica Barbara Markoli

Idrija: Tekmovanje trobilcev Primorske
Niko Mally, trobenta, I. c kat. (80,33 točke), srebrno priznanje
Tomo Hudovernik, rog, I. c kat. (90 točk), zlato priznanje

razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

Leon Štibilj, pozavna, I. b kat. (84,75 točke), srebrno priznanje
Jani Turk, tenorska tuba, II. a kat. (90 točk), zlato priznanje
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Sandi De Simone

Ilirska Bistrica: Tekmovanje komornih skupin s pihali
Mateja Prunk, flavta, **Rok Felicijan**, klarinet, **Gregor Horvat**, fagot, II. kat. (85,75 točke), zlato priznanje
mentor Robert Stanič

2002/03
Nova Gorica: 10. tekmovanje mladih pianistov Primorske
Alenka Mrakovčič, I. a kat. (76 točk), bronasto priznanje
razred Špela Morato

Serena Buremi, kat. začetniki, (91,8 točke), zlato priznanje
razred Bojan Glavina

2003/04
Nova Gorica: Tekmovanje učencev klarineta in saksofona Primorske
Rok Felicjan, klarinet, II. a kat. (91,38 točke), zlato priznanje
razred Robert Stanič
klav. spremljava Bojan Glavina

Aron Mark Možina, II. a kat. (87,5 točke), srebrno priznanje
razred Darja Štebih
klav. spremljava Bojan Glavina

Mateja Prunk, II. a kat. (93 točk), zlato priznanje
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Danijela Sevčnikar

2004/05
Postojna: Tekmovanje mladih pianistov Primorske - klavirski duo
Ivona Kruljac in **Elena Dojčinovski**, klavirski duo, II. kat. (94 točk), zlato priznanje
razred Bojan Glavina

Koper: Tekmovanje mladih trobilcev Primorske
Gregor Vojvoda, trobenta, I. a kat. (88,75 točke), srebrno priznanje
Sandi Štor, trobenta, I. b kat. (81,5 točke), srebrno priznanje
razred Valter Čondič
klav. spremljava Aleksandra Češnjevar

Jani Turk, tuba, II. b kat. (96 točk), zlato priznanje
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Aleksandra Češnjevar

2. regijsko tekmovanje komornih skupin s pihali
Pihalno klavirski trio, III. kat. zlato priznanje (96 točk), posebna nagrada
Mateja Prunk, **Rok Felicjan**, **Martin Silič**
razred Robert Stanič

2005/06
Postojna: Regijsko tekmovanje mladih pianistov Primorske
Sara Horvat, I. a kat. (81,8 točke), srebrno priznanje
Ivan Loboda, I. a kat. (80 točk), srebrno priznanje
Serena Buremi, I. b kat. (78 točk), bronasto priznanje
razred Aleksandra Češnjevar Glavina

Elena Dojčinovski, II. a kat. (90 točk), zlato priznanje
razred Bojan Glavina

Državna tekmovanja

1991/92
Celje: 21. tekmovanje učencev in študentov glasbe Slovenije
Nežka Kokalj, klavir, I. b kat. (67,33 točke), pohvala
razred Danijela Terbižan

Milan Mrđenović, kitara, III. kat. (53,5 točke)
razred Barbara Markoli

1992/93
Ljubljana, Velenje: 22. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Klavirski duo: **Nina Dekleva**, **Nežka Kokalj**, I. c kat. 4. mesto
mentorja Bojan Glavina in Danijela Terbižan

Miroslav Peternel, klarinet, II. a kat. 11. mesto
Matija Grubešič, saksofon, I. c kat. III. nagrada
Kristjan Kalaba, saksofon, II. a kat. 4. mesto
razred Robert Stanič
klav. spremljava Bojan Glavina

Marko Česnik, trobenta, I. c kat. 7. mesto
razred Valter Čondič

Renata Jureš, rog, II. b kat. (100 točk) I. nagrada in še posebna nagrada
razred Umberto Radojković
klav. spremljava Bojan Glavina

1993/94
Ljubljana: 23. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Kvartet klarinetov, II. kat. (84,5 točke)
Ivo Vanja Bončina, **Aljoša Kos**, **Miroslav Peternel**, **Sabina Stupar**
Kvartet saksofonov, II. kat. (92,25 točke), 2. nagrada
Kristjan Kalaba, **Matija Grubešič**, **Kristijan Mirošničenko**, **Ivo Vanja Bončina**
mentor Robert Stanič

1994/95
Ljubljana: 24. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Veronika Koren, klavir, I. a kat. (76,33 točke), 21. mesto, priznanje
razred Danijela Terbižan
Miroslav Peternel, klarinet, II. b kat. (89,67 točke), 4. mesto, III. nagrada
Kristijan Kalaba, saksofon, II. b kat. (88,67 točke), 3. mesto, III. nagrada
razred Robert Stanič
klav. spremljava Bojan Glavina

1995/96
Ljubljana: 25. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Tjaša Zadravec, rog I. c. kat. (85,33 točke), 2. mesto, III. nagrada
Mitja Surina, trobenta I. c kat. (82,33 točke), 6. mesto
razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

1996/97
Ljubljana: 26. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Rea Šribar, violina, I. a kat. (71,33 točke)
Nežka Gerželj, violina, I. a kat. (60,33 točke)
razred Oghi Čibej

Saraja Šribar, kitara, I. a kat. (91,67 točke), II. nagrada, 1. mesto
Jelena Baša, kitara, II. a kat. (68,67 točke)
razred Barbara Markoli

1997/98
Ljubljana: 27. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Mateja Prunk, flavta, I. a kat. (85,67 točke), bronasta plaketa
Alja Velkaverh, flavta, II. a kat. (92 točk), srebrna plaketa
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Bojan Glavina

Rok Felicjan, klarinet, I. a kat. (97,67 točke), zlata plaketa, I. nagrada
Žiga Fabbro, klarinet.I. b kat. (79 točk), plaketa za udeležence
razred Robert Stanič
klav. spremljava Nina Molina

1998/99
Ljubljana: 28. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Tjaša Zadravec, rog., II. a kat. (85,33 točke), bronasta plaketa
razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

Rok Juhas, pozavna, I. c kat. (93 točk), srebrna plaketa, II. nagrada
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Danijela Terbižan

1999/2000
Ljubljana: 29. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov -TEMSIG
Kvartet klarinetov: I. kat. (85 točk), bronasta plaketa
Žiga Fabbro, **Rok Felicijan**, **Gašper Kuštrin Pocrnič**, **Teo Sumič**
mentor Robert Stanič

Maribor: Tekmovanje mladih glasbenikov dr. Roman Klasinc
Klavirski duo, I. kat. (96,33 točke), zlata plaketa
Elena Dojčinovski in **Ana Grošelj**
mentor Bojan Glavina

2000/01
Ljubljana: 30. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov -TEMSIG
Elena Dojčinovski, klavir, I. a kat. (96,33 točke), zlata plaketa
razred Bojan Glavina

2001/02
Ljubljana, Maribor: 31. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Jani Turk, tenorska tuba, II. a kat. srebrna plaketa (90,67 točke), II. nagrada
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Sandi De Simone

Tomo Hudovernik, rog, I. c kat. (86 točk), bronasta plaketa
razred Valter Čondič
klav. spremljava Bojan Glavina

2003/04
Ljubljana: 33. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov - TEMSIG
Rok Felicjan, klarinet, II. a kat. (88,33 točke), bronasta plaketa
razred Robert Stanič
klav. spremljava Bojan Glavina

Mateja Prunk, flavta, II. a kat. (96 točk), zlata plaketa
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Danijela Sevčnikar

2004/05
Ljubljana, Maribor: 34. tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov Slovenije
Ivona Kruljac in **Elena Dojčinovski**, klavirski duo, II. kat. (85,33 točke), bronasta plaketa
mentor Bojan Glavina

Jani Turk, tuba, II. b kat. (96,67 točke), zlata plaketa, I. nagrada
razred Iztok Babnik
klav. spremljava Aleksandra Češnjevar

1998/99
Povoletto, Italija: 2. mednarodno tekmovanje mladih glasbenikov
Alja Velkaverh, flavta, kat. D, (91 točk), 5.-6. mesto
razred Adnan Zubčevič
klav. spremljava Bojan Glavina

1999/2000
Povoletto, Italija: 3. mednarodno tekmovanje mladih glasbenikov
Elena Dojčinovski, klavir, kat. A (75 točk) 10.-12. mesto
razred Bojan Glavina

2002/03
Carlino, Italija: Mednarodno tekmovanje klarinetistov
Žiga Fabbro, (83,25 točke), 8. mesto

2004/05
Carlino, Italija: 2. mednarodno tekmovanje klarinetistov
Rok Felicjan, kat. junior, (84 točk), 4. mesto
razred Robert Stanič
klav. spremljava Aleksandra Češnjevar

Povoletto, Italija: 9. mednarodno tekmovanje mladih inštrumentalistov »Euritmia«
Sara Horvat, klavir, A kat. (88,27 točke), 3. nagrada
razred Aleksandra Češnjevar

2005/06
Carlino – Udine/Videm, Italija: 3. mednarodno tekmovanje klarinetistov »Città di Carlino«
Rok Felicjan, kat. junior, (90 točk), 3. nagrada
razred Robert Stanič
klav. spremljava Bojan Glavina

Trst, Italija: 1. mednarodno tekmovanje nagrada »Paola Spincicha«
Ivan Loboda, klavir, (99 točk), absolutna 1. nagrada
Sara Horvat, klavir, (98 točk), 1. nagrada
učiteljica Aleksandra Češnjevar Glavina

Na piranski glasbeni šoli so od leta 1971 dalje poučevali

1971/72
Kocjančič Marijan, Lipoglavšek Ivana, Pegan Leander, Radojković Umberto

1972/73
Druzovič Erika, Gračner Silvija, Kocjančič Marijan, Lipoglavšek Ivana, Nadaši Mikloš, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umebrto

1973/74
Druzovič Erika, Gračner Silvija, Kocjančič Marijan, Lipoglavšek Ivana, Nadaši Mikloš, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umebrto

1974/75
Druzovič Erika, Gračner Silvija, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Nadaši Mikloš, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko

1975/76
Gračner Silvija, Lipoglavšek Ivana, Nadaši Mikloš, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko, Horvat Marta, Makovec Benjamin

1976/77
Gračner Silvija, Horvat Marta, Lipoglavšek Ivana, Nadaši Mikloš, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Evetović Ivan, Detoni Vinko, Makovec Benjamin

1977/78
Gračner Silvija, Horvat Marta, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko, Makovec Benjamin

1978/79
Gračner Silvija, Horvat Marta, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko

1979/80
Gračner Silvija, Horvat Marta, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko, Legović Marino

1980/81
Gračner Silvija, Horvat Marta, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko, Jože Horvat, Legović Marino

1981/82
Gračner Silvija, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Pegan Leander, Peroša Darja, Radojković Umberto, Detoni Vinko, Jože Horvat, Legović Marino, Glavina Nelly, Matičič Milan

1982/83
Gračner Silvija, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Birsa Sič Piroška, Detoni Vinko, Jože Horvat, Legović Marino, Lebar Leonida, Radojković Ester, Ružić Franko

1983/84
Belac Marino, Bogolin Božidar, Gračner Silvija, Jože Horvat, Kalaptchiev Peter, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Detoni Vinko, Legović Marino, Radojković Ester, Ružić Franko

1984/85
Belac Marino, Gračner Silvija, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Legović Marino, Lipoglavšek Ivana, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Detoni Vinko, Murko Matjaž, Radojković Ester, Ružić Franko

1985/86
Belac Marino, Gračner Silvija, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Lovšin Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Andrejc Boštjan, Murko Matjaž, Ružić Franko, Stariha Bojan, Tomšič Ester

1986/87
Belac Marino, Gračner Silvija, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Lovšin Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Toth Franc, Murko Matjaž, Ružić Franko, Stariha Bojan, Tomšič Ester, Detoni Vinko

1987/88
Gračner Silvija, Horvat Jože, Kalaba Nataša, Kalaptchiev Peter, Lovšin Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Toth Franc, Murko Matjaž, Ružić Franko, Tomšič Ester, Detoni vinko

1988/89
Gračner Silvija, Horvat Jože, Kalaba Nataša, Kalaptchiev Peter, Morato Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Toth Franc, Ružić Franko, Radojković Tomšič Ester, Detoni Vinko, Tomac Metod

1989/90
Horvat Jože, Kalaba Nataša, Kalaptchiev Peter, Morato Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Toth Franc, Ružić Franko, Radojković Tomšič Ester, Detoni Vinko, Markoli Barbara, Tomac Metod

1990/91
Horvat Jože, Kalaba Nataša, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Morato Špela, Makovec Benjamin, Radojković Umberto, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Babnik Iztok, Ružić Franko, Detoni Vinko

1991/92
Glavina Bojan, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Morato Špela, Makovec Benjamin, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Cilenšek Maja, Radojković Tomšič Ester, Babnik Iztok, Ružić Franko, Detoni Vinko, Radojković Umberto

1992/93
Cilenšek Maja, Čondič Valter, Glavina Bojan, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Morato Špela, Makovec Benjamin, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Radojković Tomšič Ester, Babnik Iztok, Ružić Franko, Detoni Vinko, Radojković Umberto

1993/94
Čondič Valter, Glavina Bojan, Horvat Jože, Kalaptchiev Peter, Konjajev Martin, Markoli Barbara, Morato Špela, Makovec Benjamin, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Babnik Iztok, Di Marino Silvia, Ružić Franko, Radojković Umberto, Zupan Alenka

1994/95
Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Konjajev Martin, Di Marino Silvia, Markoli Barbara, Morato Špela, Makovec Benjamin (vodja šole), Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Babnik Iztok, Čibej Oghi, Salihović Narcis, Zupan Alenka

1995/96
Makovec Benjamin, Čibej Oghi, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Morato Špela, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Konjajev Martin, Di Marino Silvia, Rebec Vanja, Babnik Iztok, Zubčević Adnan

1996/97
Makovec Benjamin, Čibej Oghi, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Molina Nina, Morato Špela, Sič Birsa Piroška (porodn.), Stanič Robert, Terbižan Danijela, Konjajev Martin, Babnik Iztok, Zubčević Adnan, Poles Plavec Helena

1997/98
Makovec Benjamin, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Markoli Barbara, Morato Špela, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Konjajev Martin, Molina Nina, Di Marino Silvia, Babnik Iztok, Čibej Oghi, Golodnikova Galina, Lovrec Purič Tomaž, Zubčević Adnan, Poles Andrejašič Helena

1998/99
Babnik Iztok, Cavaion Moira Irina, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Makovec Benjamin, Markoli Barbara, Morato Špela, Poles Andrejašič Helena, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Zubčević Adnan, Terbižan Danijela, Konjajev Martin, Molina Nina, Lovrec Purič Tomaž, Radojković Tomšič Ester

1999/2000
Babnik Iztok, Cavaion Moira Irina, Češnjevar Valentina, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Makovec Benjamin, Markoli Barbara, Molina Nina, Morato Špela (porodn.), Poles Andrejašič Helena, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Zubčević Adnan, Terbižan Danijela, Konjajev Martin, Švarc Igor, Lovrec Purič Tomaž, Jasna Hojnik

2000/01
Babnik Iztok, Bjelajac Predrag, Cavaion Moira Irina, Čondič Valter, Glavina Bojan, Kalaptchiev Peter, Makovec Benjamin, Markoli Barbara,

Morato Špela, Poles Andrejašič Helena (porodn.), Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Tretjak Tamara, Zubčević Adnan, Lovrec Purič Tomaž

2001/02
Babnik Iztok, Čondič Valter, Glavina Bojan, Makovec Benjamin, Markoli Barbara, Morato Špela, Sič Birsa Piroška, Nadles Jasna, Stanič Robert, Milan Vrsajkov, Zubčević Adnan, Lovrec Purič Tomaž, Simič Miloš, Valenčič Vasilij, Plahuta Franc, Evetovič Ivan

2002/03
Babnik Iztok, Čondič Valter, Glavina Bojan, Korkut Tena, Makovec Benjamin, Morato Špela, Nadles Jasna, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Milan Vrsajkov, Zubčević Adnan, Lovrec Purič Tomaž, Simič Miloš, Vidic Amanda, Kranjc Tamara, Plahuta Franc, Gvozdenac Mirjana

2003/04
Čondič Valter, Glavina Bojan, Korkut Tena, Novakovič Borut, Makovec Benjamin, Morato Špela, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert (pomočnik ravnateljice), Štebih Darja, Petrovič Katja, Gvozdenac Mirjana, Švarc Igor, Plahuta Franc, Babnik Iztok, Zubčević Adnan, Lovrec Purič Tomaž, Vidic Amanda, Bogdanova Zlokar Olga, Dragolič Mitja

2004/05
Češnjevar Aleksandra, Čondič Valter, Glavina Bojan, Novakovič Borut, Makovec Benjamin, Morato Špela, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela (pomočnica ravnateljice), Vidic Amanda, Švarc Igor, Plahuta Franc, Babnik Iztok, Zubčević Adnan, Lovrec Purič Tomaž, Grauf Asja

2005/06
Češnjevar Glavina Aleksandra, Čondič Valter, Glavina Bojan, Novakovič Borut, Makovec Benjamin, Morato Špela, Sič Birsa Piroška, Stanič Robert, Terbižan Danijela, Vidic Amanda, Plahuta Franc, Morgan David, Hajdin Antonije, Orlač Mirko, Grauf Asja

Špela Morato, učiteljica klavirja

Borut Novakovič, učitelj kitare

Mirko Orlač, učitelj pozavne

Piroška Sič Birsa, učiteljica klavirja

Levo: Valter Čondič, učitelj trobente in roga, desno: Aleksandra Češnjevar Glavina, učiteljica klavirja in korepetitorka

Levo: Robert Stanič, učitelj klarineta, saksofona in komorne igre, desno: Bojan Glavina, učitelj klavirja in korepetitor

Levo: Benjamin Makovec, učitelj nauka o glasbi, šolskega pihalnega orkestra in fagota, desno: Antonije Hajdin, učitelj violončela

Levo: Amanda Vidic, učiteljica violine, desno: Danijela Terbižan, učiteljica nauka o glasbi, glasbene pripravnice in pomočnica ravnateljice

Statistika tekmovanj GŠ Piran *od 1976/77 do 2005/06*

Tekmovanja učencev glasbenih šol Republike Slovenije v času Jugoslavije

Šol. Leto	I. nagrada	II. nagrada	III. nagrada	priznanje	pohvala
1976/77	1	2	1		
1977/78	1	1	1		1
1978/79	2	2	2		1
1979/80	1	2	1	1	1
1980/81	4	4	4		
1981/82		1	1		
1982/83	3		1		1
1983/84	1				
1984/85	4	1			
1985/86					
1986/87	5	4	2		1
1987/88		1			
1988/89					
1989/90	2	3	3	2	
1990/91		2			
Skupaj	**24**	**23**	**16**	**3**	**5**

Tekmovanja učencev glasbenih šol Jugoslavije od leta 1976 do 1990

Šol. Leto	I. nagrada	II. nagrada	III. nagrada
1976/77			1
1977/78		1	
1978/79	1	1	3
1979/80	1		
1980/81	3		1
1982/83	3		
1983/84	1		
1984/85	3	1	
1986/87	2	3	
1989/90	2		
Skupaj	**16**	**6**	**5**

Mednarodna tekmovanja

Šol. L.	I. nagrada	II. nagrada	III. nagrada	absolutna 1. nagr.
2004/05			1	
2005/06	2		1	1
Skupaj	**2**		**2**	**1**

Regijska tekmovanja Primorske

Šol. L.	zl. pr.	sr. pr.	br. pr.	priznanje	I. nagr.	II. nagr.	III. nagr.	posebna
1991/92								
1992/93		5	4			1	1	
1993/94	1	2	1					
1994/95		2		1				
1995/96	1	3	4	1		2	2	
1996/97	3	4	5		3	2		
1997/98	4		2					
1998/99	2	2	1					
1999/2000	1	2	1					
2000/01	1	1	1					
2001/02	3	4						
2002/03	1		1					
2003/04	2	1						
2004/05	3	2						1
2005/06	1	2	1					
Skupaj	**23**	**30**	**21**	**2**	**3**	**5**	**3**	**1**

Državna tekmovanja Republike Slovenije - TEMSIG

Šol. L.	zlata pl.	sre. pl.	bro. pl.	priznanje	I. nagr.	II. nagr.	III. nagr.	pos. nagr.
1991/92				1				
1992/93	1		2	2	1			1
1993/94		1		1				
1994/95			2	1				
1995/96			1	1		1		
1996/97		1		2	1			
1997/98	1	1	1	1	1			
1998/99		1	1			1		
1999/2000	1		1					
2000/01	1							
2001/02		1	1			1		
2002/03								
2003/04	1		1					
2004/05	1		1		1			
2005/06								
Skupaj	**6**	**5**	**11**	**9**	**4**	**3**		**1**

Sprehod po zgodovini Pirana

Salvator Žitko

Zgodovina Pirana sega verjetno že v predrimsko obdobje; prve zanesljivejše podatke o naselju Piranon prinaša rimski pisec Plinij st. Pod oblastjo oglejskih patriarhov Piran ni bil več eno samo naselje, temveč se je od Punte postopno širil proti notranjosti in se obdal z obzidjem. Hkrati se je oblikovala piranska mestna komuna, ki je že leta 1275 sprejela prve mestne statute. Piran je le kratek čas užival mestno avtonomijo, saj se je moral že leta 1283 podrediti Beneški republiki.

Mesto je vodilo bolj pretkano politiko do Benetk kot uporni Koper, zato si je pridobilo naziv »zvestega mesta«, s tem pa tudi vrsto gospodarskih koristi, svoboščin in privilegijev. Velike dohodke so mu prinašale predvsem sečoveljske in strunjanske soline pa tudi ribolov, pomorstvo, obrt in trgovina z oljem, vinom in soljo.

Hiter gospodarski razvoj in blaginja sta pospešila dotok novega prebivalstva pa tudi rast samega mesta, ki se je pričelo širiti prek prvotnih okvirov. Benetke so prenesle upravno središče mesta v četrt Campo, na področje današnjega Tartinijevega trga. Osrčje trga je predstavljalo notranje pristanišče, ob katerem so zrasle najpomembnejše stavbe mestne uprave: mestna hiša, fontiko in loggia. V tem obdobju se je nedaleč stran od pristanišča naselil tudi frančiškanski red minoritov, ki si je tu zgradil svoj samostan s cerkvijo sv. Frančiška.

Vojne, predvsem pa turška nevarnost so mesto prisilile, da je v 15. in 16. stoletju z obzidjem obdalo novo mestno četrt Marciano in ga potegnilo na pobočje Mogoron, kjer se je ohranilo do današnjih dni.

Dominanto mesta pa predstavlja mogočna gmota župne cerkve sv. Jurija s krstilnico, ki je današnjo baročno podobo dobila sredi 17. stoletja.

Piransko meščanstvo sta v 15. in 16. stoletju oplajala humanizem in renesansa, ki sta dala kar nekaj velikih mož, med njimi Giovannija Battisto Goinea, avtorja dela »De situ Histriae«, Marca Petronia Caldana, Marca Antonia Venierja, Giovannija Antonia Petronia in nekatere druge, ki so v času reformacije pod vplivom koprskega škofa Pier Paola Vergerija širili luteranske nauke. S širjenjem novih verskih idej se je hkrati poglabljal razkol med mestnim plemstvom in populari; hudi socialni boji med obema slojema so pretresali mesto tja do 17. stoletja.

Nov kulturni utrip je mestu prineslo razsvetljenstvo in tudi Piran je sledil zgledu mnogih drugih mest ter si osnoval Akademijo »dei Virtuosi«,

katere člani so postali literati, filozofi, humanisti in glasbeniki. V polnem razcvetu poznega baroka, ko je prišla v modo »musica da camera« in je beneško meščanstvo oboževalo slavne violinske virtuoze in skladatelje Corellija, Albinonija, Locatellija in Vivaldija, se je leta 1692 v Piranu rodil Giuseppe Tartini. Po osnovni izobrazbi, ki si jo je pridobil pri očetih Filipinih oziroma v »Collegio dei Nobili« v Kopru, je sledil klicu glasbe in kasneje v Padovi in drugih mestih pridobil ugled in slavo, ki sta kmalu prestopila meje Italije in mu v zrelih letih prinesla naziv »Maestro delle Nazioni« K božanskim zvokom njegove violine je veliko prispeval »Nicolò Amati da Bologna«, ob Antoniu Stradivariju najuglednejši izdelovalec violin v Italiji. Danes ob posmrtni maski, notnem črtalniku, številnih rokopisih in predmetih krasi Tartinijevo spominsko sobo, ki domuje v prenovljeni Tartinijevi hiši ob glavnem piranskem trgu.

Leta 1797 je bilo konec beneške vladavine; francoska zasedba je zaradi Napoleonove celinske zapore v letih 1806 do 1813 precej prizadela prej živahno pomorsko plovbo in trgovino Pirana. Po ukinitvi številnih cerkvenih bratovščin in samostanov je v Istri preživel le piranski minoritski samostan, ki je pod svoje okrilje sprejel večino bratov iz ukinjenih istrskih samostanov.

Cesarska Avstrija je v 19. stoletju Piranu znova prinesla blaginjo in razcvet. Prinašale so jo zlasti soline, znova sta se povečala tudi promet in trgovina z zaledjem, veliko meščanov se je zaposlilo pri trgovski mornarici.

V veliki meri je v drugi polovici 19. stoletja svojo podobo spremenil osrednji del mesta. Nekdanji notranji mandrač, ki je z nizom zgradb okoli njega pa tudi z barkami in jadrnicami ustvarjal slikovito podobo osrednjega mestnega predela, so leta 1894 zaradi higienskih razlogov zasuli. Istočasno so podrli tudi dvižni most, saj je z zasutjem mandrača izgubil pomen. Staro beneško mestno hišo je zamenjala nova, ki je zrasla leta 1877 po načrtih tržaškega arhitekta Giovannija Righettija, na mestu nekdanje loggie je zrasla Kazina, ki je služila za družabno življenje bogatejših meščanov, zahodno stran trga pa je zaprla sodna palača, dograjena leta 1891. Kompozicija celotnega tržnega prostora je bila sklenjena s postavitvijo Tartinijevega spomenika leta 1896, ki ga je izdelal beneški kipar Antonio Dal Zotto. Mesto se je tako na najprimernejši način poklonilo spominu na svojega slavnega rojaka ob 200- letnici njegovega rojstva.

Od druge polovice 19. stoletja je bil Piran s Portorožem že tudi turistično zanimiv in privlačen kraj. Turistični vzpon in razcvet sta pospešila novozgrajena ozkotirna železnica Trst- Poreč in tramvajska zveza med Piranom in Lucijo.

Po prvi svetovni vojni so z italijansko zasedbo slabeli pomorstvo, solinarstvo in turizem, po drugi svetovni vojni pa je po krajšem obdobju

cone B STO, ko se je odselil večji del avtohtonega prebivalstva, prišel Piran leta 1954 z ostalim obalnim območjem v okvir matične Slovenije.

Čeprav so Piran zaznamovale številne menjave oblastnikov in je doživljal zdaj vzpone zdaj padce, se podoba njegovega mestnega jedra ni spremenila: ostal je prikupno, romantično, mediteransko mestece z bogatim kulturnim izročilom. V njem deluje vrsta šol in kulturnih ustanov: Zavod za varstvo kulturne dediščine, Morska biološka postaja, Obalne galerije, ki z razstavno dejavnostjo in likovnimi prireditvami poživljajo kulturni utrip mesta ter Pomorski muzej »Sergej Mašera«.

Piran se ponaša z dragoceno arheološko, etnografsko, zgodovinsko in umetnostnozgodovinsko zbirko ter dislociranima zbirkama v Tonini hiši v Sv. Petru ter solinarsko zbirko v Krajinskem parku Sečoveljske soline. Piranski arhiv hrani dragoceno zbirko listin in dokumentov od 12. stoletja dalje in je med najdragocenejšimi v državi.

Prenovljeno Tartinijevo gledališče, ki je zraslo leta 1912, je že vrsto let prizorišče gledaliških gostovanj domačih in tujih gledaliških skupin pa tudi glasbenih prireditev, ki pa se v času poletne sezone že nekaj desetletij v okviru »Piranskih glasbenih večerov« odvijajo tudi v sugestivnem okolju arkadnega dvorišča frančiškanskega samostana. Obnovljena Tartinijeva hiša, kjer je spominska soba slavnega piranskega skladatelja in virtuoza Giuseppa Tartinija, je hkrati sedež Skupnosti Italijanov, kjer se odvija njena razvejana in bogata dejavnost.

Skratka, s svojo slikovito lego, bujno vegetacijo, solinami, pisanim vrvežem pristanišča in bogastvom arhitekturne dediščine in bogatim kulturnim življenjem je bil Piran nenehno privlačen za popotnike, estete in umetnike, nenehno je bil in ostaja privlačen tudi za današnje prebivalstvo in množice domačih in tujih obiskovalcev.

50 let zvokov

Danijela Terbižan in Piroška Sič Birsa, urednici zgoščenk

50 let! Pol stoletja delovanja glasbene šole v Piranu se nama je zdel dovolj tehten razlog, da spominov ne bi obujali le iz nemih fotografij, temveč bi to obdobje ozvočili kot trajen spomin. Želeli sva, da bi vsakemu izmed nas zaigralo srce ob zvokih, ki smo jih že skoraj pozabili, in nas poneslo v čas, ko smo brezskrbno uživali svojo mladost.

Veliko je bilo posnetkov, ki sva jih poslušali, na veliko učencev sva se ponovno spomnili in prav je, da se jim z drobnim priznanjem, z zgoščenko ob zborniku, zahvalimo, ker so ime šole ponesli po domovini in tujini. Ob tem nama je z velikim navdušenjem in vnemo pomagala gospa Ana Fink z Radia Koper-Capodistria, saj je z nama poslušala prav vse posnetke, od tistih na trakovih, na naše začudenje presenetljivo dobrih, do današnjih zgoščenk.

Kmalu se je izkazalo, da bo ena zgoščenka s približno 75 minutami glasbe zares premalo, saj bi se morali odpovedati marsikateremu dobremu posnetku, zato sva se odločili za dve, s spodbudo ravnateljice Marije Gombač. Zelo nama je žal, ker nekateri dobri učenci in tudi naši sodelavci, niso imeli posnetka, da bi ga lahko uvrstili med izbrane. Vendarle je izbor skladb dovolj pester in predstavlja dober pregled dogajanja zadnjih petdesetih let, zato upava, da bo med poslušanjem prav vsak našel kaj zase.

Prva zgoščenka predstavlja posnetke iz šestdesetih let do leta 1990, kjer je izpostavljen trobilni kvintet kot najzaslužnejši v tem obdobju. Veljalo bi tudi pojasniti, da sta bila zadnja dva posnetka iz leta 2006 vključena na prvo zgoščenko kasneje, nastala sta namreč šele na osrednji prireditvi v živo, ker izvajalci niso imeli posnetka v studiu. Kronološko bi sodili na drugo zgoščenko, kjer so zajeti izvajalci od leta 1990 pa do danes, vendar na njej ni bilo prostora, kar še enkrat dokazuje, kako plodno obdobje je za nami.

Iskreno se zahvaljujemo Ani Fink, Kseniji Kos, Lei Hedžet, Branki Kljun in tehnikom z Radia Koper-Capodistria za potrpljenje in ustrežljivost pri vseh naših željah.

CD I

1. J. Pezel: Tri pesmi: Intrada, Sarabanda, Ballo
Trobilni Kvintet: **Andrej Jureš,** I. trobenta, **Mitja Dragan**, II. trobenta, **Borut Bažec** pozavna, **Damjan Jureš,** tuba, **Metod Tomac,** rog
Mentor: Umberto Radojković
1987

2. M. Kozina: Sedem divertimentov
Nataša Tomšič, klavir
Učiteljica: Ivana Lipoglavšek
1966

3.B. Bartok: Romunski plesi, št. 2, 3, 4
Ivor Cerovac, klavir
Učiteljica: Ivana Lipoglavšek
1967

4. V. Lovec: Recitativ in Arija
Leopold Zajec, pozavna
Klavirska spremljava: Silvija Gračner
Učitelj: Leander Pegan
1977

5. L. M. Škerjanc: Pastorale v kvartah, Quasi valse
Breda Sedmak, klavir
Učiteljica: Ivana Lipoglavšek
1978

6. G. Balay: Andante in Allegretto
Aleš Bolje, trobenta
Klavirska spremljava: Ivana Lipoglavšek
Učitelj: Umberto Radojković
1979

7. V. Haubmann: Partita za pet inštrumentov: Intrada – Andante moderato
Trobilni Kvintet: Denis Lovrečič, Robert Čepar, Valter Čondič, Valter Janko, Rajko Krašna,
Učitelj: Umberto Radojković
1980

8. P. Peuerl: Partita za štiri inštrumente: Ples - Vivace
Kvartet Rogov: Valter Čondič, Karmen Čondič, Mira Čulibrk, Barbara Kožar
Učitelj: Umberto Radojković
1980

9. J. S. Bach: Francoska suita št. 2 v c – molu: Air, Menuet
Mateja Valič, klavir
Učiteljica: Ivana Lipoglavšek
1981

10. L. M. Škerjanc: Preludij
Ester Radojkovič, klavir
Ivana Lipoglavšek
1981

11. H. Ecless: Sonata: Adagio, Vivace
Valter Čondič, rog
Klavirska spremljava: Ivana Lipoglavšek
Učitelj: Umberto Radojkovič
1981

12. G. F. Händel: Adagio iz Concertina
Andrej Jureš, trobenta
Klavirska spremljava: Ivana Lipoglavšek

Učitelj: Umberto Radojković
1983

13. V. Lovec: Ekloga
Sandi Bažec, klarinet
Klavirska spremljava: Darja Peroša
Učitelj: Leander Pegan
1981

14. I. Šček: Impromptu
Matjaž Murko, pozavna
Klavirska spremljava: Silvija Gračner
Učitelj: Leander Pegan
1981

15. V. Štrucl: Srebrni zvončki
Matjaž Mehle, ksilofon
Klavirska spremljava: Piroška Sič Birsa
Učitelj: Vinko Detoni
19 83
16. S. Vigdorovits: Allegro molto
Martin Šuklje, marimba
Učitelj: Vinko Detoni
1983

17. R. Mahnič: Vtis
Roland Mahnič, harmonika
Učitelj: Peter Kalaptchiev
1984

18. V. Lovec: Intrada
Gorazd Grešak, tuba
Klavirska spremljava: Ivana Lipoglavšek
Učitelj: Umberto Radojković
1985

19. G. Enesco: Cantabile in Presto*
Mateja Prunk, flavta
Klavirska spremljava: Aleksandra Češnjevar Glavina
Učitelj: Adnan Zubčević
2006

20. B. Glavina: Suita Pepelka: Ples v grajski dvorani, Stekleni čeveljček*
Kvartet: Mateja Prunk, flavta; **Rok Felicjan**, klarinet; **Aaron Mark Možina**, saksofon; **Martin Silič**, klavir
Mentor: Robert Stanič
2006

CD II

1. B. Marcello: Sonata v F – duru: Largo con espressione, Allegro
Damjan Jureš, tuba
Klavirska spremljava: Nataša Kalaba
Učitelj: Umberto Radojković
1991

2. B. Bjelinski: Jesensko darilo
Renata Jureš, rog
Klavirska spremljava: Nataša Kalaba
Učitelj: Umberto Radojković
1991

3. J. Leleu: Danse nostalgique
Kristjan Mirošničenko, saksofon
Klavirska spremljava: Piroška Sič Birsa
Učitelj: Robert Stanič
1991

4. D. Škerl: Pet skladb za klarinet in klavir: Allegro, Lento, Allegro moderato*
Miroslav Peternel, klarinet
Klavirska spremljava: Bojan Glavina
Učitelj:Robert Stanič
1993

5. F. Strauss: Andante za rog in klavir*
Metod Tomac, rog
Klavirska spremljava: Nadja Žerjal
Učitelj: Umberto Radojković
1993

6. B. Bartók: Zvezdna noč*
Nežka Kokalj, klavir
Učiteljica: Danijela Terbižan
1993

7. D. Despić: Živalski karneval: Tiger, Labod, Opice*
Nina Dekleva, klavir
Učitelj: Bojan Glavina
1995

8. F. Carulli: Rondo*
Saraja Šribar, kitara
Učiteljica: Barbara Markoli
1994

9. I. Lhotka Kalinski: Trije preludiji: št. 2 in 3*
Jure Tomac, klavir
Bojan Glavina
1994

10. G. Fauré: Fantazija op. 79*
Alja Velkaverh, flavta
Klavirska spremljava: Bojan Glavina
Učitelj: Adnan Zubčević
1998

11. S. Prek: Nokturno*
Jelena Baša, kitara
Učiteljica: Barbara Markoli
1999

12. W. Barker: Voici le quattour*
Kvartet Saksofonov: Kristjan Kalaba, Matija Grubešič, Kristijan Mirošničenko, Ivo – Vanja Bončina
Učitelj: Robert Stanič
1994

13. R. Clerisse: Prière
Rok Juhas, pozavna
Klavirska spremljava: Danijela Terbižan
Učitelj: Iztok Babnik
1999

14. B. Glavina: Košček veselja*
Kvartet: Rok Felicjan in **Žiga Fabbro**, klarinet; **Tjaša Zadravec**, rog; **Maruša Bizjak**, klavir
Mentor: Robert Stanič
2001

15. T. Habe: Prelude et caprice
Jani Turk, tenorska tuba
Klavirska spremljava: Aleksandra Češnjevar Glavina
Učitelj: Iztok Babnik
2005

16. F. Poulenc: Sonata za klavir: Prelude, Rustique, Final
Klavirski Duo: **Ivona Kruljac** in **Elena Dojčinovski**
Učitelj: Bojan Glavina
2005

17. F. A. Hoffmeister: Koncert za klarinet in orkester: 1. st.: Allegro
Rok Felicjan, klarinet
Klavirska spremljava: Bojan Glavina
Učitelj: Robert Stanič
2004

* posnetek v živo

Glasbena šola Koper
Scuola di musica Capodistria

50 let glasbene šole Piran

Izdala in založila: ***Glasbena šola Koper***
Za založnika: ***Marija Gombač***
Uredila: ***Marija Gombač***
Lektorirala: ***Jasna Čebron***
Izbor fotografij s podpisi: ***Danijela Terbižan, Piroška Sič Birsa***
Statistične podatke pripravili: ***Tanja Grubač, Nives Rajčević***
Skeniranje dokumentov: ***Friderik King, Aleš Sedmak***

Produkcija: ***Forum Piranense d.o.o.***
Oblikovalska zasnova: ***Andraž Sedmak***
Oblikovanje naslovnice: ***Artur Felicijan***
Prelom in priprava za tisk: ***Aleš Sedmak***

Tisk: ***Tiskarna Pigraf***
Naklada: 700 izvodov

CD I in CD II

Izdala in založila: ***Glasbena šola Koper***
Za založnika: ***Marija Gombač***
Urednici: ***Piroška Sič Birsa, Danijela Terbižan***
Glasbeni producenti: ***Ivan Silič, Mirko Slosar, Ivan Tavčar, Ksenija Kos***
Matrica: ***Ksenija Kos, Drago Hrvatin***
Tonski mojstri: ***Ivan Silič, Ivor Cerovac, Mario Gržinič,***
Mirko Slosar, Tomo Škarja, Ivan Tavčar, Drago Hrvatin, Igor Kuralt
Oblikovanje zgoščenke: ***Artur Felicijan za Forum Piranense d.o.o.***

Tisk: ***Racman Audio Video Studio d.o.o.***
Naklada: 700 izvodov

Koper, marca 2007

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

377.3:78(497.4Piran)

GLASBENA šola (Koper). Podružnica (Piran)
[Petdeset] 50 let glasbene šole Piran / [uredila Marija Gombač ; izbor fotografij s podpisi Danijela Terbižan, Piroška Sič Birsa]. - Koper : Glasbena šola, 2007

ISBN 978-961-92020-0-5
231864064

